

TEMNÁ EURÓPA 2089

David Kekely

© [2025] David Kekely.

Všetky práva vyhradené. Tento
dokument je chránený
autorským právom a akékoľvek
jeho kopírovanie, šírenie alebo
publikovanie v akejkoľvek
forme je možné len s písomným
súhlasom autora.

ÚVOD

V prvom rade vám chcem poďakovať, že ste si kúpili knihu, do ktorej som vložil srdce, mnoho úsilia, disciplíny a prebdených nocí. Taktiež vás chcem upozorniť, že ide o fiktívny príbeh zasadený do imaginárnej budúcnosti. Nejde o žiadne konšpirovanie ani predpovedanie budúcnosti, ale o čisté sci-fi.

Táto kniha má slúžiť ako varovanie pred tým, čo sa v Európe môže, ale nemusí stať. Príbeh a jeho fiktívny svet majú byť metaforou – podnetom na zamyslenie, nie doslovnou víziou reality. Treba zdôrazniť, že táto kniha rozhodne **NENABÁDA** k nenávisti voči akýmkoľvek menšinám na základe národnostného, rasového či náboženského princípu. Táto kniha tiež nepodceňuje a ani **NEPODPORUJE** žiadne formy násilia, radikalizmu alebo extrémizmu.

Kniha slúži ako poukázanie na spoločenský problém **migrácie**, ktorý – ak ho včas nevyriešime – môže prerásť do nevídaných rozmerov. Kniha však nijako nenavrhuje, ako by sa mal tento spoločenský problém riešiť. Ponúka len pohľad na možné následky, ktoré by mohli spoločnosť postihnúť.

Kniha nemá kapitoly a je napísaná ako lineárny príbeh
vyrozprávaný prostredníctvom akcie a dialógov.

Ďakujem za pochopenie a prajem vám príjemné čítanie.

PRÍBEH

Píše sa rok 2089. Uplynulo presne sto rokov od momentu, keď padla železná opona medzi západnou a východnou Európou. Avšak na okrúhle výročie sa stavia jej replika. Blízko Bratislavy, na hranici medzi Slovenskom a Rakúskom, sa znova buduje plot, ktorý má tentokrát chrániť Vyšehradskú skupinu od toho, čo zostalo zo západnej Európy.

Vojaci s nášivkami slovenského znaku a jasným nápisom „VYŠEHRAD“ napínajú ostnatý drôt. Hranica musí ostať nepriepustná. Ani noha nesmie prejsť.

Medzi vojakmi je aj Alexander, dvadsaťdeväťročný vysoký a zdatný plukovník, ktorý sa medzi svojimi kolegami prechádza s puškou a kontroluje situáciu. Vekovo je síce relatívne mladý, no keď sa prechádza pomedzi svojich mužov, je z neho cítiť veľký rešpekt.

Každý z vojakov si poctivo a usilovne robí svoju robotu, len aby sa v očiach svojho nadriadeného ukázal v čo najlepšom svetle.

V priestranstve pri hranici je mnoho vojenskej techniky. Vyzerá to, že ide o prípravu na vojnu. Pozdĺž hranice sú ozbrojené veže s guľometmi a kamerami. Medzi vežami je odstup päťdesiat metrov. Práve medzi nimi vojaci stavajú ostnatý plot, teda novú železnú oponu. Na streche každej

veže vlaje slovenská vlajka a z vonkajšej strany hranice je veľký anglický nápis „NOT WELCOME“ – teda „nie ste vítaní“. Všetka vojenská technika v priestranstve vyzerá pokročilejšie, keďže je práve rok 2089.

K hranici prichádza z rakúskej strany štvorčlenná rodinka, ktorá sa v zhone blíži a hlasno kričí na slovenských vojakov. Alexander spozornie a zakričí: „Čelom von!“ Hneď nato všetci slovenskí vojaci odložia drôty, zdvihnú zbrane a strážia hranicu. Rodinka spomalí a ustráchané volá: „Sme Slováci, pomôžte nám!“

Alexander si všimne, že rodinu prenasleduje nejaké neznáme vojenské ozbrojené vozidlo. Vojakom teda ukáže ručný signál a zaujmú svoje pozície, zatiaľ čo rodine povie: „Zdvihnite ruky nad hlavu a prídte ku mne. Zachovajte ale od nás štvormetrový odstup!“

Rodina poslúchne rozkaz, zdvihne ruky a príde trochu bližšie, avšak hneď vzápätí neznáme vozidlo prudko zastaví neďaleko hranice. Z vozidla vystúpi rakúsky dôstojník, ktorý zdvihne ruky nad hlavu a pomaly kráča smerom k rodine a Alexandrovi, zatiaľ čo zvyšok rakúskych vojakov ostáva vo vozidle.

Alexander prikáže svojim slovenským vojakom, aby boli v pozore, a rakúsky dôstojník zakričí po nemecky: „Sú to naši občania! Nechajte nás ich zobrať so sebou a odídeme. Nechceme problémy.“

Alexander prehodnocuje situáciu a dôstojníkovi po nemecky odvetí: „Už ani krok ďalej. Chcem sa s nimi trochu porozprávať, potom vám vyjdem v ústrety.“

Rakúsky dôstojník kývne hlavou a ostane stáť na mieste.

Alexander sa pozrie na ustráchanú rodinu – manželov a dve malé deti. „Viete po slovensky? Kto ste? Prečo sem prichádzate?“ pýta sa Alexander. Otec rodiny si drží svoje dcéry a manželku a odpovie: „Sme slovenskej národnosti, z obce Kittsee, alebo teda Kopčany... ako sa hovorí po slovensky... Chceme emigrovať na Slovensko predtým, než sa uzavrie hranica.“

Alexander sa pozerá na rodinu so súcitom a snaží sa vžiť do ich situácie, on sám má doma tehotnú manželku a deti, konkrétne dvoch synov a dcéru. Po nemecky sa spýta dôstojníka: „Prečo ich prenasledujete? Sú to zločinci? Alebo cudzinci?“

Ten mu odvetí: „Sú to občania Rakúska a odmietame akýkoľvek únik bielych ľudí preč z našej vlasti. Nielenže sme museli mnohých cudzincov deportovať, ale už sme dokonca obklúčení zo severu Bavorskou islamskou republikou a z juhu Benátskou islamskou republikou. Pôrodnosť je extrémne nízka a vojna medzi Rakúskom a moslimským Bavorskom a Benátskom je na spadnutie. Každý Európan sa nám zíde. Hlavne ak ide o ľudí, ktorí celý život žili v Rakúsku. Nezáleží na ich národnosti, pokiaľ ide o ateistických alebo kresťanských Európanov.“

Alexander si veľmi dobre uvedomuje, aká je situácia a ukáže jednému svojmu vojakovi, aby skontroloval, či rodina nie je ozbrojená. Slovenský vojak ich skontroluje a hlási, že všetko je v poriadku.

Alexander sa pozrie na matku rodiny a prehovorí: „Chcem sa uistiť, že ste tiež Slovenka tak ako aj váš partner. Povedzte mi, prosím vás, niečo po slovensky.“ Žena bojazlivo odpovie: „Chceme začať od znova... ako rodina. Nový život... v krajine, ktorá si zachovala mier a bezpečie. Chceli by sme nadobudnúť občianstvo, nech to bude stáť čokoľvek. Koniec koncov, Slovensko je naša pravá domovina.“

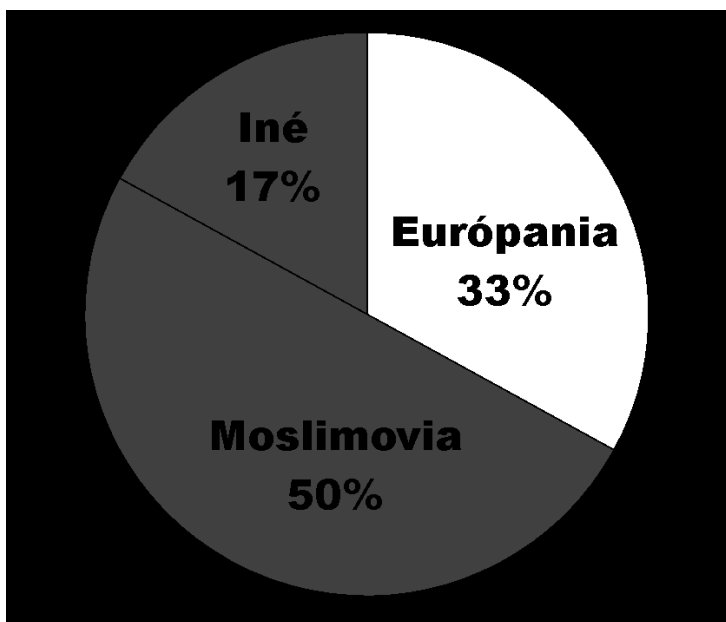
Alexander sa usmeje a povie: „Nebojte sa, všetko bude v poriadku, Slovensko vás privíta s otvorenou náručou. Ak je váš úmysel úprimný a nepredstavuje žiadne nebezpečenstvo, po preverení sa stanete občanmi veľmi jednoducho.“ Alexander ukáže rukou signál vojakom a rodine povie: „Teraz sa, prosím, riadte pokynmi mojich kolegov. Presunú vás do Bratislavy, kde vás odovzdajú polícii a prejdete formalitami.“

Zopár Alexandrových vojakov pristúpi k rodine a berie ich preč, matka sa usmieva a otec na Alexandra kývne hlavou. Alexander mu kývne naspäť. Rakúsky dôstojník sa začne rozčuľovať a kričať.

Alexander na neho nahlas a rázne zakričí: „Títo ľudia práve teraz prešli našu hranicu a ocitli sa na území

Slovenskej republiky. Akýkoľvek pokus o narušenie našej suverenity budeme považovať za vyhlásenie vojny! Žiadam vás, aby ste so svojimi kolegami okamžite opustili priestor!“ Rakúsky dôstojník naštvane ukáže Alexandrovi prostredník, nasadne späť do vozidla a odchádza.

Medzitým slovenskí vojaci naložia rodinu do svojho vozidla a zoberú ju preč. Zvyšok vojakov si dá pohov a vráti sa späť k svojej práci – stavaniu novej verzie železnej opony.

Demografické zloženie západnej Európy v roku 2089

BRATISLAVA – V najväčšom meste Slovenska sa koná ohromné zhromaždenie, kde sa zišli desaťtisíce ľudí, ktorí nesú vlajky Slovenska a Vyšehradskej skupiny. Ale nájdú sa aj takí, ktorí majú so sebou vlajky symbolizujúce Európu alebo kresťanstvo. Koná sa totiž „pochod za existenciu európskej civilizácie“. Všetky ulice sú preplnené a mnohé známe osobnosti – vrátane politikov a celebrit – prednášajú svoje prejavy pred davom ľudí. Hovoria o tom, do akého stavu sa Európa dostala.

Spoločenská situácia je v roku 2089 veľmi napätá a odlišná. Vyšehradská skupina sa čoraz viac uzatvára do seba a zároveň prechádza masívnou militarizáciou. Balkán si naopak prechádza ďalším vojnovým obdobím – tak ako po väčšinu svojej histórie. Pokiaľ ide o územie východnej Európy, teda post-sovietskeho priestoru, ten je zjednotený pod jedným spoločným štátom Rusov, Ukrajincov a Bielorusov. Zatiaľ čo na západe Európy prebiehajú masívne občianske vojny.

V krajinách ako Belgicko, Anglicko, Francúzsko a v mnohých ďalších tvoria pôvodní Európania približne už len jednu tretinu, teda okolo tridsaťtri percent. Zvyšné obyvateľstvo má cudzí pôvod, najmä moslimský – okolo päťdesiat percent. Zvyšných sedemnást percent predstavujú ostatné menšiny, pôvodom z Indie a kresťanskej Afriky.

Niektoré európske krajiny, ako Švajčiarsko a Rakúsko, stihli mnoho cudzincov deportovať a snažia sa prijímať európskych utečencov zo západu. Tí utekajú pred hrozbou spôsobenou masívnou environmentálnou migráciou, ktorá donútila milióny ľudí z Ázie a Afriky ujsť do Európy. Väčšina pôvodných Európanov zo západnej Európy sa však snaží uniknúť do Severnej a Južnej Ameriky, pretože nevláda multikultúrne napätie, ktoré sa v tomto regióne vytvorilo.

V západnej Európe totiž získali popularitu viacerí militantní extrémisti cudzieho pôvodu, ktorí sa snažia pritiahnuť na svoju stranu masy chudobných a nevinných moslimských utečencov. Ich cieľom je spoločne preformátovať Európu do novej náboženskej, kultúrnej, politickej, jazykovej a etnickej podoby. Niektorí vodcovia už dokonca stihli vyhlásiť islamské republiky – napríklad Bavorskú islamskú republiku. Mnohí ďalší však medzi sebou naďalej bojujú o to, kto bude vládnuť novým štátom vznikajúcim na troskách rozpadajúcej sa západnej Európy. Avšak mnohé moslimské krajiny na Blízkom východe odsudzujú militantných vodcov a dištancujú sa od nich. Podľa krajín ako Spojené arabské emiráty, Saudská Arábia a mnohých ďalších je to, čo vzniká v Európe, len odnož islamu, nie skutočný islam.

Na všetky tieto okolnosti neustále upozorňuje nové politické smerovanie pôvodných Európanov. Ide

o smerovanie, s ktorým sa stotožňuje celé politické spektrum naprieč Európou vrátane médií a rôznych organizácií. Cieľom nového ideologického smerovania je zachovať Európu európskou – so svojou kultúrou a hodnotami.

Čo sa týka Vyšehradskej skupiny, tá už síce nie je demokratická, no v roku 2089 predstavuje to najlepšie miesto na život v celej Európe – s rastúcou ekonomikou a silnou armádou. Vyšehrad ako zoskupenie sa orientuje na vlastenectvo s cieľom zachovať európske národy. Predovšetkým sa však sústreďuje na pronatalizmus – teda politiku podpory pôrodnosti a rodenia viacerých detí, keďže nízka pôrodnosť takmer spôsobila zánik európskej civilizácie, ktorá momentálne bojuje o prežitie.

Napríklad Slováci, Česi a Poliaci vďaka tejto pronatalistickej politike majú o pár miliónov ľudí viac a dokonca väčšinou mladých. Slováci už majú desať miliónov ľudí, Česi to ťahajú na takmer dvadsať miliónov a Poliaci na sedemdesiat miliónov. Napríklad Francúzov je už však menej ako Čechov, keďže západná Európa neprijala politiku nadmerného rodenia detí. Tým sa dostala do bodu, že nebyť migrácie, úplne by vymrela.

Skrátka, všetko sa zmenilo v priebehu 21. storočia, ktoré Európu nadobro preformovalo.

BRATISLAVA, ALEXANDROV BYT –

Alexander sa práve vracia domov zo služby. Doma má v poličkách veľa vojenských medailí. Vojde do bytu, a okamžite k nemu pribehnú dvaja veselí synovia vo veku desať a deväť rokov. Alexander ich objíma a spýta sa, či pomáhajú mamine so sestrou. Odvetia, že áno. Pošle svojich synov do izby, nech sa hrajú, a potom ide za svojou tehotnou manželkou, ktorá práve uspáva ich dvojročnú dcéru. Manželka sa volá Barbora a má rovnako ako Alexander dvadsaťdeväť rokov. Alexander a Barbora sa pobožkajú a objímu, spolu so svojou dcérou.

Barbora sa spýta Alexandra: „Ako bolo v práci?“ Alexander odpovedá: „Ten plot na hranici je takmer hotový, už chýba málo. Ale mám nepríjemné informácie od najvyššieho velenia, ktoré sú zatiaľ tajné... Varšava nás informovala, že Bavorsko a Benátky s istotou na deväťdesiatdeväť percent napadnú Rakúsko zo severu aj z juhu. Viedeň vraj moslimovia dobijú veľmi rýchlo, zatiaľ čo v Alpách pravdepodobne vypukne partizánska vojna. My na Slovensku a v Česku sa vraj tiež máme pripraviť na vojnu... Bavorský sultán Hans je podľa poľských špiónov veľmi nepredvídateľný a zhromažďuje vojenské zdroje, aby mohol poraziť celú Vyšehradskú skupinu.“

Barbora zhrozene chytí Alexandra za ruku a pýta sa s obavou v hlase: „Sme blízko hraníc... Nemali by sme radšej odísť z Bratislavy? Napríklad do Košíc?“ Alexander

si povzdychne a odpovie: „Nemôžem... mám tu povinnosti, musím dokončiť ten plot. A ak dôjde na najhoršie, tak veliť jednotke a brániť Bratislavu pred Bavorskou islamskou republikou. Musela by si zobrať deti a odísť bezo mňa.“

Barbora si oprie hlavu o Alexandrove rameno a povie: „Nevieme, na ako dlho by to bolo... a to napätie nikdy len tak ľahko neodíde, musíme sa s tým naučiť žiť. Bol si šesť rokov v Bosne, nemôžem ťa znova stratiť. Nechcem, aby sme šli zase od seba.“ Barbora trochu odhrnie Alexandrovi košeľu a jemne prejde dlaňou po jeho hrudi, kde má vypálený symbol Bosny.

Alexander sa totiž narodil v roku 2060 a vyrastal na filmoch, v ktorých mala hlavná postava vždy vojenský charakter. Filmy boli súčasťou vyšehradskej politiky, aby sa vychovala *generácia bojovníkov, ktorá ubráni Európu pred moslimským osudom*. Alexander ako devätnásťročný doštudoval na vojenskej akadémii a hneď nato si spravil špeciálny výcvik, oženil sa s Barborou a založili si rodinu.

Keď dosiahol vek dvadsaťjeden rokov, bol ako mladý a neskúsený nasadený do občianskej vojny v Bosne a Hercegovine v rokoch 2081 – 2087, kde pôsobil bez prestávky. Postupne nabral skúsenosti, získal vyznamenania a vypracoval sa až na vojenskú hodnosť plukovníka. Na krátky čas padol do zajatia, kde mu moslimovia vypálili znak Bosny na hrud'. Alexander pôsobil v rámci Vyšehradskej misie, ktorá podporovala

kresťanských Chorvátov a Srbov proti moslimským Bosniakom. Vtedy musel opustiť rodinu na dlhých šesť rokov, a to jeho synovia boli len malé batolátá. S rodinou mohol komunikovať len na diaľku, prostredníctvom online spojenia. Vojna ho hlboko poznačila a dnes už má len jediný životný cieľ: byť čo najviac so svojou rodinou, ktorú predtým musel opustiť. Vždy túžil brániť vlasť, no po skúsenostiach z Bosny zostala rodina tým jediným, na čom mu naozaj záleží.

O Alexandrovi je podstatné vedieť aj to, že má dvadsaťročnú sestru. Rodičia im zomreli pomerne skoro – počas dovolenky v Paríži, kde sa odohral teroristický útok. Nakoniec Alexandra a jeho sestru vychovával ich starý otec, ktorý im je blízky až dodnes.

RAKÚSKE ALPY, INSSBRUCK, sídlo protimigračnej mimovládnej organizácie – V kancelárskej miestnosti za počítačom sedí krásne, blondavé dvadsaťročné dievča. Volá sa Zuzana. Je to Alexandrova mladšia sestra, ktorá študuje v zahraničí a popri škole pôsobí vo švajčiarsko-rakúskej mimovládnej organizácii zameranej na odpor proti migrácii z Afriky a Ázie. Organizácia sa snaží poukazovať na dôsledky masívnej environmentálnej migračnej vlny do Európy a analyzovať, ako zásadne zmenila jej etnický, kultúrny, náboženský a politický charakter.

Zuzana, na rozdiel od Alexandra, chce urobiť všetko pre to, aby pomohla zachrániť európsku civilizáciu. Nemá starosti s rodinou ako on a netrápia ju ani žiadne posttraumatické vojnové spomienky.

Zuzana v kancelárii dokončí administratívu a začne videohovor s Alexandrom. Je rád, že vidí sestru po dlhšej dobe a pýta sa jej, ako sa má, na čo mu ona trochu podráždene odpovie: „Som dospelá a nemusíš na mňa dohliadať ako na dieťa.“ Alexander namietne: „Iba mi na tebe záleží, si moja sestra... a mám pre teba niečo dôležité.“ Zuzana si všimne, že Alexander sa správa čudne a podozrievavo sa spýta: „Si nejaký iný, je všetko v poriadku?“

Alexander sa na Zuzanu vážne pozrie a opatrne odpovie: „Nemôžem hovoriť priamo, ale v Rakúsku to už NAOZAJ nebude bezpečné. Musíš čím skôr odísť a vrátiť sa na Slovensko! Skôr, ako sa nová železná opona definitívne uzavrie. Na hraniciach ťa môžem osobne vyzdvihnúť. Z Mníchova a Benátok príde skaza a obe armády... aj tá zo severu, aj tá z juhu, sa stretnú vo Viedni. Vy všetci, čo ste v Alpách, budete obklúčení a dorazia vás...“

Zuzana sa tvári chladne a odpovie: „Už sme sa veľakrát bavili o mojej práci a poslaní. Tu v západnej Európe je ohnisko – tu môžem pomôcť Európe. Nemôžem odísť. Neviem, čo by som robila na Slovensku? Rodila deti?“ dodá uštipačne. Alexander rýchlo zareaguje: „Keď raz

budeš mať vlastné, tak pochopíš, aká to je radosť a že rodina znamená omnoho viac ako nejaká civilizácia.“

Zuzana sebedovedomo odpovie: „To je iba tvoj názor. Ak neprežije civilizácia, neprežije ani tvoja rodina – vrátane tvojich detí. Po Bosne si mal skvelú ponuku trénovať mladých vojakov v Alpách, ale vybral si si pohodlný život v Bratislave, kde už iba žneš úrodu svojej kariéry. Ale roboty je stále dosť, braček.“

Alexander smutne odpovie: „Ešte nevieš, čo je život. Ideály môžu byť krásne, ale realita je krutá. A ja len dúfam, že ju nebudeš musieť spoznať na vlastnej koži.“ Nastane ticho. Alexander potichu dodá: „Aspoň sa mi hlás každý deň... mám ťa rád...“ Zuzana odpovie s úsmevom: „Aj ja teba, braček.“

Hovor sa ukončí. Zuzana si z toho nerobí veľkú hlavu a vráti sa k svojej práci. Na druhej strane obrazovky však sedí Alexander s neskutočným strachom v očiach. Cíti sa bezmocný, lebo vie, čo príde a čo jeho sestru čaká... a nemôže s tým nič urobiť.

BRATISLAVA, BAR – Alexander hrá biliard s istým starším mužom, na ktorého sa celkom podobá. Ten muž sa volá Samuel a narodil sa v roku 2024, teda teraz má 65 rokov. Je to starý otec Alexandra a Zuzany. Samuel je bývalý policajt a je to veľmi skúsený a múdry muž. Zažil transformáciu Európy v celej jej sile. Bol ešte len malé dieťa,

keď Európa vyzerala tak, ako ju poznáme dnes. No teraz žije v roku 2089 – v Európe, ktorá je úplne iná, neporovnateľná s tou predchádzajúcou.

Keď mal Alexander jedenásť rokov a Zuzana dva, ich rodičia zomreli v Paríži na dovolenke, na ktorej chceli osláviť výročie sobáša, ale odohral sa tam nábožensky motivovaný teroristický útok. Odkedy sa to stalo, Samuel prevzal starostlivosť o svoje vnúčatá a vychovával ich sám.

Zuzana si teda svojich rodičov nepamätá. Iba počula, čo sa stalo. Aj preto je taká horlivá vo verejnom angažovaní. Na rozdiel od nej si Alexander veľmi dobre pamätá, ako o rodičov prišiel. Nechce, aby jeho deti vyrastali bez otca tak, ako on vyrastal bez rodičov. Ako malý ešte zažil klasickú rodinnú atmosféru, a práve preto mu na rodine tak veľmi záleží. Zuzana, naopak, sústreďuje všetku svoju energiu na boj za práva Európanov.

Samuel chápe pohľad oboch svojich vnúčat, no v tomto spore sa skôr prikláňa k Zuzane. Ešte si pamätá pokojnú Európu a veľmi mu chýba. Verí, že ak sa nevzdáme, ešte je šanca získať ju späť.

Samuel sa pri hraní biliardu opýta Alexandra: „Volal si dnes so Zuzanou?“ so záujmom pozrie na svojho vnuka. Alexander sa našťve a prudko udrie tágom do guličiek. Netrafí ich, len znechutene odpovie: „Áno... a neposlúcha ma.“ Samuel vidí, že Alexander je poriadne rozhodný, dokonca mu žiadna gulička nepadla do jamky. „Pozri sa, čo

si urobil. Tlačil si na pílu a aj tak ti tam nič nespadlo,“
poznamená.

Samuel sa opatrne skloní, tágom pokojne udrie do guľičiek, ktoré sa poodrážajú a hneď dve padnú do dier. Samuel pokojne povie: „Ja som na pílu netlačil a guľičky ma poslúchli.“ Zasmeje sa a hovorí: „Netlač na Zuzanu, daj jej voľnosť. Ak ťa neposlúcha, je to len výsledok tvojho naliehania a rozkazov. Ona nie je tvoj vojak, nemusí ťa poslúchať. V armáde ti to možno funguje, ale v živote treba s ľuďmi zaobchádzať inak.“

Alexander sa zamyslí a povie: „A čo mám teda robiť, starý otec? Chceš, aby ti vnučka zomrela, keď Bavorsko a Benátky napadnú Rakúsko? Vlastne počkať! Ona nezomrie... veď je žena...“ Alexander príde k Samuelovi bližšie a naštvane pošepká: „Vieš, čo ju bude čakať, ak ju ako Európanku chytia moslimskí vojaci...“

Samuel pokojne odpovie: „Viem aj to, že ju to tiež bude čakať, ak sa rozhodne cestovať do Bratislavy, keď začne vojna. V Alpách je aspoň v bezpečí a prinajhoršom sa môže schovať do Švajčiarska, ktoré sa obrnilo až po zuby.“

Alexander však nalieha: „Vo Francúzsku, Taliansku a v Nemecku sú občianske vojny! Švajčiari sú odrezaní od sveta! Rakúsko a Vyšehrad je posledné spojenie... Keď Švajčiari prídu o zásobovanie z Rakúska, vydržia maximálne pár mesiacov, možno pár rokov... Nehovoriac o tom, že prijali množstvo utečencov z Francúzska,

Nemecka a Talianska... Je to malá krajina a nedokážu tam uchýliť každého,“ dodá rozhorčene.

Samuel smutne zareaguje: „Tvojich rodičov som odhováral od dovolenky v Paríži. Nevyšlo to. Tlačil som na nich tak ako ty teraz na Zuzanu. Vidíš, ako to dopadlo. Vás mi nechali na starosť a už sa nevrátili.“ Na chvíľu sa zamyslí a potom dodá: „Nehovorím ti, že sa nemáš o sestru báť, alebo že nemáš nič robiť... Len ti hovorím, zmeň prístup.“ Alexander sa zahľadí do zeme a mlčí. Samuel ho chytí za rameno: „Aká vážna je situácia? Aké máš informácie?“ pýta sa naliehavo.

Alexander odpovie slabým hlasom plným obáv: „Vojna sa blíži... poľskí špióni to potvrdili, nevyhneme sa tomu.“ Samuel sa pozrie Alexandrovi do očí a vážne povie: „Viem, že tu máš rodinu a nemôžeš odísť. Ale ja som starý muž... ak bude treba, pôjdem za Zuzanou osobne a doveziem ju naspäť na Slovensko.“ Zhlboka sa nadýchne a povie: „Neboj sa... už síce nie som pri polícii, ale so zbraňou stále viem zaobchádzať. Dám na ňu pozor. Boj máme v krvi. Ty to máš odo mňa,“ zakončí pevným hlasom. Alexander si vzdychne a hrajú biliard ďalej.

Zrazu zvoní telefón – volá generál, ktorému Alexander odpovie: „Tu Ohnivý orol, počúvam.“ Z telefónu sa ozve naliehavý, starý, ale mužný hlas: „Plukovník, povolávam vás do pohotovosti spolu so svojou jednotkou! Je potrebné strážiť slovensko-rakúsku hranicu – Česi na radaroch

zachytili bavorské útočné helikoptéry, ktoré sa presúvajú k rakúskym hraniciam.“

Alexander sa vzchopí a okamžite zareaguje:

„Rozumiem, pane!“ Samuel a Alexander si vymenia prísne pohľady a Alexander povie: „Musím ísť.“ Hneď nato rýchlo odíde z baru a nechá Samuela osamote. Ten zostane chvíľu ticho a zamyslí sa.

RAKÚSKY INNSBRUCK – Zuzana v noci kráča po ulici, práve odchádza so sídla organizácie, v ktorej pôsobí.

BUUM! Z ničoho nič dopadne raketa priamo do budovy a mohutný výbuch otrasie celou štvrťou. Zuzana sa zľakne a rozbehne sa cez ulicu. Schová sa za roh najbližšej budovy, trasúc sa od šoku. Obzrie sa a vidí, že sídlo je celé v plameňoch.

Zrazu sa v diaľke ozvú vojnové sirény. Nad mestom sa začne rozliehať zvláštny, hlučný zvuk. Zuzana zdvihne pohľad k oblohe a uvidí útočné helikoptéry bavorskej armády. Letia priamo ponad rakúske mesto a začínajú odpaľovať rakety. V Innsbrucku sa v priebehu niekoľkých sekúnd rozpúta absolútny chaos. Protiraketový systém sa aktivuje a začne zostreľovať útočné helikoptéry. Rakúski vojaci behajú po uliciach, snažia sa dostať do pohotovosti, kričia rozkazy a hľadajú úkryt. Zuzana má neskutočný strach. Netuší, čo má robiť. Raketové nálety zasahujú

budovy, ulice horia, všade sú výbuchy a v ovzduší je oheň a prach. Je to vojna. Skutočná, totálna vojna.

BRATISLAVA – Ľudia po celej Bratislave sledujú správy, kde sa len dá – v posilňovni, v bare, na bowlingu, doma... prosto všade. V televízii vystupuje bavorský sultán Hans (tridsaťdeväťročný polovičný Nemec), ktorý má práve naživo svoj ohromný prejav v nemčine: „Pred chvíľou som nariadil inváziu do Rakúska, ktoré bude čoskoro porazené a stane sa moslimským územím – územím, ktoré anektujeme. Na tejto civilizačnej misii Bavorskej islamskej republiky pomáha Benátska islamská republika, ktorej sme nesmierne zaviazaní. Letecké útoky zasiahli celú krajinu a naše pozemné jednotky momentálne obliehajú Salzburg. Naši bojovníci statočne kladú život v mene Alaha. Toto je náš osud. A tým osudom je víťazstvo! Každý, kto sa ku mne pridá, bude žiť večne v novom svete, ktorý spoločne vybudujeme v Európe! Alah je veľký!“

Hneď po skončení prejavu sa na obrazovke objaví slovenská reportérka priamo z Viedne: „Vo Viedni panuje totálny chaos. Pred chvíľou boli na oblohe rakety. Všade sú výbuchy, krik a panika. Ľudia utekajú na vidiek. Podľa našich informácií sa mnohí Rakúšania pokúsia prekročiť hranice so Slovinskom, Maďarskom, Slovenskom a

Českom. Hranice sú však v prísnej pohotovosti. Armáda má príkaz nepustiť nikoho. Ani jediného civila.“

SLOVENSKO-RAKÚSKA HRANICA – Je krátko nad ránom a Alexander v uniforme spolu so svojimi vojakmi náhlivo dorazí na hranicu. Všetci vojaci zaujmú svoje pozície. Alexander sa obráti na vojaka sediacceho za počítačom: „Je umelá inteligencia pripravená rozpoznávať zbrane a živé ciele až na sto metrov?“ pýta sa nahlas. „Áno je, pane!“ odpovie vojak bez zaváhania.

Alexander sa pozrie na svojich vojakov a odhodlane zvolá: „Je to tu, páni! Sme uprostred veľkých časov! Osud tejto krajiny – a našich rodín – závisí od nás! Jedno si však dobre zapamätajte: toto nie je naša vojna. Rakúšania musia zostať tam vonku, aby spôsobili čo najväčšie straty moslimskému nepriateľovi. Cez túto hranicu môže prejsť len občan Slovenska, Česka alebo Poľska. Nikto iný. Ak sa niekto pokúsi narušiť náš poriadok a ohroziť našu bezpečnosť – bez váhania strieľajte! Či sa to niekomu páči, alebo nie. Také sú rozkazy z najvyššieho velenia.“

Na chvíľu sa odmlčí a potom pokračuje pevným hlasom: „No poviem vám ešte jednu vec – a tú máte priamo odo mňa: Slovensko bolo! Slovensko je! A Slovensko bude!“ Vojaci nadšene vykriknú a slávnostne salutujú. Potom sa vrátia na svoje pozície.

V diaľke sa objaví skupina ľudí. Kamera ich okamžite zaznamená. Vojak informuje: „Máme pohyb! Deväť ľudí. Sedem dospelých, dve deti. Z dospelých je šesť mužov a jedna žena. Pôvod neznámy. U mužov identifikovaná jedna pištoľ a tri nože.“

Alexander sa pozrie na obrazovku so záznamom umelej inteligencie. Rázne sa spýta: „Pravdepodobnosť hrozby?“ a sústredene čaká na odpoveď. AI odpovie neutrálnym hlasom: „Pravdepodobnosť hrozby: 62 %. Existuje možnosť, že deti sú len krycí manéver. Skupina obsahuje príliš veľa mužov a len jednu ženu. Sú ozbrojení, identita neznáma. Odporúčanie: kompletne vyčistenie priestoru.“

Alexander si tlmene povzdychne, na chvíľu zaváha a potom povie tichým hlasom: „Vedeli sme, že to nebude jednoduché... Niekedy treba urobiť ťažké rozhodnutia. Pre bezpečnosť štátu. Rozkaz je rozkaz. Zostrelte ich...“ otočí sa na svojich vojakov. Jeden z nich kývne hlavou a už sa chystá stlačiť červené tlačidlo.

Alexander ho však náhle zastaví a naliehavo povie do systému: „Pohraničný systém 001, prosím... vynechaj aspoň tie deti a tú ženu,“ opatrne pozerá na obrazovku. Umelá inteligencia mlčí. Na obrazovke prebiehajú výpočty. O niekoľko sekúnd sa zobrazí potvrdenie.

Alexander bez slova kývne na vojaka. Tlačidlo je stlačené. Guľomety spustia paľbu. Šesť mužov padne k zemi v priebehu pár sekúnd. Všetko na vzdialenosť sto

metrov. Alexander sa zadíva na obrazovku. Dve deti a jedna žena stoja bez pohnutia vedľa tiel. Niečo sa v ňom zlomí. Oči sa mu na chvíľu zvlhčia.

Na mape je znázornený útok Bavorskej islamskej republiky zo severu a Benátskej islamskej republiky z juhu – oba útoky smerujú na územie Rakúska. Bodkami sú vyznačené kľúčové mestá v regióne, ako napríklad Bratislava, Praha, Viedeň, Mníchov, Innsbruck, Benátky či Bern. Vyšehradská skupina predstavuje úzko integrovanú vojenskú, ekonomickú a politickú alianciu. Naopak, Balkán je vnímaný len ako geografický a kultúrny priestor bez jednotnej štruktúry. Pojmom „Rozbitý Západ“ sa označuje územie, v ktorom prebiehajú občianske vojny spôsobené etnickou rôznorodosťou a destabilizáciou spoločnosti.

SALZBURG – Moslimskí vojaci presúvajú zajatcov do nákladných vozidiel. Mesto je zničené a úplne obsadené Bavorskou islamskou armádou. Rakúska vlajka je strhnutá zo stožiara. Namiesto nej zavlaje zástava Bavorskej islamskej republiky – čierno-modro-biela vlajka s polmesiacom a hviezdou uprostred.

BRATISLAVA, ALEXANDROV BYT – Alexander príde domov v slovenskej uniforme. Z kuchyne ho privíta vôňa obeda. „Synovia sú v škole?“ spýta sa Barbory, ktorá stojí pri sporáku. „Áno,“ odpovie stručne, bez toho, aby sa otočila.

Alexander bez slova zamieri k počítaču, zapne ho a potichu prehovorí: „Celú noc som nespal odkedy začala vojna. Konečne mám na chvíľu voľno... Musím zavolať Zuzane, zistiť, či je v poriadku.“ Snaží sa spojiť s jej počítačom, no spojenie nefunguje. Barbora sa otočí a spýta sa s obavou v hlase: „Čo vieš o situácii?“

Alexander odpovie: „Nič výnimočné. Systémy na hranici budú fungovať nonstop, vojaci sa budú striedať v smenách. Ja – ako plukovník – tam musím byť každý deň aspoň dvanásť hodín. Teda aspoň dovtedy, kým sa situácia trochu neupokojí. Bavorsko teraz nezaútočí na Vyšehrad. Skúsia anektovať Rakúsko a nabráť sily. Ale ak by náhodou k niečomu došlo... vezmeš deti a pôjdete do Košíc,“ dodá

rýchlo. Barbora ustráchané zašepká: „Dobre...“ a s obavou pozerá na svojho manžela.

Alexander sa opäť snaží dovolať Zuzane, no spojenie stále nefunguje. Na monitore sa objaví výstražná hláška: *„Spojenie do Rakúska a Švajčiarska je počas trvania vojnového stavu zakázané.“* Alexander potichu zahreší cez zuby. Barbora sa otočí s neistotou v hlase: „Prečo to systém zablokoval?“

Alexander si sadne, unavene si prejde rukou po tvári a odpovie: „Najvyššie velenie nám prikázalo strieľať každého, kto sa pokúsi prekročiť hranicu. Všetkých... aj deti. To som ale nemohol dopustiť. Vláda zrejme nechce, aby sa verejnosť dozvedela, čo sa tam vonku skutočne deje...“ Barbora potichu povie: „To je hrozné... A čo situácia na fronte?“

Alexander si povzdychne a odpovedá: „Rakúšania prehrávajú na plnej čiare. Jediné miesto, kde kladú skutočný odpor, sú Alpy. Stred a východ krajiny padnú každú chvíľu. Objednali si od nás niekoľko zbraní, ktoré majú ísť do Innsbrucku, pre partizánske jednotky. Zdá sa, že tie Alpy chcú udržať za každú cenu.“

Barbora sa poteší a povie s nádejou v hlase: „Ak v Alpách kladú silný odpor, možno je tvoja sestra v bezpečí.“ Alexander však hneď naliehavo reaguje: „To ale nie je isté. Musím ísť za starým otcom, trochu sa poradiť...“ Pobožká Barboru na líce a rýchlo odchádza z bytu.

BRATISLAVA, DUNAJ – Alexander sa stretne so Samuelom pri Dunaji. Starý muž sa zadíva na pomaly plynúcu rieku a povie: „Vidíš to? Dunaj prichádza z Rakúska... ale ešte predtým preteká cez Mníchov. Ak si ten bavorský sultán zmyslí otráviť ho, ochromí tým celú strednú Európu aj Balkán naraz. Z geopolitického hľadiska sme na tom veľmi zle,“ konštatuje zachmúrene.

Alexander mlčí. Pohľad mu stvrdne, zamyslene hľadá na vodu. Po chvíli povie: „Skúšal som Zuzane zavolať... ale komunikácia je zablokovaná.“ Samuel sa otočí k nemu a rozhodne povie: „U polície už síce nie som asi tri roky, ale stále platí: pomáhať a chrániť. Som starý, ale ešte nie som na odpis. Pôjdem tam. Do Innsbrucku. A privediem Zuzanu späť.“

Alexander pokrúti hlavou, v očiach mu preblyсне obava: „Nemôžeš ísť sám. Musíme ísť spolu.“ Samuel sa vážne pozrie na Alexandra: „Máš tri deti a štvrté na ceste. Kto sa postará o tvoju rodinu? Štát? Haha... Ten bude mať čo robiť, aby finančne utiahol armádu. Nemôžeme riskovať aj tvoj život.“ Alexander naštvane kopne do kameňa: „Nemáme na výber. Sám tam nemáš šancu prežiť. Potrebuješ niekoho, kto má skúsenosti s priamym bojom.“

Samuel si povzdychne: „Neodpustil by som si, keby mi po deťoch zomreli aj vnúčatá... To veru nie. Ale ak pôjde o vás dvoch, pokojne obetujem vlastný život.“ Alexander

odvetí: „Aj tak ti tam samému nedovolím ísť. Mám pod kontrolou hranicu. Bez pomoci zvnútra by si cez železnú oponu neprešiel. A opakujem: samého ťa tam nepustím. Ak pôjdeš, tak len so mnou. Nikto iný.“ dodá takmer nahnevane.

Samuel naňho smutne pozrie: „Nuž... ty si tu plukovník. Nemám na výber. Ale uvedom si, že máš post-traumatické spomienky na Bosnu. Znovu pôjdeš do vojnového prostredia.“ Alexander ticho, ale rozhodne odvetí: „Popasujem sa s tým. Už som zažil veľa... a zvládnem aj toto.“

„A pustia ťa vôbec z roboty? V takejto napätej situácii?“ zamračí sa Samuel. Alexander sa trpkosť usmeje: „Nepustia. Ak pôjdeme, pôjdeme načierno. Bude to považované za neuposlušnosť rozkazu. Možno ma budú stíhať za vlastizradu. Ale... život mojej sestry za to stojí.“ zakončí odhodlane. Samuel prikývne: „Šanca, že sa vrátíme, je veľmi malá. Ale vidím, že ti na Zuzane naozaj záleží.“

Alexander povie vážne: „Veľmi. Ale rovnako mi záleží aj na mojich deťoch a Barbore. Urobím všetko pre to, aby som sa k nim vrátil. Chcem vidieť, ako vyrastajú,“ pozrie priamym pohľadom na svojho starého otca.

Samuel zareaguje: „Nechcem byť pesimista... ale musíme počítať aj s tým, že Zuzanu nenájdeme. Alebo ju nájdeme zajatú. A aj keby bola živá... možno už svoju rodinu nikdy neuvidíš,“ dodá potichu.

Alexander sa obzrie okolo seba, v očiach mu kričí hnev aj bolesť: „Ak sa nevrátim, moje deti budú vyrastať bez otca – tak ako som ja vyrastal bez rodičov. A to nedovolím! Ty si bol dobrý mentor. Mám ťa rád. Ale tá strata... bola silná. Bolestivá. Nechcem, aby to zažili aj oni. Ale zároveň... nechcem zažiť znova stratu – tentokrát pri vlastnej sestre,“ takmer zlomene dodá. Samuel mu položí ruku na rameno a ticho povie: „Chápem.“

BRATISLAVA, ALEXANDROV BYT –

Alexander sa lúči s rodinou. Synovia ešte celkom nechápu, čo sa deje. Barbora stojí bokom, so slzami v očiach. Alexander je napätý, ťažko hľadá slová. „Ocko... a kam vlastne ideš?“ opýta sa jeden z jeho synov. Alexander si k nemu kľakne a ticho povie: „Idem niekam ďaleko... urobiť správnu vec. A urobím všetko pre to, aby som sa vrátil čo najskôr,“ pohladí chlapca po tvári.

Barbora k nemu pristúpi, pobožká ho na líce a on jej do ucha pošepne: „Neboj sa. Vrátim sa. Ale priprav sa na to, že sa ťa budú pýtať, kde som. Určite aj môj nadriadený... generál. Nesmieš nikomu nič povedať. Ani keby prišiel samotný vodca slovenskej vlády.“ Zhlboka sa nadýchne a pokračuje: „A ešte niečo... ak by sa situácia na hranici zhoršila, musíte sa s deťmi presunúť do Košíc. Bud' pripravená,“ dodá a silno ju objíma. Barbora iba ticho

prikývne, oči má plné slz. Alexander sa ešte raz pozrie na svoju rodinu, prehltne naprázdno a povie: „Lúbim vás.“

Otvorí dvere a odíde. Keď sa za ním dvere zatvoria, zide po schodoch dolu. Na chvíľu sa zastaví, oprie sa o stenu, hlboko si povzdychne. Oči sa mu lesknú, slzy má na krajíčku. Takmer sa rozplače... Ale udrží sa. Vzpriamene sa nadýchne a vykročí preč.

BRATISLAVA, VOJENSKÝ SKLAD – Alexander a Samuel stoja bokom a sledujú, ako vojaci nakladajú kamión. Do nákladového priestoru dávajú tie najmodernejšie zbrane. Dvaja rakúski vojaci to všetko kontrolujú a počítajú.

Alexander vezme Samuela trochu na bok, aby ich nikto nepočul, a ticho povie: „Tieto zbrane smerujú do Innsbrucku – v rámci zásobovania pre jednotky, ktoré sa tam preformujú na partizánske oddiely. Keď sa bavorské a benátske armády spoja, západná hornatá časť Rakúska bude úplne odrezaná od Viedne. Ten kamión... je naša jediná šanca, ako sa dostať do Innsbrucku,“ potichu, ale dôrazne dokončí.

Samuel sa skepticky zadíva na rakúskych vojakov a spýta sa Alexandra: „A čo tu robia oni?“ Alexander ticho odpovie: „Rakúsko si za tie zbrane zaplatilo. Je to biznis. Nič nie je zadarmo. Počítajú, či všetko sedí. Tí dvaja ich potom odvezú do Innsbrucku.“

Samuel kývne hlavou, na chvíľu sa zamyslí a povie: „Myslíš, že nám dovoľia sa zviať?“ Alexander si povzdychne: „Majú jasné príkazy, nič nám nedovoľia. Budeme musieť ísť načierno... schováme sa vzadu.“ Samuel sa krátko zasmieje: „No dobre... Urobíme to po starom.“

Alexander pristúpi k jednému zo slovenských vojakov a nenápadne mu naznačí, aby s ním šiel o kúsok ďalej. Keď sa presunú mimo ostatných, vojak sa opýta: „Čo sa deje, plukovník?“ Alexander sa naňho vážne pozrie, stíši hlas na šepot a povie: „Ja a ten starší pán, s ktorým som sem prišiel, sa musíme nepozorovane dostať do Innsbrucku. Je to misia v utajení. Nesmie o nej vedieť nikto, ani títo Rakúšania. Potrebujem, aby ste ich na chvíľu zabavili. Zdržte ich. Hoci aj banalitou.“ Obzrie sa okolo seba a dodá: „Medzitým sa my dvaja potichu naložíme do kamióna. Tak aby si nás nevšimli.“

Vojak na chvíľu zaváha, ale nič nespochybňuje. Pevne sa postaví a povie: „Vykonám, pane! Ale... čo hranica?“ zvedavo sa pozrie na veliteľa. Alexander mu odpovie: „Moja akcia je utajená. Nie je oficiálna. Ak sa ťa niekto niečo spýta – aj keby to mal byť samotný generál – o ničom nevieš!“ Pozrie sa mu priamo od očí: „Vyhlásiš ma za nezvestného. Čo sa týka hranice... zatiaľ plňte rozkazy podľa vyhlásení vlády. Vrchné velenie vám neskôr niekoho prideli.“ Na pár sekúnd sa odmlčí a povie: „A ešte niečo. Ostatným

vojakom, ktorí sú tu, povieš presne to, čo som povedal tebe. Ale len im. Nikomu inému. Rozumieš?“ dodá s naliehavosťou v hlase. Vojak váhavo prikývne. V očiach má neistotu aj obavu o plukovníka. Potom však vystrelí do pozoru a zasalutuje: „Rozkaz, pane!“

Alexander pristúpi k rakúskym vojakom, zdvihne ruku na pozdrav a v nemčine povie: „Mám ešte nejaké povinnosti, musím odísť. Moji ľudia to s vami dokončia,“ oznámi pevným hlasom. Vojaci mu kývnu, jeden z nich si s Alexandrom podá ruku. Krátka, formálna výmena. Nikto nič nespozoruje. Alexander sa otočí, pokojne odíde a vráti sa za Samuelom. Naznačí mu, aby ho nasledoval. Obaja odídu za vysoký regál plný zbraní –mimo dohľadu. Skrčia sa k zemi a mlčky čakajú na vhodný moment.

Slovenský vojak, s ktorým sa Alexander predtým rozprával, pristúpi k rakúskym vojakom a v nemčine sa slušne spýta: „Môžem vás nachvíľu vyrušiť?“ Rakúšania sa k nemu obrátia, trochu prekvapene. Vojak ukáže smerom ku kamiónu a povie: „Zaujíma ma, aký typ pneumatík máte? Rád by som vám pribalil pár náhradných. Len pre istotu, aby ste dorazili do cieľa bez problémov. Berme to ako bonus k tým zbraňam. Zadarmo.“

Alexander a Samuel sa medzitým potichu presúvajú k zadnej časti kamióna. Rakúski vojaci si ich nevšimnú – stále sú zaujatí rozhovorom so slovenským vojakom, ktorý sa snaží udržať ich pozornosť čo najdlhšie.

Jeden zo slovenských vojakov, ktorý nakladá zbrane, si všimne pohyb. Alexander mu rýchlo naznačí, aby bol ticho – priloží prst k perám a žmurkne. Vojak bez slova prikývne a pokračuje v práci.

Alexander spolu so Samuelom ticho vlezú do nákladného priestoru a schovajú sa za truhle plné zbraní. Vnútri je len tlmené svetlo, spolu s vôňou oleja a kovu. Sú úplne ticho. Obaja na seba kývnu. Vedia, že teraz už niet cesty späť.

„Máme svoje vlastné náhradné pneumatiky, ale ďakujeme za opýtanie,“ povie rakúsky vojak s profesionálnym úsmevom a bez ďalších slov sa vráti dozadu, kde pokračuje nakladanie zbraní. Slovenský vojak, ktorý odviezol pozornosť, nenápadne žmurkne na ostatných vojakov pri kamióne. Všetko pokračuje ďalej akoby sa nič nestalo. Ruch a pohyb okolo nákladu prekrývajú to, čo sa práve nenápadne odohralo.

Keď je kamión plne naložený, zadné dvere sa s kovovým rachotom zatvoria. Slovenský vojak si podá ruku s rakúskym kolegom. O chvíľu obaja Rakúšania nasadnú dopredu – jeden za volant, druhý na miesto spolujazdca. Hangár sa pomaly otvára. Kamión s nákladom vyráža zo skladu.

Vzadu, medzi debnami so zbraňami, v tlmenom prítmí sedia Alexander a Samuel. Obaja sú stiesnení, opretí o chladný kov. Kolená majú pri hrudi. Pozerajú sa na seba

vážne, ticho a sústredene. Alexander prehovorí potichu, ale rozhodne: „Je to tu. Už niet cesty späť. Ideme do vojnovej zóny.“ Samuel len mlčky prikývne. Oči má tvrdé. Vie, čo je v stávke.

Neskôr kamión zastavuje pri hranici. Rakúsky vojak za volantom podáva pas a špeciálne povolenie. Slovenský pohraničník si ich prezerá a začína overovať totožnosť. Alexander medzitým potichu zavolá druhému strážcovi, ktorý sedí za počítačom. Hovorí tichým, ale rozhodným hlasom: „Tu Ohnivý orol. Keď spustíš skenovanie, systém ti ukáže dvoch čiernych pasažierov. Potrebujem, aby si to ignoroval. Vypni hlásenie umelej inteligencie. A nikomu o tom nehovor. Ide o utajenú operáciu.“ Slovenský strážca na chvíľu strpne, prekvapený nečakanou správou. Potom prikývne a ticho povie: „Vykonám... pane.“

Kamión prechádza skenerom. Druhý strážca potichu vypína systém umelej inteligencie. Obrazovka na chvíľu zhasne a znovu naskočí – tentoraz bez akéhokoľvek varovania. Prvý strážca, ktorý overoval doklady, ich mlčky vracia Rakúšanom. Otočí sa k rampe, stlačí tlačidlo a tá sa pomaly dvíha. Kamión prejde cez hranicu a zmizne v hmle. Nadobro opúšťa územie Slovenska. Druhý strážca sa ešte chvíľu díva na monitor, potom sa pomaly usmeje. Nakloní

sa bližšie k obrazovke a popod nos si zamrmle: „Čo sa to do čerta deje...“

Počas cesty Alexander v kamióne sleduje svoj mobil. Na displeji má otvorenú mapu so zaznamenanou trasou a aktuálnou lokalitou. Je sústredený, ale napätie cítiť v každom jeho pohybe. Samuel ho mlčky pozoruje, potom prehovorí tvrdým, strohým hlasom: „Zneužil si svoje právomoci a klamal armáde. Ak sa vrátiš, postavia ťa pred vojenský súd.“

Alexander nespúšťa pohľad z obrazovky, no potom zavrie oči a ticho si povzdychne. Jeho hlas je unavený, ale rozhodný: „Budem niešť zodpovednosť za svoje činy... ale hlavne – nech dostaneme Zuzanu do bezpečia.“

Samuel vníma, ako kamión prechádza väčšiu a väčšiu vzdialenosť. Jeho hlas je chladný, ale vnútri plný obáv: „Ideme do západnej Európy... ideme do toho najviac nehostinného prostredia pre bieleho človeka na planéte. Tam, kde cudzinci dobývajú európsku zem a podmaňujú si európskych ľudí. Budeme mať neskutočné šťastie, ak sa všetci traja aj so Zuzanou vrátíme odtiaľ živí.“

Alexander na okamih odtrhne pohľad od mobilu. Počúva, v jeho tvári sa mieša pochybnosť s tichým rešpektom. Premýšľa nad Samuelovými slovami, potom sa spýta: „Aké to bolo predtým? Keď si bol mladý?“

Samuel smutne sklopí zrak k zemi. Hovorí potichu, pomaly, akoby so zúfalstvom, ktoré sa v ňom hromadilo roky: „Každý deň zaspávam s nádejou, že sa ráno prebudím a zistím, že ten svet, v ktorom teraz žijeme, bol iba zlý sen,“ povie ticho a zamyslene. Pozrie sa naňho a dodá: „Ty si sa v tomto narodil a žiješ celý svoj život. Ja nie. Ty to berieš ako normu či štandard. Ja nie. Nedá sa to porovnávať...“ Nervózne si prekríži ruky a pokračuje: „Bol som jedináčik, moji rodičia ma mali až po tridsiatke. Ľudia si robili, čo chceli. Kto nechcel deti, nemal deti. Kto chcel cestovať, cestoval. Kamkoľvek. Bez povolení, registrácií, bez kontrol.“ Horko sa usmeje: „Keď si vtedy povedal, že ti záleží na krajine alebo na národe, smiali sa ti do očí. Bolo to smiešne, staromódne. Každý hovoril len o slobode a demokracii.“

Odmlčí sa na chvíľu, potom sklúčene dodá: „Dnes? Každý hovorí o prežití. O existencii národa. O deťoch. Ciele sa menia, ale politika ostáva rovnaká... Nehovorím, že to, čo robíme, je nesprávne. Koniec koncov... Slovensko ešte existuje. Na rozdiel od Nemecka alebo Francúzska. Len hovorím, že dnes je všade chaos a diktatúra.“

Alexander mlčí. Slová, ktoré počul, v ňom rezonujú hlbšie, než by čakal. Snaží sa ich spracovať – nielen ich obsah, ale aj to, že ich vôbec niekto vyslovil nahlas. Vyrastal vo svete, kde sa o minulosti hovorilo málo, alebo vôbec. V krajinách Vyšehradskej zóny vládne už roky jedna strana.

Oficiálne sa hovorí o stabilite, o bezpečí, o budúcnosti. Nie o tom, čo bolo predtým. Samuelove slová narúšajú všetko, čo doteraz poznal ako „pravdu“.

Samuel to cíti. Všimne si Alexandrov pohľad, napätie v jeho tvári. Na chvíľu sa zamyslí, potom potichu dodá: „Vieš... moja generácia si tento režim vybrala. Bol chaos, kríza a chceli sme, nech sa situácia upokojí. Verili sme rôznym sľubom a mali sme konečne nádej. Nikto nečakal, že za to zaplatíme slobodou. To ti už dnes nikto z mojej generácie nepovie. Hlavne nie doma. Lebo nikdy nevieš, či by to proti tebe nepoužili.“ Alexander ticho prikývne: „Ďakujem, starý otec. Ďakujem, že si úprimný.“

Kamión je na ceste z Bratislavy do Innsbrucku, ktorý leží na západnej strane Rakúska uprostred Álp. Cesta vedie cez známe, no teraz už tiché a opustené diaľnice. Míňajú miesta, ktoré kedysi pulzovali životom. Teraz sú mestá pod kontrolou, cesty kontrolované, svetlá zhasnuté. Prešli cez Viedeň, kde sa zdržali len minimálne. Potrebujú doraziť do Innsbrucku skôr, než sa bavorská a benátska armáda stretnú niekde uprostred Rakúska. Práve tam, kde sa má vytvoriť nová vojenská línia, ktorá úplne zablokuje akýkoľvek pohyb z východu na západ.

Alexander pozerá na mapu zo svojho mobilu. Na displeji sú zreteľne vyznačené šípky – dve smerujú zo severu, ďalšie dve z juhu. Ukazujú postup Bavorska a

Benátok. Medzi nimi ostáva len úzky pruh územia. Jediná možná cesta.

Uprostred tejto úzkej zóny sa nachádza obec Aigen im Ennstal – posledný priechod na západ. Alexander priblíži mapu. Vidí označenie vojenského letiska. Práve tam rakúski vojaci plánujú zastaviť kamión, aby dotankovali palivo pred poslednou etapou cesty do Innsbrucku.

Situácia je však kritická. Letisko chcú obsadiť bavorské jednotky. Práve tu sa majú stretnúť s benátskymi silami. Z obce sa stáva strategický bod. Aigen im Ennstal je obklúčený. Rakúska armáda sa zatiaľ drží, ale je pod stálou palbou.

RAKÚSKO, VOJENSKÉ LETISKO, AIGEN IM ENNSTAL – Rakúski vojaci zastavujú kamión, vystúpia, krátko kývnu na pozdrav svojim kolegom a bez zbytočných

slov sa pustia do tankovania. V diaľke je počuť výbuchy a výstrely. Dym stúpa nad kopcami.

Vzadu, v nákladnom priestore, sa v tme tiesnia Alexander so Samuelom. Obaja sú ticho, v plnej pohotovosti. Alexander prelomí mlčanie: „Asi tankujú.“ Samuel sa skepticky pýta: „Vieš, kde sme?“ Alexander zapne displej mobilu, chvíľu sleduje načítanú mapu a odpovie: „V nejakej rakúskej obci. Zatiaľ ideme dobre. Sme niekde medzi Viedňou a Innsbruckom.“ Samuel sa nakloní bližšie a zahľadí sa na obrazovku. Vidí len obrysy ciest a hrubé obrysy terénu. „Nemôžeš pozrieť správy?“ spýta sa. Alexander zúfalo zakrúti hlavou: „Nedokážem sa pripojiť na slovenskú sieť... a k rakúskej nemám prístup. Dnes to už funguje trochu inak ako za tvojej éry. Jediné, čo vidím, sú len také základné veci.“

Zrazu kamiónom zatrasie mohutný výbuch. Kovová konštrukcia zavibruje, niekde vonku sa spustí ostrý zvuk vojenskej sirény. Je to blízko. Alexander a Samuel sa okamžite pozrú na seba. Alexander prehovorí potichu, ale pevne: „Sme uprostred vojnovnej zóny. Nemôžeme tu čakať večne. Ak tu ostaneme... môže sa stať, že to miesto, kde sa práve nachádzame, padne do moslimského zajatia. A ten kamión neotvorí Rakúšania v Innsbrucku, ale nejaký džihádista. Musíme ísť von. Okamžite.“

Samuel naliehavo zašepká: „Ak vyjdeme von z kamióna, tak je po nás. A ani poriadne nevieme, čo sa tam vonku

deje.“ Alexander sa však mierne usmeje, akoby čakal presne túto reakciu. Potom ukáže na truhly plné zbraní: „Máme prostriedky,“ povie pokojne.

Samuel znechutene zakrúti hlavou: „Vidím na tebe, že túžiš po akcii... Chceš ísť súrne za Zuzanou. Ale nestrácaj hlavu!“ Jeho hlas sa mimovoľne zvýši. Alexander okamžite zdvihne ukazovák a ostro zašepká: „Ticho! Môžu nás počuť... upokoj sa.“

Nejaký rakúsky vojak zatiaľ pribehne k vojakom, ktorí tankujú kamión, a po nemecky im hovorí: „Potrebujeme súrne každého chlapa. Zbrane odveziete potom. Musíme ubrániť základňu! Je to posledný most medzi západnou a východnou časťou krajiny!“

Jeho hlas dolieha až do vnútra kamióna, tlmený, ale zrozumiteľný. Alexander a Samuel sa na seba pozerú. Obaja zachytili podstatu. Vojaci pri kamióne prerušia tankovanie, rýchlo odkladajú hadicu a bežia preč. Kamión ostáva opustený.

Alexander sa pozrie na Samuela a sucho povie: „Ideme von.“ Samuel prudko zareaguje: „Nie, stoj!“ Ale Alexander už otvára zadné dvere. Vytiahne pištoľ, skontroluje okolie a vyskočí von. Rýchlo kývne na Samuela, aby ho nasledoval. Samuel zakrúti hlavou, ale napokon opatrne zlieza dole, zbraň drží pevne v ruke.

Samuel sa rozhliada a šepká: „Asi nás nikto nevidí. Dobre teda. Zatvor potichu dvere. Ja to dotankujem

a odídeme spolu s tým.“ Alexander zbledne. Ticho, ale naliehavo povie: „Chceš to uniesť? Budú nás hľadať!“ Samuel sa neotočí. Hovorí pokojne, ale rozhodne: „Máš lepší nápad? Pešo do Innsbrucku nedôjdeme. Civilná doprava nefunguje. Rakúsko je pred kolapsom.“

Samuel rýchlo prejde k opustenej hadici a znovu spustí tankovanie. Jeho pohyby sú tiché, presné, bez zbytočného hluku. Očami neustále sleduje okolie — hangáre, budovy, siluety v diaľke. Každý tieň môže byť nebezpečenstvo. Medzitým Alexander pomaly a potichu zavrie zadné dvere kamióna. Kovové pánty len slabo zaškrípu. Potom sa presunie dopredu a sadne si za volant. Okamžite nastavuje GPS, upraví zrkadlo a nastaví si sedadlo. Samuel zatiaľ stojí pri nádrži, jedným okom sleduje stav paliva, druhým neustále kontroluje pohyb v areáli. Ticho, napätie a adrenalín visia vo vzduchu. Tankovanie pokračuje.

BUUM! Ozve sa ohlušujúca rana. Raketa zasiahne jednu zo stíhačiek zaparkovaných neďaleko hangárov. Výbuch otrasie celým letiskom. Plamene vyšľahnú do výšky, kusy kovu lietajú vzduchom. Ozve sa siréna. Chaos. Samuel sa strhne, okamžite vypína tankovanie a skrčí sa za nádrž. Alexander reflexívne skloní hlavu za palubovku, a ruky má pevne zovreté na volante.

Spoza horských hrebeňov sa vynoria bavorské útočné helikoptéry. Letia nízko a bez varovania začnú strieľať smerom na základňu. Strely preletia ponad kamión, zaryjú

sa do betónu a budov v okolí. Z juhu zároveň prichádzajú malé, tiché drony. Najprv ich vidno len ako mihotavé body na oblohe, potom sa spustia na základňu a pridajú sa k palbe. Výbuchy, strelba, krik.... základňa sa dostáva pod útok z dvoch strán.

„Musíme ísť!“ kričí Alexander z kabíny na Samuela, ktorý ešte stále drží tankovaciú hadicu, snaží sa doplniť čo najviac paliva, keď vtom zbadá pohyb zľava. Rakúsky vojak pribehne cez dym a sutiny. Na zlomok sekundy zaváha, keď zbadá Samuela — neuniformovaného, ozbrojeného. Vojak okamžite vytiahne zbraň. Mieri. Je pripravený vystreliť.

BUUM! Ozve sa výstrel, ale nie z jeho zbrane. Z kabíny kamióna sa v poslednej chvíli vystrčil Alexander, opretý o rám dverí. Bez váhania stlačil spúšť. Rakúsky vojak padá k zemi, mŕtvy skôr, než dopadne.

Samuel na chvíľu znervózne. Potom rýchlo odtrhne hadicu, palivo strieka ešte pár sekúnd, kým nezastaví prietok. Otočí sa na Alexandra a prikývne. „Idem!“ Beží ku kabíne. Kamión je pripravený vyraziť preč. Alexander sa pozerá na mŕtveho rakúskeho vojaka, ktorého sám zastrelil a kričí: „Dočerta! Toto sa vôbec nemalo stať!“

Samuel rýchlo naskočí do kabíny, zabuchne dvere a bez slova sa pripúta. Alexander naštartuje, motor zareve a vzápätí dupne na plyn. Kamión sa pohne vpred, kolesá škrípu o asfalt, podvozok poskakuje na úlomkoch rozmetaného betónu.

Všade navôkol padajú rakety. Požiar zo zničenej stíhačky sa šíri po letiskovej ploche, spaľuje, čo mu príde do cesty. Nad hlavami sa aktivuje protiraketový systém – z niekoľkých veží začína paľba na útočiace drony a helikoptéry. Obloha sa mení na bojisko. Zostrelené stroje padajú k zemi ako horiace kométy. Kusy vrakov dopadajú len niekoľko metrov od kamióna.

Alexander, plný adrenalínu, stíska čeluste a so zrýchleným dychom manévruje kamión pomedzi trosky a chaos. Jediný cieľ: dostať sa zo základne, skôr, než sa z nej stane pohrebisko.

Onedlho sa Alexandrovi a Samuelovi podarí uniknúť z obce, v ktorej sa základňa nachádza. Kamión doteraz duní od námahy, keď zastavujú na kopci neďaleko. Na mieste, odkiaľ majú jasný výhľad na údolie pod nimi. Obaja vystúpia z kamiónu. Alexander siahne po ďalekohľad. Priloží si ho k očiam, mlčky sleduje pohyb dole pod kopcom. „Tanky,“ povie po chvíli, tlmene, ale s istotou. Podá ďalekohľad Samuelovi, ktorý si ho okamžite prevezme a pozrie sa tiež.

Z oboch strán – zo severu aj z juhu – sa do obce presúvajú obrnené kolóny. Obklúčenie sa dokončilo. Alexander sa pozerá na mesto v diaľke, z ktorého ešte stále stúpa dym. S mierne zachrípnutým hlasom prehovorí: „Rakúšania prišli o ďalšie mesto. Útočiace vojska majú

jednoduchú taktiku, najprv všetko zdemolujú zo vzduchu a potom to obsadia zo zeme. To isté vraj spravili v Salzburgu. A je možné, že to urobia aj v Innsbrucku.“

Samuel nepovie nič. Ďalej sleduje dianie cez ďalekohľad. V centre obce si všimne, ako vojaci strhávajú rakúsku vlajku z vysokého stožiara. Na jej miesto najprv vešajú bavorskú islamskú vlajku a hneď vedľa nej benátsku islamskú vlajku. Obidve armády stoja v radoch, uniformované, vyrovnané. Navzájom si salutujú. Dvaja generáli — jeden z juhu, druhý zo severu — vykročia oproti sebe a pred očami svojich mužov si formálne podajú ruky. Mesto oficiálne padlo.

Samuel ticho povie: „Sme odrezaní od Vyšehradu... Vyzerá to tak, že sme prišli o ďalšiu európsku krajinu.“ Alexander bez slova nasadne späť do kamiónu. „Musíme ísť. Nemôžeme tu dlho ostávať,“ povie rozhodne a naštartuje motor. Samuel sklopí ďalekohľad, otočí sa a ide si sadnúť vedľa neho.

Na základni stojí päťdesiatročný bavorský generál Damir, ktorý je pôvodom bosniansky moslim. Hrdý pohľad upiera na bavorskú islamskú vlajku. Je veterán z občianskej vojny v Bosne (2081 – 2087), v ktorej bojoval aj Alexander – ale na opačnej strane. Damir bol kedysi mentorom Bavorského sultána Hansa. Dnes velí ozbrojeným silám Bavorska a podlieha priamo jeho vláde.

Damir sa postaví pred svojich vojakov, väčšinou bosnianskeho pôvodu, a hlasno prehovorí: „Nastala chvíľa, keď sme na kolená položili túto krajinu, ktorá nás – bosnianskych utečencov – kedysi deportovala do Nemecka. Rakúsko bude anektované a rozdelené medzi Bavorskú islamskú republiku a Benátsku islamskú republiku! Alah je veľký!“

Muslimskí vojaci sa začnú radovať, výkriky a potlesk sa rozliehajú po základni. Damir stojí nehybne, ale v tvári mu je vidieť hrdosť a nadšenie. Zrazu pribehne jeden z vojakov, ktorý drží v ruke tablet a naliehavo prehovorí: „Nejakí dvaja neznámi ukradli rakúske vozidlo a ušli tesne pred obsadením základne. Jeden z nich vyzeral ako civilista, druhý mal na sebe slovenskú uniformu. Jeden starý druhý mladší. Systém zachytil ich tváre. Ten mladší čo má uniformu zastrelil rakúskeho vojaka.“

Damir si vezme tablet a zamračí sa. Atmosféra okolo okamžite stíchne. Mlčky sa pozerá na záznam. Jeho výraz je zamyslený, pohľad chladný. Potom pokojne prehovorí: „Necháme si to. Neviem, čo tu tí dvaja robia... ale tento záznam môže poslúžiť ako dôkaz, že Vyšehrad priamo pomáha Rakúsku vo vojne. Mohlo by sa nám to hodiť ako zámienka na budúcu vojnu proti Vyšehradu. Uchovajte ten záznam. Do zajtra ho chcem mať na osobnom USB kľúči.“ Vojak prikývne, zasalutuje a odchádza späť na svoje miesto.

Damir vykročí k zajatým rakúskym vojakom, ktorí sú na kolenách, strážení moslimskými vojakmi. Zajatci vidia, ako ďalší moslimskí vojaci odvážajú rakúske ženy a deti niekde preč. Damir ostrým hlasom prehovorí k zajatcom: „Vaše ženy sú od teraz majetkom sultána Hansa a jeho verných bojovníkov. Vaše deti budú prevychované a oddané Alahovi.“

Zhlboka sa nadýchne a pokračuje: „A čo bude s vami? Máte na výber tri možnosti! Prvou je, že konvertujete na islam a dostanete možnosť byť so svojou rodinou, ktorá bude musieť tiež konvertovať na islam. Druhá možnosť je, že pôjdete do tábora, stanete sa otrokmi Bavorskej islamskej republiky a svoju rodinu už nikdy neuvidíte.“ Významne sa odmlčí, po chvíli dodá: „No a tretia možnosť... proste zomriete. Výber je na vás! Tí, čo chcete konvertovať alebo sa stať otrokmi, prosím, vystúpte z radu a moji muži vás odvedú na určené miesta.“

Z približne tridsiatich zajatých rakúskych vojakov sa dvadsiati pomaly postavili. Moslimskí vojaci ich odvedú preč. Damir sleduje, ako miznú za rohom budovy, potom otočí hlavu k jednému zo svojich dôstojníkov a povie: „Tých čo odišli, roztriedte podľa konvertovania a podľa otroctva.“

Zvyšných desať rakúskych vojakov ostáva na kolenách. Nepohli sa, radšej si vybrali smrť. Ich pohľady sú tvrdé, upreté priamo na Damira. Ten sa k nim pomaly obráti,

prejde pohľadom po ich tvárach a mierne sa usmeje: „Veľkí germánski hrdinovia...“ povie s náznakom výsmechu. „Haha! Neboja sa smrti? Nuž... Alah bude mať spoločnosť.“

Ticho okolo ešte viac zhustne. Moslimskí vojaci bez slova odistia pištole. Ticho naruší len krátke cvaknutie kovu a ťažké výdychy zajatcov. Začnú ich popravovať jedného po druhom, systematicky, rad za radom. Keď padne tretí, jeden z rakúskych vojakov sa zľakne. Tvár mu zbledne, panika ho ovládne. Vykrične: „Prosím! Rozmyslel som si to, chcem konvertovať! Kľudne budem aj otrok!“

Damir k nemu pomaly pristúpi, zvyšok jednotky je už medzitým popravený. Damir sa chvíľu na neho pozerá bez výrazu, potom ticho povie: „Mal si sa rozhodnúť, keď bola možnosť. Prežijú len tí, čo sa vedia rozhodnúť a stoja si za svojím. Zbabelcov ako si ty nepotrebuje.“ Vytiahne zbraň, mierne ju nadvihne... a jediným výstrelom ukončí život posledného zajatca, ktorý zostal na kolenách. Znovu zavládne ticho.

Damir sa otočí na svojich vojakov, jeho hlas je silný a pevný: „Bojovali ste statočne. Som hrdý na každého z vás. Ženy otrokov a slobodné ženy sú vaše. Nech vám padnú na úžitok!“ Vojaci zareagujú výkrikmi a jasotom. Damir však zdvihne prst a okamžite všetko stíchne. „Ale pamätajte si jedno. Nikto sa nesmie dotknúť žien tých mužov, ktorí sa rozhodli konvertovať. Každý, kto si nájde cestu k Alahovi,

musí spoznať radosť a šťastie. Keď pochopia, čoho boli ich ženy ušetrené... budú už navždy verní našej veci.“ Vojaci prikyvujú. Príkaz je jasný. Režim Damira je tvrdý, ale disciplinovaný.

RAKÚSKE ALPY, KAMIÓN – Alexander a Samuel sú unavení, no napriek tomu pokračujú v ceste do Innsbrucku. Alexander, ktorý sedí za volantom, zapne rádio a povie: „Konečne môžeme zistiť, čo sa deje.“ Z rádia sa po nemecky ozve moderátor: „Práve padla malá obec a dôležitá letecká základňa. Alpy boli definitívne odrezané od zvyšku krajiny a bavorské jednotky spustili masívnu ofenzívu na východ. Rýchlo postupujú popri Dunaji smerom k Viedni. Vás, čo žijete na západe v alpských horách, žiadame, aby ste ďalej bojovali a nikdy sa nevzdali! Geografia bude od teraz vašim najdôležitejším nástrojom. Je to vaša zem a môžete sa ukryť v horách. Bojujte! Vy to tu poznáte, oni nie! Je to náš domov, za ktorý naši predkovia po celé dejiny umierali! Rakúsko musí ostať rakúske a slobodné! Nech žije Rak-...“ Signál sa náhle stratí.

Alexander pokrúti hlavou a povie: „Naše šance dostať sa späť do Vyšehradu práve padli.“ Samuel sa na neho pozrie s tichým odhodlaním a odpovie: „Innsbruck ale ešte nepadol. Nie je dôležité, čo padne. Dôležité je, či sa dokážeme pozbierať a oslobodiť to, čo padlo. Rusi mali

Nemcov až pri Stalingrade... aj tak vyhrali. Napoleona mali až v Moskve... a Rakúšania zas mali Turkov pri Viedni. História nám ukazuje jedno – ak sa nevzdáme, nič nie je stratené!“

Alexander si povzdychne a povie: „Ale nespomenul si podstatnú vec. Vo všetkých tých prípadoch bolo mnoho obetí. A ja rozhodne nechcem, aby sme my dvaja – alebo Zuzana – patrili ku ním.“ Samuel odpovie pokojne, ale pevne: „Neboj sa... Spravím všetko, čo bude v mojich silách, aby sa tebe a Zuzane nič nestalo.“

Alexander na chvíľu zmlkne, potom spomalí a zastaví kamión pri krajnici. Unavene prehovorí: „Výmena.“ Samuel prikývne. Oboch premáha únava, no slová ešte doznievajú v priestore. Pomaly sa vymenia. Alexander prejde na miesto spolujazdca, Samuel si sadne za volant a zapne svetlá. Od tejto chvíle vedie kamión on.

RAKÚSKE ALPY, NEZNÁMA DEDINA –

Samuel pomaly šoféruje kamión a povie: „Dochádza nám palivo. Nestihli sme dotankovať. A nemáme ani jedlo a vodu. Budem musieť niekde zastaviť a pokúsiť sa niečo nájsť.“ Alexander prikývne: „Dobre. Ale vždy sa budeme držať spolu.“ Samuel sa krátko pozrie na Alexandra a odpovie: „Samozrejme.“

Samuel zaparkuje kamión pri okraji malej dediny. Motor stíchne a na chvíľu zavládne zvláštne ticho. Spolu

s Alexandrom vystúpia von, kamión zamknú a siahnu po pištoľoch, ktoré majú pripnuté na opaskoch. Ich pohyby sú tiché, premyslené. Kráčajú bok po boku, oči neustále v pohybe. Sledujú okná, dvere, uličky, strechy. Dedina pôsobí opustene, avšak nie sú tam žiadne stopy po boji. Domy stoja neporušené, záhrady zarastené, záclony v niektorých oknách sa nehýbu – no akoby niekto len pred chvíľou odišiel.

Alexander zašepká: „Je to príliš tiché.“ Samuel prikývne, bez slova. Vzduch je ťažký, napnutý ako struna. „Myslíš, že tu niekto je?“ spýta sa potichu Samuel. Alexander sa mierne uškrnie: „Keď som slúžil v Bosne, tak sme zvykli robiť toto.“ Bez varovania zdvihne pištoľ a vystrelí dvakrát do vzduchu. Zvuk výstrelov sa rozleje cez dedinu ako úder zvona. Odkiaľsi sa zľahka odrazí ozvena.

Potom z plných pľúc zakričí po nemecky: „Je tu niekto? Prišli sme v mieri! Nechceme nikoho zabiť! Iba sa porozprávať!“ Po jeho slovách sa opäť rozhostí ticho. Nikde nič. Iba vietor, ktorý sa pohráva so starou plechovou tabuľou na jednom dome. Samuel sa na neho krátko pozrie: „Si si istý, že to bol dobrý nápad? Alexander bez pohnutia sleduje prázdnu ulicu pred sebou a povie: „Sme tu sami. Alebo tu niekto je a teraz nás nenápadne sleduje.“

Alexander a Samuel kráčajú ďalej opustenou ulicou. Všetky dvere sú zatvorené, okná tmavé. Nikto nikde.

Alexander si povzdychne a prehovorí tlmeným hlasom: „Toto nemá zmysel... Poďme sa pozrieť do nejakého domu. Možno tam nájdeme aspoň vodu a niečo na jedenie. Potom uvidíme.“ Samuel prikývne: „Dobre.“

Bez ďalších slov zamieria k jednému z rodinných domov. Drevený plot je otvorený dokorán, ako by niekto dávno odišiel a už sa nevrátil. Vojdú na pozemok. Dom je starý, omietka popukaná, ale strecha drží. Alexander sa poobzerá okolo seba, zodvihne z cesty menší kameň a bez váhania ho hodí do okna domu. V tej chvíli sa ozve z domu výkrik.

Alexander so Samuelom stuhnú, v zlomku sekundy v bojovej pripravenosti. Alexander prudko a bez váhania preskočí cez rozbité okno. Sklo zapraší pod jeho nohami a po nemecky zakričí: „Vzdajte sa!“ Samuel zaskočený jeho prudkosťou sa nadýchne, ale nezaváha. O sekundu neskôr už je tiež vnútri, snažiac sa držať krok.

Alexander a Samuel postupujú chodbou v tichu, zbraňami pokrývajú každý tieň. Za rohom kuchyne ich pohľad náhle padne na dvoch starých ľudí, ktorí ležia na podlahe. Starší muž a staršia žena, obaja vo vyblednutých šatách, zhrbení v kúte, s očami rozšírenými od strachu. Ani jeden z nich nie je ozbrojený. Muž drží ženu za ruku, obaja sa trasú.

Alexander okamžite spomalí, zníži zbraň a potichu po povie: „Sú to len civilisti... Budú mať tak o dvadsať rokov viac ako ty.“ Alexander sa zhlboka nadýchne, zloží pištoľ a

urobí pár krokov vpred, pomaly, pokojne. Samuel ho nasleduje a tiež zloží zbraň. Ich pohľady sa stretnú – úľava, výčitka, napätie, ktoré sa konečne uvoľní.

Alexander sa otočí k starým ľuďom a jemným tónom, po nemecky, prehovorí: „Nebojte sa... nechceme vám ublížiť. Potrebujeme len vodu a niečo na jedenie.“ Muž potichu prehovorí, hlas má chrapľavý: „Sme Ederovci, toto je moja žena. Sme tu sami.“ Samuel sa opatrne usmeje a prikývne. Pohľad starého páru sa postupne zjemňuje. Strach zostáva, ale čosi v ich očiach hovorí, že chápu – Alexander a Samuel nie sú hrozbou.

Alexander si pri ukladaní zbrane všimne krv na podlahe. Otočí sa rýchlo späť k starej pani a zbadá, že má poranené koleno. Sklo z rozbitého okna jej muselo zasiahnuť nohu. „Do riti...“ zašepká. Okamžite k nej pristúpi a zľahka sa jej dotkne ramena. „Pani... pani Ederová, môžem vám pomôcť? Sadneme si, dobre?“

Ona len prikývne, bledá, trochu otrasená. Alexander ju opatrne chytí pod ramenami a pomôže jej vstať. Odvedie ju k stoličke, ktorá stojí pri starom kuchynskom stole, a pomaly ju usadí.

Samuel sa zatiaľ otočí k pánovi Ederovi, ktorý stále sedí na zemi a hľadá na ženu s obavou v očiach. Samuel bez slova natiahne ruku. „Poďte. Pomôžem vám.“ Pán Eder váha len sekundu, potom uchopí Samuelovu dlaň – suchú, pevnú – a s jeho pomocou sa postaví.

Jeho kolená sa trasú, ale stojí. V izbe zavládne tiché napätie. Už nie bojové, ale to druhé – ľudské. Niečo sa zlomilo, no niečo nové sa začína lepiť dokopy.

Samuel posadí pána Edera na stoličku a potom sa k nemu nakloní: „Hovoríte po nemecky. Ste Rakúšania?“ Pán Eder prikývne: „Áno, samozrejme.“ Samuel si sadne na stoličku oproti nemu, stále mierne zadýchaný: „Nechceli sme vás vystrašiť ani vám ublížiť. Len sme hľadali jedlo a vodu... ale nikto sa neozýval.“

Pán Eder sa jemne pousmeje, unavene, ale bez hnevu: „Chápem. Je to v poriadku. Len sme nevedeli, či nie ste moslimovia.“ Na chvíľu zavládne ticho. Samuel sa pozrie na Alexandra, a potom späť na Edera: „Sme zo Slovenska. To je môj vnuk. Len prechádzame cez vaše údolie... chceme sa dostať do Innsbrucku, aby sme našli vnučku.“

Pán Eder prikývne. Jeho pohľad sa zjemní, a potom sa pozrie na svoju manželku, ktorá sedí so zraneným kolenom, teraz už pokojnejšia. Eder sa pozrie späť na Samuela a povie: „Tak to ste na správnej ceste... ale musíte byť opatrní. Tieto hory sú už plné vojakov. A nie všetci sú ochotní počúvať, čo máte na srdci.“

Samuel sa pozrie na krvavé koleno pani Ederovej a mierne znepokojene sa spýta: „To je vaša manželka? Máte tu niekde lekárničku? Ošetríme to.“ Eder prikývne a povie: „Jasné, podte so mnou.“ Odvedie Samuela do vedľajšej

izby, kráčajú ticho, len s ľahkým šuchotom starých papúč po drevenej podlahe.

Alexander zostane s pani Ederovou. Klakne si vedľa nej, chvíľu mlčí a potom ticho povie: „Prepáčte. Nechcel som... pomôžeme vám.“ Pani Ederová sa naňho unavene, ale láskavo pozrie. V očiach má bolesť, ale aj múdrosť. „To je v poriadku, mladý muž. Všetci robíme chyby. Aj naša civilizácia... inak by nič z tohto nemuselo byť...“

Alexander stíchne. Nevie, čo povedať. Pozerá sa na podlahu, na rozbité sklo z okna, potom späť na starú ženu, ktorá mu aj napriek bolesti nič nevyčíta. Len ticho kývne hlavou.

Samuel sa vráti spolu s Ederom, v rukách drží starú, ale zachovalú lekárničku. Alexander sa hneď postaví a natiahne ruku: „Dajte mi ju, ja sa o to postarám.“ Otvára lekárničku, klakne si opäť k pani Ederovej a začne jemne čistiť poranené koleno. Pracuje pokojne, sústredene, ako niekto, kto už podobné situácie zažil mnohokrát. Popri práci ticho prehovorí: „V rokoch 2081 až 2087 som počas občianskej vojny slúžil v Bosne... v rámci vyšehradskej misie. Videl som tam oveľa horšie zranenia než toto. Dám vám to do poriadku.“ Ederová sa na neho pozrie s jemným úsmevom a prikývne.

Samuel sa opatrne spýta: „Ak sa môžem spýtať... nemáme žiadnu vodu ani jedlo. Nechceme vám nič brať, ak toho máte málo... ale ak by ste náhodou mali niečo

navyššie...“ Eder len mávne rukou, pomaly sa postaví a zamieri do kuchyne. Pritom pokojne povie: „Sme Európania. Musíme sa o seba starať. Dôvod, prečo je situácia taká, aká je... je ten, že sme sa o seba, bohužiaľ, nestarali. Nepomáhali si navzájom.,,

Alexander sa ticho spýta: „Ste tu jediní?“ Pani Ederová si povzdychne, chvíľu hľadá von oknom, a potom odvetí: „Dedina je plná dôchodcov ako my dvaja. Ale všetci sa skrývajú. Boja sa, čo s nami spravia, keď nás bavorskí moslimovia nájdú.“ Na chvíľu sa odmlčí. Potom pokračuje: „Nie sme pre nich nijako užitoční. Na prácu už nie sme stavaní... a čo sa týka islamu... starého psa novým trikom nenaučíš.“

Alexander dokončí ošetrovanie a pomôže pani Ederovej prejsť ku gauču, kde si sadne spolu so Samuelom. Pán Eder zatiaľ prinesie fľašu s vodou, trochu chleba, syr a sušené ovocie. Položí to na stôl a s úsmevom povie: „Toto by vám do Innsbrucku malo stačiť. Cesta tam trvá už len chvíľu.“ Alexander aj Samuel sa úprimne poďakujú. „Ak vám môžeme akokoľvek pomôcť, pomôžeme,“ povie Samuel. Pani Ederová len pokrčí ramenami a povie: „Netreba... aj tak už len čakáme na smrť...“

Alexandra ostane ticho, zaskočený jej vetou. Sadne si vedľa nej a jemne sa opýta: „Ak sa môžem spýtať... aký ste ročník?“ Pani Ederová pozrie na svojho muža, potom na Alexandra a povie: „Obaja sme sa narodili v roku 2002.“

Samuel sa usmeje a dodá: „Ja som ročník 2024. Alexander je 2060.“ Pán Eder sa potichu zasmeje: „Obaja ste pre nás žubrienky.“

Alexander sa trochu pousmeje, no stále v ňom zostáva vážnosť: „Mohli by ste mi, prosím, povedať niečo o vašom živote? Dost ma to zaujíma... čo bolo predtým a tak. A aj to, aký bol vlastne život v západnej Európe v porovnaní s Vyšehradom. Je možné, že máme skreslené informácie. U nás sa o minulosti veľmi nehovorí. Len to, že všetko sa pokazilo... že keď sa nemyslelo na národ, na štát a na deti... tak šlo všetko do čerta.“

Pán Eder si pomaly sadne do starého kresla. Unavene si povzdychne, akoby si ukladal myšlienky. Samuel si uvedomí, že sa tu zrejme chvíľu zdržia, tak si prisunie stoličku a posadí sa bližšie. Eder sa pozrie na Alexandra, a potom s tichou vážnosťou v hlase prehovorí: „Vieš, mladý... najskôr ti položím inú otázku. Ako sa pozeráš na druhú svetovú vojnu? Čo o nej vieš? Čo vás o nej učili v školách vo Vyšehrade?“

Alexander chvíľu zmätene hľadá na Edera, akoby sa ho pýtal na niečo cudzie. Samuel sa nadýchne a prevezme slovo: „Vo Vyšehrade... jeho generácia sa o druhej svetovej vojne už neučila.“ Samuel pozrie na Alexandra a dodá: „Myslí Germánsko-Slovanský konflikt. Pre nich je to druhá svetová vojna. Tak to volajú oni.“

Eder aj pani Ederová sa na chvíľu zamyslia. V miestnosti zavládne ticho, ktoré Alexander preruší váhavo, no úprimne: „Aha... no... učili nás, že to bola expanzívna vojna Nemecka... Že chceli vyhladiť Slovanov, aby si vo východnej Európe vytvorili kolónie. Tak ako iné západoeurópske štáty mali kolónie v Afrike.“ Odmlčí sa, ale potom pokračuje: „Ale Slovania ich porazili a dobyli Berlín... a neskôr aj tie západoeurópske štáty prišli o kolónie v Afrike. A dnes...“ Pokrčí plecami. „Dnes Západoeurópania žnú úrodu, ktorú kedysi zasiali. A prichádzajú o vlastné krajiny.“

Eder sa trochu narovná a povie so štipkou melanchólie v hlase: „Viac-menej to, čo hovoríš, je pravda. Ale história sa dá interpretovať rôzne. A čím je od nás viac vzdialená, tým viac je tých interpretácií.“ Na chvíľu sa odmlčí a zahľadí sa kamsi mimo miestnosti. „Keď som bol mladý... svet bol super. Stále prichádzali nové rozprávky, hračky, filmy. Mal som pocit, že celý svet je jedno veľké spoločenstvo. Hovorilo sa tomu globalizácia... aj keď ja som vtedy netušil, čo to vlastne znamená.“

Usmeje sa, nie nostalgicky, ale trochu smutne. „V škole nás učili, že druhá svetová vojna bol najväčší konflikt v dejinách ľudstva. Že národy sa chceli navzájom vyvraždiť... a že to bola obrovská tragédia. Učili nás to ako varovanie pred budúcnosťou. Aby sme sa z toho poučili, hľadali cestu k spolunažívaniu, rešpektovali jeden

druhého... aby sme si vážili rozdielnosť.“ Pozrie sa na Alexandra a potom na Samuela. „Volali to multikulturalizmus. Vtedy to ešte znelo ako sen. Dnes... dnes už nie.“

Alexander po chvíli mlčania povie ticho, ale pevne: „Práve to vás doviedlo do záhuby.“ Eder sklamane kývne hlavou. „Áno... bohužiaľ, to tak je. Nechceli sme si to pripustiť. Chceli sme sa čo najviac vzdialiť od nacionalistického extrému... ale ani sme si nevšimli, že sme nosom narazili do extrému na opačnej strane.“

Na chvíľu sa odmlčí, jeho hlas je unavený, ale stále jasný. „Ani jedna strana nebola ideálna. Keď necháš toleranciu zájsť príliš ďaleko a nenastavíš si hranice... tak sa to obráti proti tebe.“ Pozrie sa na svoju ženu, potom na Samuela a Alexandra. „Lebo potom musíš začať tolerovať aj to zlé, ako sú vraždy, krádeže, znásilnenia... a všetko ostatné, čo sme najprv nechceli vidieť. A keď sme to konečne videli, už bolo neskoro.“

Alexander sa opatrne, no priamo spýta: „Máte vôbec deti? Počul som, že vy na Západe ste boli leniví robiť deti... a tak vás cudzinci postupne prečísľali. Zatiaľ čo u nás štát určoval, koľko detí musí každá žena porodiť...“ Pán Eder sa na chvíľu odmlčí, potom si len ticho povzdychne a povie: „Mali sme dve dcéry. Jednu...“ Začne hovoriť, no na chvíľu mu vypadne hlas.

Slová preberie pani Ederová – potichu, s trasúcim sa hlasom, v ktorom sa mieša smútok aj hanba. Oči sa jej zalejú slzami. „Jednu... znásilnili. Cudzinci. Potom sa zrútila. Upadla do depresíí... a nakoniec si siahla na život.“ Ederová si utiera oči, ruky sa jej trasú.

Eder pokračuje, tlmene, akoby hovoril z diaľky: „Druhá odišla do Ameriky. Vždy chcela ísť vlastnou cestou... robiť veci po svojom. Dlho sme s ňou mali kontakt, ale potom sa to zlomilo. Zistili sme, že má dieťa. Bola slobodná matka, nemala peniaze... a nechcela od nás pomoc. Vraj nechce byť nikomu nič dlžná.“

Pán Eder sa odmlčí, pozrie do stola. „Potom sa odsťahovala z mesta kde bývala. Zmenila si meno... a stratili sme s ňou akýkoľvek kontakt. Nevieme, čo sa stalo.“ Izbu naplní ticho. Ticho plné bolesti, ktorá už ani nechce kričať.

Alexander po chvíli ticha prehovorí . Potichu, skôr zamyslene než konfrontačne: „Toto som tiež veľakrát počul. Že Západ upadol do dekadencie. Demokracia vám dala slobodu... ale problém je, že ľudia nie sú rozumní. A keď si každý robil, čo sa mu zachcelo, začalo sa všetko rozpadáť. Vzťahy medzi ľuďmi prestali fungovať... rodiny sa rozpadávali, spoločnosť stratila zmysel. U nás to bolo iné. My sme si zvolili stranu nádeje a zmeny. A začali sme plniť jej príkazy. Pre budovanie nového, lepšieho sveta.“

Eder sa na Alexandra pozrie, tentokrát už bez úsmevu. Jeho hlas je tichý, no pevný: „To je zase len interpretácia

vášho režimu...” Na chvíľu sa odmlčí, prejde si rukou po tvári, akoby už bol unavený z večného vysvetľovania. „O vás sa u nás tiež hovorilo... Že ste rasisti. Že ničíte prírodu. Že nepoznáte slobodu, len poslušnosť a tak ďalej...”

Zadíva sa niekam do prázdna a dodá: „A vieš čo? Teraz... teraz ti poviem to najčudnejšie.“ Pozrie sa späť na Alexandra: „Dnes by každý jeden z nás bol rád, keby armády Vyšehradu napochodovali do západnej Európy a oslobodili ju. Až po Atlantik.“

Samuel sa oprie laktami o kolená, chvíľu mlčí, a potom prehovorí – pomaly, premýšľavo: „Hovoríte presne ako moja generácia... keď sme boli mladí.“ Pozrie sa na Edera a jeho hlas je tichý, ale prenikavý: „Vo svojom živote som zažil len jediné voľby. Bolo to krátko po tom, čo som mal dvadsať. Vtedy prišla kríza. Bol nedostatok mladých pracujúcich ľudí, no veľa dôchodcov. Systém sa dusil. Ekonomika sa takmer zrútila. Ja som nemal súrodencov. A väčšina mojich kamarátov zo základnej a strednej školy aj tak odišla na Západ.“

Samuel sa krátko, ale trpkosť usmeje: „A potom prišla strana, ktorá to chcela všetko napraviť. Vraveli, že chcú blahobyť, pokoj a bezpečnosť. A my ostatní sme si povedali to isté. Tak sme si v roku 2044 zvolili to... z čoho sa neskôr stala diktatúra.“ Pokrúti hlavou: „Všetko nám bolo jedno. Presne tak, ako je teraz vám. Ľudia v beznádeji kývnu na

čokoľvek. Na kohokoľvek, kto im sľúbi, že sa už nikdy nebudú musieť báť.“

Pán Eder ticho prikývne a prehovorí, akoby len dopĺňal mozaiku spomienok: „Áno... vtedy celá stredná a východná Európa bojovala s nedostatkom mladých. Zatiaľ čo my na Západe... sme to ešte chvíľu zvládali. Aj vďaka migrácii. Na váš úkor.“ Zahľadí sa pred seba, do prázdna, kam sa človek pozerá, keď si spomína. „Pamätám si to. Najprv to boli len drobné rozdiely... potom už otvorený politický rozkol medzi Západom a Východom. Každý šiel svojou vlastnou cestou.“ Odmlčí sa, potom ticho dodá: „A dnes... už ani neviem, kto z nás sa vlastne stratil viac.“

Pani Ederová prehovorí ticho, no jej hlas je pevný, hlboko osobný: „Časom... sme sa my, pôvodní obyvatelia západnej Európy, dostali na úroveň päťdesiat percent z celkového počtu obyvateľstva.“ Pohľad jej sklzázne do zeme. Je v tom únava, ale aj tiché priznanie reality. „Vy... s novým vedením ste začali populačne aj ekonomicky rásť. A my? My sme sa začali utápať v demagógii. Vyberať si medzi dvoma extrémami: buď multikultúrna demokracia s nekonečným príchodom cudzincov, alebo homogénna autokracia. Ako keby neexistovala žiadna iná možnosť...“ Pozrie sa na Samuela, potom na Alexandra. „Ľuďom už bolo jedno, kto príde. Hlavne nech je niekto, kto bude pracovať, aby sa ekonomika nezrútila a nezvolili sa strany ako tie, čo ste si zvolili vy.“

Samuel sa opiera o stoličku, zamyslene sa nadýchne a prehovorí: „A potom... pár rokov dozadu prišla environmentálna kríza v Afrike. A s ňou vlna... dvestopäťdesiat miliónov ľudí, ktorí sa valili do západnej Európy.“ Pozrie sa na Edera s vážnym pohľadom. „Dnes ste v koncoch. Občianske vojny po celej západnej Európe. Etnicky motivované. Vznikajú nové islamské republiky – Bavorsko, Benátky... Pritom od Islamu to má niekedy veľmi ďaleko. Jedná sa skôr o autokraciu vojenských lídrov, ktorí sa za Islam iba schovávajú... aby prilákali na svoju stranu cudzincov, ktorí sa v Európe usadili.“

Na chvíľu sa odmlčí a potom pokračuje: „Samozrejme... Rakúsko a Švajčiarsko sa pokúsili o deportácie na poslednú chvíľu. Ako jediní zo západnej Európy.“ Potom sa nakloní mierne dopredu, pohľad stále uprený na Ederovcov: „Prosím, povedzte mi... keď sa na to pozeráte s odstupom času – vy, západniari – čo si o tom všetkom myslíte?“

Eder len pokrčí plecami. Hovorí jednoducho, pokojne – ako človek, ktorý už nehľadá výhovorky: „Pokazili sme to.“ Zhlboka sa nadýchne a pohľad mu sklzáne k zemi. „Pred mojimi očami sa zmenil svet. V priebehu môjho života sa písala história... ale my sme si všetci mysleli, že dejiny skončili. Že po druhej svetovej vojne príde už len mier, pokrok a blahobyt.“ Odmlčí sa. V jeho hlase nie je hnev, len unavená pravda. „Mýlili sme sa.“ Potom pozrie vážne na

Samuela a Alexandra. „Ale to, že sme sa my zmýlili... ešte neznamená, že vy máte pravdu.“

Medzi Samuelom a Ederom zavládne napätie. Slová visia vo vzduchu ako tenký ľad pod nohami. Vtom prehovorí pani Ederová. Jej hlas je tichý, ale jasný, s autoritou ženy, ktorá už videla priveľa sporov, aby potrebovala kričať: „Stačilo.“ Všetci muži sa pozrú jej smerom. Ona pokračuje pokojne, no rozhodne: „Nechcem, aby to upadlo do hádky. Presne pre takéto veci sme sa kedysi rozdelili na Západ a Východ. A pozrite sa, kde sme skončili...“ Krátka pauza. Jej pohľad sa zastaví na Alexandrovi. „Musíme si pomáhať. Áno... treba čeliť tej hrozbe. Ale spoločne.“ Alexander ostane ticho, jediné čo považuje za prioritu je záchrana svojej sestry Zuzany.

Alexander sa po chvíli ticha zdvihne z gauča, pozrie na Samuela a potom sa obráti na Edera: „Nie je tu, mimochodom, niekde pumpa? Alebo nejaké zásoby? Potrebujeme palivo do kamióna.“ Eder sa postaví a pokrčí plecami: „Pumpa tu nie je... ale v dedine sú nejaké autá, ktoré už roky nikto nepoužíva. Môžete z nich odčerpať palivo. Nie sú zamknuté, nikomu už nechýbajú.“

O niečo neskôr vonku podá Eder Alexandrovi bandasku plnú paliva. „Nech vám to stačí až do Innsbrucku,“ povie jednoducho. Alexander a Samuel mu

poďakujú, krátko sa s ním rozlúčia a mlčky kráčajú späť ku kamiónu.

Cestou, keď sú už dostatočne ďaleko, Samuel prehovorí: „Vidíš to? Presne kvôli tomuto tvoja sestra ostala v Innsbrucku. Bojuje za našu civilizáciu. A ty si to nikdy nedokázal pochopiť.“ Alexander sa zastaví, ale nič nehovorí. Samuel pokračuje: „Lebo pre teba je rodina na prvom mieste. Ale sebeckto je... vždy zlé.“ Ukáže hlavou späť smerom k dedine: „Pozri sa na nich... Stavali jednotlivca na prvé miesto, spoločnosť na posledné. A ako to dopadlo? Zostalo len pár starcov v opustenej dedine, kde čakajú na smrť, až ich cudzinecké vojská nájdú a dorazia.“

Alexander začne prelievať palivo z bandasky do nádrže kamióna. Hovorí bez toho, aby sa otočil na Samuela, hlas má chladný, ale pevný: „Ušetri ma tých rečí.“ Zastaví sa na chvíľu, potom pokračuje pomalšie, ale s dôrazom: „V Bosne som na vlastnej koži zažil, čo znamená obrana civilizácie. A poviem ti jedno. Je to len vládny nezmysel. Zámienka pre zbrojárske firmy, ktoré teraz zažívajú zlatú éru... kým nevinní ľudia umierajú.“ Zdvihne pohľad k Samuelovi: „Rodina je to, čo je dôležité. Nie heslá. Nie rozkazy. Rodina. A preto idem za Zuzanou.“

Samuel sa na Alexandra pozrie a ticho povie: „Nehovorím ti, že sa nemáš zaujímať o rodinu, alebo... že nemáš zachrániť sestru. Len... chcem, aby si začal myslieť

globálnejšie. Aby si si uvedomil, že bez civilizácie... nebude ani tvoja rodina. Ani ty.“ Alexander sa na chvíľu zastaví. Nepozrie sa na Samuela, len mlčky hľadí pred seba. Niečo v ňom sa pohne, ale nepovie nič.

Obaja nastúpia do kamiónu. Motor zarachotí, kolesá sa pomaly roztočia a stroj sa pohne vpred. Opustená dedina sa im stráca v spätnom zrkadle.

Situácia na fronte: Väčšina Rakúska je už pod bavorskou a benátskou okupáciou. Západná časť krajiny, prevažne hornatá, sa postupne uchyluje k partizánskemu spôsobu boja. Bavorsko však plánuje dokončiť inváziu a úplne ovládnuť územie.

RAKÚSKE ALPY, KAMIÓN – Alexander a Samuel sú opäť na ceste. Alexander sedí za volantom a jednou rukou sa pokúša naladiť rádio. Šumí, praská, ale nefunguje. Samuel sa znepokojene pozrie na prístrojovú

dosku: „Možno už padla Viedeň... ak nič nevysielajú.“

Alexander len krátko kývne: „Keď som bol v Bosne a padlo Sarajevo, Bosniaci prišli o väčšinu vysielacích staníc. Ticho v éteri nie je dobré znamenie.“

Samuel sa zamyslí, oči upreté na krajinu za oknom:

„Vieš, čo to znamená? Bavorsko postupuje veľmi rýchlo. Na takú mladú republiku to je až znepokojivá hrozba.“

Alexander si povzdychne: „Čo už... mňa skôr trápi, ako sa potom dostaneme naspäť...“ Samuel sa usmeje, no v očiach má tieň starostí: „Niečo vymyslíme. Najskôr musíme nájsť Zuzanu.“

„Bitka o Innsbruck“ – situácia na fronte sa rýchlo mení. Všetky prístupové cesty do Innsbrucku sú už pod kontrolou nepriateľských vojsk. Mesto je ohrozované zo všetkých smerov. Nepriateľ postupuje z východu, juhu aj zo severozápadu.

RAKÚSKE ALPY, INNSBRUCK – Alexander so Samuelom sú v kamióne a práve dorazili východnou prístupovou cestou do Innsbrucku. Pred nimi sa rozprestiera mesto v troskách. Zničené, pod palbou, ale stále sa brániace. Na každej ulici stoja rakúski vojaci, pripravení na posledný odpor. Z každej druhej strechy trčí protiraketový systém, ako zúfalý výkrik techniky proti presile. Z juhu dolieha zvuk benátskeho delostrelectva. Niektoré budovy už len tlejú, z iných sa ešte valí čierny dym. Zo severu, spoza hôr, občas prileť bavorská raketa. Keď zasiahne, nezostane po nej nič. Len prach a zvyšky toho, čo bola kedysi budova. Z východu a severozápadu sa valia bavorské tanky. Ťažké, hlučné, isté si svojím smerom. Čoskoro dorazia do mesta.

Kamión pomaly prechádza troskami mesta. Kolesá prechádzajú po rozbitom asfalte, medzi výmolmi, kusmi betónu a zvyškami áut. Alexander drží volant pevne, oči mu neustále blúdia po zničených budovách. Samuel sedí vedľa neho, mlčí, sleduje pohyb vojakov a dym nad mestom. Ani jeden z nich si nie je istý, čo majú robiť. Kam majú ísť. Kde vlastne hľadať Zuzanu.

Alexander zrazu spomalí a kamión zastaví pri malej skupine rakúskych vojakov, ktorí sa kryjú za zátarasami z vriec s pieskom. Bez slova vypne motor, zoberie zbraň spod sedadla a otvorí dvere. Vietor mu strhne prach do tváre. Na chvíľu sa obzrie na Samuela. „Zostanem vnútri,“ povie

Samuel potichu. Alexander len kývne a pomaly vykročí smerom k vojakom, ruky zreteľne od tela, pripravený hovoriť.

Pomaly sa blíži k jednému z vojakov, ktorý pôsobí ako veliteľ. Má na sebe prachom pokrytú uniformu, slúchadlo v uchu a pozorne sleduje pohyb ulice aj vlastných mužov. Keď ho Alexander osloví, veliteľ sa otočí, všimne si slovenský znak na Alexander uniforme a okamžite mu mierne naznačí, aby zdvihol ruky od tela.

Alexander poslúchne a prehovorí po nemecky, jasne a zreteľne: „Som plukovník zo Slovenska. Veziem vám zbrane z Bratislavy. Vaši vojaci ich nemohli doviesť...“ Rakúsky vojak si premeria Alexandra, potom krátko prikývne a konečne prehovorí – unavene, ale rozhodne: „Nájdite ženu, ktorá sa volá Elizabeth. Ona to má na starosti.“ Ukáže rukou smerom k centru mesta, kde sa v diaľke ozývajú výkriky a štartovanie motorov. „Práve by mala niekde v centre nakladať posledných civilistov do dodávok. Vezie ich hlboko do hôr, na chaty. Tam si vytvoríme útočisko... a prejdeme na partizánsky spôsob boja.“

Zamračí sa a ticho dodá: „Mesto je už aj tak stratené...“ Alexander sa ešte na chvíľu zdrží a spýta sa: „Aká je vlastne situácia na fronte? Rádio už vôbec nefungovalo.“ Rakúsky veliteľ stiahne obočie, potom pomaly prikývne, akoby si najprv musel uvedomiť, čo všetko sa za posledné hodiny

zmenilo: „Viedeň padla. Bavorské jednotky dorazili až k slovenským hraniciam.“ Krátko sa obzrie na svojich mužov, potom pokračuje: „Ostali sme už iba my – tu v Alpách. Poslední.“ Na chvíľu zavládne ticho, narušené len výbuchom v diaľke.

Jeden rakúsky vojak naliehavo príbehne a hlasne zakričí: „Moslimovia práve obkľúčili Innsbruck! Odrezali všetky prístupové cesty!“ Veliteľ sa pozrie na kamión, z ktorého Alexander vystúpil, a dodá: „Mali ste šťastie, že ste dorazili. Práve po tej východnej ceste, po ktorej ste prišli, smerujú do mesta bavorské tanky. O pár minút bude aj tá uzavretá.“

Samuel z kamióna zakričí smerom k rakúskemu veliteľovi: „Tá žena, ktorú ste spomenuli... Elizabeth. Čo evakuuje civilistov a ktorej máme odovzdať zbrane. Ako vyzerá?“ Veliteľ bez váhania odpovie: „Štíhla, nízka blondína.“ Alexander sa pridá s ďalšou otázkou, tentoraz vážnejšie: „Berú z mesta všetkých civilistov? Bez ohľadu na národnosť?“

Veliteľ prikývne: „Áno. Zachraňujeme všetkých Európanov, ktorí sú ateisti alebo kresťania. Začali sme hneď po prvom leteckom útoku. Ten sa nám... našťastie... podarilo odraziť.“

Sklamane a unavene sa obzrie ponad Alexandrovo plece, akoby kontroloval horizont: „Mesto je už takmer prázdne. Niektorí ušli do Švajčiarska, ostatných sme evakovali do hôr. V okolí Innsbrucku je teraz asi desaťtisíc ľudí...“

roztrúsených po horských chatách. Elizabeth práve nakladá poslednú skupinu civilistov,“ dodá ešte. Alexander prikývne, krátko a rozhodne: „Ďakujem za informácie.“ Otočí sa, nastúpi späť do kamióna a zatvorí dvere.

Alexander a Samuel pomaly prechádzajú kamiónom cez trosky Innsbrucku. Ulice sú plné prachu, trosiek a dymu. Obaja sa obzerajú, hľadajúc miesto, kde vojaci nakladajú civilistov. Samuel sa zamyslene pozrie z okna a povie: „Zuzana bude možno v horách. Alebo... možno už prešla do Švajčiarska. Musíme ju nájsť.“

Alexander chvíľu mlčí, potom pomaly odpovie: „Bude to zložité. Desaťtisíc civilistov roztrúsených po horských chatách? A to len v okolí Innsbrucku?“ Krátko sa odmlčí, zatiaľ čo prechádzajú okolo zničenej fontány. „Zober si, že to všetko prehľadáme... a aj tak ju nemusíme nájsť. Možno je v nejakom menšom meste ďalej na západe. Alebo niekde inde v horách. A možno... naozaj v tom Švajčiarsku, ako hovoríš.“

Alexander náhle spozornie. Zrazu zbadá, že nejaká nízka blondína so zbraňou v ruke odprevádza spolu s vojakmi civilistov do dodávok. Pohybuje sa rýchlo, rozhodne, má autoritu. Vojaci ju rešpektujú, civilisti sa jej držia.

„To musí byť ona,“ povie Alexander, strhne volantom a zamieri priamo k nim. Kamión zahučí medzi troskami

a zastaví pár metrov od skupiny. Alexander stiahne okno, vykloní sa a zavolá: „Vy ste Elizabeth?“

Elizabeth je tridsaťpäťročná bývalá podnikateľka, ktorá kedysi prevádzkovala horské chaty a vlastnú strelnicu. Celý život prežila v Innsbrucku. Teraz má kontakty na armádu, ktorej pomáha s partizánskou vojnou a chránením civilistov v horách.

Elizabeth sa priblíži k oknu kamióna, stále so zbraňou v ruke. Keď zbadá slovenský znak na Alexandrovej uniforme, na chvíľu sa zarazí, potom sa usmeje – unavene, ale úprimne. „Áno, to som ja. To je ten kamión plný zbraní, čo mi mal prísť? Už som ani nedúfala, že ho ešte uvidím.“ Na chvíľu sa odmlčí a dodá: „Ale vy nie ste Rakúšania.“

Alexander prikývne: „Vaši muži po ceste zomreli. Doviezli sme to namiesto nich.“ Pozrie sa jej priamo do očí. „Hľadám svoju sestru. Dvadsaťročná Slovenka. Mala by byť medzi civilistami.“

Elizabeth sa rozhliadne okolo seba, kde stále prebieha nakladanie ľudí do dodávok. „Je tu veľa ľudí, nepoznám každého. Ale mám návrh. Pôjdete so mnou do hôr. Vyložíte zbrane, a potom môžete medzi civilistami hľadať svoju sestru. Možno budete mať šťastie“ Alexander sa mierne usmeje a prikývne: „Platí.“

BUUM! Zrazu oblohu nad mestom rozžiari svetlo. Zo severu, spoza hôr, priletí obrovská raketa. Vo vzduchu sa

roztrhne a rozpadne na desiatky menších hlavíc, ktoré sa ako smrtiaci dážď rozptýlia nad Innsbruckom. Mesto sa otrasie. V uliciach, v ruinách aj v zákopoch to všetko stíchne len na zlomok sekundy – a potom sa spustí siréna. V tom istom momente sa spoza hory objavia bavorské vrtuľníky.

S krikom motorov a mihotavými tieňmi sa približujú k mestu. Protiraketové systémy na budovách sa okamžite aktivujú. Z ich hlavných vyletujú rakety, ktoré kreslia špirály na nebi a hľadajú bavorské ciele.

Oblohu naplní hukot ďalšieho stroja. Obrovské bavorské nákladné lietadlo sa objaví vysoko nad mestom. Dvere sa otvárajú. Z lietadla vyskakujú parašutisti. Desiatky. Možno stovka. Rozprestierajú padáky a pomaly klesajú do rozvráteného mesta. Elizabeth zakričí: „Všetci sa pohnite! Naložiť, čo sa dá, a okamžite vyraziť! Už nemáme čas!“

Rakúsky veliteľ hlasno kričí do vysielacky, až mu preskakuje hlas: „Odchod! Všetci do hôr! VŠETCI!“ V tom momente sa celé mesto dá do pohybu. Rakúski vojaci sa rozbiehajú, balia, čo môžu, a naskakujú do vozidiel. Motorové zvuky sa miešajú s výbuchmi a sirénou. Každý chce byť preč skôr, než bude neskoro.

Elizabeth vojde do poslednej dodávky a zatvára dvere, kde niekoľko žien a detí, vystrašene zízajúc, sedí natlačených vedľa seba. „Ideme! Rýchlo do hôr!“ zakričí na

šoférov, ktorí sa otočia smerom k úzkym uličkám medzi rodinnými domami. Viaceré dodávky s civilistami sa rozbiehajú pomedzi trosky cez štrkové chodníky a kľukaté cesty. Alexander naštartuje kamión a Samuel mu len kývne. „Držíme sa ich,“ povie Alexander a zaradí rýchlosť. Kamión sa hneď zaradí za konvoj dodávok, ktoré opúšťajú mesto. Mohutný stroj vrčí a prelamuje si cestu medzi domami, zatiaľ čo za nimi sa Innsbruck ponára do vojnového pekla.

Všade sú výbuchy, hluk, plamene, stúpajúci dym, a vrtuľníky nad hlavou. Innsbruck je v koncoch. Oheň a dym pohlcujú ulice, výbuchy otriasajú základmi budov a výkriky zanikajú v hukote strojov. Z východu vchádzajú do mesta bavorské tanky – presne po tej istej ceste, ktorou ešte pred chvíľou unikali Alexander so Samuelom. Rakúske jednotky mesto definitívne vyprázdňujú a opúšťajú. Konvoj vozidiel mizne v horských serpentínach.

Bavorské pozemné jednotky vtrhnú do vyprázdneného mesta. Automatizované protiraketové systémy na strechách opustených budov stále pátrajú po nepriateľských vrtuľníkoch a spúšťajú raketu za raketou. Helikoptéry sa bránia. Vypúšťajú svetlice, ktoré kreslia do neba žiariace oblúky. Celá obloha svieti, bliká a pulzuje.

Mesto, ktoré ešte pred hodinou žilo, je teraz scénou hororu a technológie. Opustené, ale stále bojujúce. Akoby samo odmietalo zomrieť potichu.

Jeden z bavorských tankov zastaví v strede hlavnej ulice. Dym sa ešte vznáša vo vzduchu, mesto stále horí. Poklop na tanku sa otvorí a von vystúpi generál Damir.

Postaví sa na vrch tanku, zloží si prilbu a zoberie vysielачku: „Opustili mesto! Je prázdne!“ Krátka pauza. Potom zavelí: „Chodte povypínať všetky protiraketové systémy! A zveste tie rakúske vlajky!“ Jeho muži poslušne vyrazia. Niektorí smerujú do budov, iní už lezú po schodoch na strechy.

BUUM! Prvý výbuch otrasie ulicou, nasleduje ďalší – a ďalší. Protiraketové systémy samé od seba explodujú jeden po druhom. Trosky lietajú do vzduchu, kamene a kovové časti padajú z výšky ako dážď smrti.

„Kryte sa!“ zakričí Damir, keď ho balvan zo strechy takmer zrazí. Vrhnutím sa schová pod tank. Prach mu zafarbuje uniformu, tvár má stiahnutú hnevom. Potichu, cez zuby, si zamrmle: „Bastardi!“

Frontová situácia po „bitke o Innsbruck“: Bavorskí moslimovia okupujú Innsbruck. Alexander, Samuel, Elizabeth, skupina rakúskych vojakov a približne desaťtisíc civilistov sa nachádzajú severne od Innsbrucku. Sú obkľúčení, no ukrytí vysoko v horách – v tieni hustých stromov a pri horských chatách, kde si vytvorili provizórne útočisko.

RAKÚSKE ALPY, HORSKÉ CHATY – Dodávky s civilistami zastavujú vedľa vojenských vozidiel priamo pri piatich horských chatách. Chaty sú ukryté pod hustými korunami stromov a v tieni hôr dokonale splývajú s prírodou. O niekoľko sekúnd neskôr dorazí aj Alexander a Samuel s kamiónom. Zaparkujú bokom, motor ešte chvíľu beží, potom utíchne. Z diaľky dolieha tlmený rachot výbuchov. Innsbruck je na dohľad. Nad horizontom sa dvíha tmavý stĺpec dymu, ktorý sa pomaly rozplýva smerom k oblohe.

Vojaci okamžite vystupujú z vozidiel a dávajú sa do pohotovosti. Niekoľkí sa rozostavia v okolí piatich chát. Oblasť je tichá, no napätie by sa dalo krájať.

Elizabeth prechádza popri dodávkach a otvára dvere. Pri každom vozidle prehovorí pevným, ale upokojujúcim hlasom: „Choďte do chát za ostatnými civilistami. Môžete sa občerstviť a oddýchnuť si.“ Unavení muži, ženy aj deti

vystupujú, niektorí sa ešte obzerajú smerom k dymiacemu Innsbrucku, iní sa hneď rozbehnú ku vchodom.

Alexander a Samuel vystúpia, zatvoria dvere kamióna a mlčky vykročia smerom za Elizabeth. Alexander sa rozhladne okolo seba, sleduje päť chát schovaných pod stromami a skepticky povie: „Iba päť chát?“ Elizabeth sa mierne pousmeje a ukáže rukou smerom do údolia a na okolité svahy: „Nie... Alpy sú veľké. V tomto okolí máme ešte niekoľko desiatok ďalších chát. Na každej je natlačených sto až dvesto ľudí.“

Urobí krok dopredu, obzerá sa spolu s Alexandrom: „Celkovo nás je tu približne desaťtisíc, ak sa bavíme len o severnej strane Innsbrucku. To, čo vidíte tu, je len malý kúsok partizánskej siete. Sme v kontakte, informujeme sa, pomáhame si navzájom.“ Alexander prikývne, už s väčším rešpektom v hlase: „Aha... rozumiem.“

Elizabeth pokojne, ale s istotou povie: „Hory poznáme. Medzi jednotlivými skupinami chát máme neoficiálne cesty v lese. Sú to úzke chodníky, ktoré sú celé ukryté pod stromami. Zo vzduchu nás nie je vidieť.“ Na chvíľu sa obzrie na kamión, z ktorého Alexander a Samuel vystúpili: „Sme ozbrojení, ako sa len dá. A tie zbrane, čo ste doviezli... tie sa nám veľmi zídu.“

Samuel sa obráti na Elizabeth: „Ako dobre ste pripravení na útoky, ktoré môžu prísť?“ Elizabeth bez váhania odpovie: „Okolie je podmínované. Pre moslimov

bude veľmi ťažké sa sem dostať. Problém je, že sme úplne obklúčení... odrezaní od západnej časti Rakúska.“ Samuel zvažuje: „A čo tá cesta, ktorou sme sa sem dostali z Innsbrucku?“ Elizabeth prikývne: „Tam naši vojaci čoskoro nastražia míny. Ak sa nás pokúsia sledovať, čaká ich pasca. Sem sa nedostanú ľahko.“

Alexander sa spýta Elizabeth: „Ako dlho myslíte, že vydržíte?“ Elizabeth si povzdychne a odpovie: „Pitná voda nebude problém. V horách máme veľa studní. Horšie je to s jedlom... Na chatách máme malé záhrady, kde pestujeme zeleninu a ovocie. Niečo máme aj v konzervách.“

Krátko sa odmlčí a dodá ticho: „Ale desaťtisíc ľudí je veľa. Úprimne... zásoby by vystačili možno pre dvetisíc.“ Pozrie sa na kamión a potom späť na Alexandra: „Zbrane? Vyzeralo to mizerne. Ale vďaka tomu, čo ste sem priviezli... to tu dokážeme udržať. Možno aj pol roka.“

Nato sa jej hlas trochu zjemní: „Mimochodom... chcem vám poďakovať. Že ste sem ten kamión dostali.“ Alexander jej pozorne pozrie do očí a povie: „Bolo nám ctou. Teraz, ak dovoľíte... rád by som sa so svojím starým otcom pozrel do týchto piatich chát. Skúsime pohľadať moju sestru.“ Krátko sa odmlčí, potom dodá: „Ak tu nebude... Chcel by som pokračovať. Ísť ďalej a prehľadať aj ďalšie chaty.“ Elizabeth prikývne, bez váhania: „V poriadku.“

Alexander a Samuel sa ticho vzdialia od kamióna a zamieria k prvej chate. Chôdza po kamenistej cestičke je

pomalá. Medzi stromami je hrobové ticho. Samuel prehovorí tlmeným hlasom: „Vyzera to veľmi zle. Teraz sa už možno nedostaneme naspäť do Vyšehradu... a ani do Švajčiarska. Sme v pasci. A počul si to. Rakúšania vydržia v horách maximálne pol roka. A my stále nevieme, kde Zuzana je.“

Alexander kráča ďalej, oči upreté dopredu. Jeho hlas je pokojný, až chladne vecný: „Sústredme sa na to podstatné, na to, čo je teraz a čo musíme urobiť. Ja prehľadám podzemie a prízemie. Ty prehľadaj druhé a tretie poschodie.“ Krátko sa zastaví pred dverami chaty a dodá: „Rovnako to spravíme v ďalších štyroch chatách. Potom prejdeme okolie. Zraz pri kamióne. Ak nájdeme Zuzanu, bude o problém menej. Ak nie... čaká nás ďalších päťdesiat... možno aj sto chát v celom partizánskom pohorí.“ Samuel buchne Alexandra po chrbte – krátke gesto, ktoré hovorí všetko: „dáme to“.

Obaja sa rozdelia. Vchádzajú do prvej chaty, ktorá je úplne preplnená. Alexander zamieri do prízemí a pivnice, Samuel zamieri hore po schodoch.

Vo vnútri vládne ticho. Civilisti sedia na zemi, na dekách, natlačení jeden na druhého. V očiach majú únavu, neistotu a smútok. Väčšina z nich sú Rakúšania, Nemci a Taliani. Všetci cudzí. Všetci neznámi. Alexander aj Samuel prechádzajú rad za radom, ticho, so sklopenými očami,

hľadajúc známu tvár. Zuzana tu nie je. Z chaty sa pomaly vytratia, bez slova.

Alexander a Samuel pokračujú do druhej chaty. Rovnaký postup – mlčky prechádzajú popri ľuďoch, pozorne sledujú každú tvár. Žiadna sa však nezhoduje s tou, ktorú hľadajú. Zuzana tam nie je.

Presunú sa do tretej chaty. Potom do štvrtej. A nakoniec do piatej. Všade rovnaký obraz. Tváre plné strachu, únavy a rezignácie. Všade preplnené miestnosti, málo priestoru, žiadna istota. Občas sa Alexander alebo Samuel niekoho spýtajú: „Nevideli ste mladú ženu? Slovenka... asi dvadsaťročná... krátke vlasy, vysoká.“

Reakcie sú prevažne rovnaké – ľudia sa len nechápavo pozrú, pokrútia hlavou alebo sa otočia späť k svojim veciam. Mnohí ani neodpovedia. Každý z nich má vlastný svet, ktorý sa zrútil. Prišli o domov, o blízky, o nádej. Otázka o neznámom slovenskom dievčati je pre nich vzdialená a cudzia. Pre väčšinu z nich je zajtrašok strašidlo, na ktoré nechcú ani myslieť.

Zuzana sa nenašla ani v jednej z piatich chát. Alexander a Samuel preto zamieria von, odhodlaní prehľadať aj najbližšie okolie. Prechádzajú popri stanoch, ktoré niekto postavil medzi stromami, aj popri lavičkách, kde sedia osamelí ľudia zabalení do prikrývok. Každému z nich venujú pohľad, nádej, že možno... no nie. Zuzana nikde.

Keď prejdú posledný roh a obzrú si aj posledného človeka v dohľade, zastavia sa na chvíľu. Alexander mlčky prikývne a Samuel len potichu vydýchne. Obaja sa vracajú späť ku kamiónu. Tam, kde sa všetko začalo. Miesto, kde ich čaká jediná istota – rozhodnúť sa, čo ďalej.

Alexander sa zadíva do diaľky, smerom do údolia, z ktorého ešte stále stúpa dym z Innsbrucku. Potichu povie: „Je to ako zlý sen. Mal som veľké očakávania... veril som, že to bude ľahké. Ale čaká nás dlhé hľadanie.“

Samuel sa naňho pozrie. Jeho pohľad je smutný, ale pevný: „Máš pravdu. Ale videl si tých ľudí? Prišli o svoje domovy. Nevedia, čo bude zajtra. A ak to nezastavíme... môžeme takto skončiť aj my na Slovensku.“ Alexander sa prudko otočí, jeho výraz stvrdne. „Daj mi už pokoj s tými rečami o civilizácii. Ja som tu kvôli sestre.“

Slová zanechajú vo vzduchu ostré ticho. Samuel zostane stáť, mierne skloní hlavu. Skutočnosť, že nedokáže vnukovi prehovoriť do duše, ho zraňuje viac než čokoľvek iné. Alexander odchádza, kroky rozhodné a napäté. V diaľke uvidí Elizabeth – práve trénuje strelbu do kmeňa stromu, zbraň drží pevne, s pokojom v tvári. Alexander bez váhania zamieri k nej.

„Vravela si, že tu v horách je ukrytých približne desaťtisíc ľudí. Koľkí z nich sú vojaci?“ spýta sa Alexander, zatiaľ čo sleduje, ako Elizabeth prebíja zbraň. „Tisíc vojakov a deväťtisíc civilistov,“ odpovie bez váhania.

Alexander chvíľu mlčí, potom pomaly povie: „Hovorila si, že zásoby jedla vystačia pre dvetisíc ľudí. Znamená to, že osemtisíc civilistov necháte hladovať?“ Elizabeth sa ani nepozrie na Alexandra, keď odpovie tvrdohlavo, ale rozvážne: „Bez jedla sa dá vydržať dlhšie než bez vody. Rozdelíme ho tak, aby vydržalo čo najdlhšie a pre čo najviac ľudí.“

Alexander sa ironicky zasmieje, možno skôr zatrpknuto než pobavene. „Celá táto partizánska maškaráda je odsúdená na hladomor. Tí ľudia už stratili všetko. Život je to posledné, čo im zostalo.“ Krátko sa odmlčí, potom dodá: „Myslím, že mnohí z nich jednoducho rezignujú. Nechajú sa radšej zajať moslimami, len aby dostali jedlo. Konvertovanie alebo otroctvo bude pre nich prijateľnejším osudom ako pomalá smrť hladom niekde v horách.“ Jeho hlas je tichý, ale ostrý ako nôž: „Nie sú to vojaci. Sú to obyčajní ľudia... Tí kvôli ideálom o vlasti umierať nebudú.“

Elizabeth mlčí. Bez jediného slova pokračuje v strelbe – konáre odlietajú spod jej presných výstrelov. Neotáča sa, nereaguje. Jej ticho je odpoveď, ktorá nahrádza všetko. Alexander sa pousmeje, tentoraz už bez akejkoľvek irónie – len unaveno, trpko: „Vymysleli ste to zle. Pol roka tu určite nevydržíte. Maximálne tak mesiac.“

Jeho hlas sa pri tom nezvýši, ale každé slovo znie ako rana: „Potom sa vám to zosype. Ako domček z karát. Možno budete mať náboje... ale čo z toho, keď vám

osemtisíc ľudí začne umierať hladom?“ Pomaly spraví krok bližšie a dodá: „A keď príde hlad, vieru nahradí pud. Tí ľudia nebudú hrdinovia. Budú hľadať chlieb. A keď ho nájdú na druhej strane, tak tam prejdú. Bez ohľadu na vlajky, sľuby či tvoje výstrely do konárov.“

Elizabeth náhle prestane strieľať. Zbraň zvesí dolu, prudko sa otočí k Alexandrovi a vybuchne: „A čo mám podľa teba robiť?!“ Jej pohľad padne na jeho uniformu – presnejšie na slovenský odznak a vyšehradský nápis. Hlas sa jej nezlomí, ale stane sa tvrdším: „Prídu nás zachrániť tvoji kamoši z Vyšehradu? To ťažko!“

Spraví krok k nemu, oči jej horia nahnevanou pravdou: „Postavili ste si novú železnú oponu. Zavreli ste sa pred nami. Kto plánuje oslobodzovať, nestavia hrádzu.“ Na chvíľu sa odmlčí, potom ešte dodá, potichu, ale ostro: „Nechali ste nás napospas. A teraz tu budeš stáť a poučovať ma?“

Alexander na chvíľu mlčí. Jeho pohľad zmäkne, hlas už nie je ostrý, len pokojný a úprimný: „Nechcem nič spochybňovať. Ani sa povyšovať.“ Zhlboka sa nadýchne a pozrie Elizabeth priamo do očí: „Len sa snažím racionálne pozerať na situáciu, v ktorej sme. A hovorím, že to nebude fungovať... Skôr či neskôr sa to tu zosype.“

Neznie to ako výčitka, ale ako fakt, ktorý ťaží aj jeho samotného. Elizabeth sa pozrie na Alexandra, oči jej žiaria

zmesou hnevu a odhodlania: „Takže čo? Máme sa vzdať?
A nerobiť nič?“

Alexander neodpovie. Mlčí. Po prvý raz nevie, čo povedať. Elizabeth spraví krok k nemu. Jej hlas je pevným šepotom, plným vášne: „Budeme bojovať. A ak treba... aj umierať. Za slobodu... aj keby sme ju nakoniec nikdy nezískali.“

Krátka pauza. Potom dodá s tichou hrdosťou: „Toto je náš domov. Naša zem. Naša krajina. Budeme vzdorovať, kým budeme môcť. A ak aj nakoniec padneme, aspoň im to poriadne sťažíme.“ Alexander si povzdychne, nič nepovie.

Medzitým si Samuel všimne, ako dvaja rakúski vojaci prídu k jednému mladému mužovi, ktorý má o niečo tmavší tón pokožky a výrazne zarastené obočie. Jeden z vojakov si ho podozrievavo premeriava a povie: „Vyzeráš ako nejaký Turek alebo Arab. Ty si určite moslim!“

Mladý muž sa strhne. V očiach má strach a hlas sa mu trasie: „Nie... nie som.“ Jeho nemčina však znie lámavo a neisto. Rakúsky vojak prižmúri oči a zavrčí: „To určite... migrant! Ukáž doklady!“ Mladík sa o krok stiahne, ruky mierne dvihne pred seba: „Ja som Európan... som z južnej Európy.“ Druhý vojak sa zamračí, prvý zdvihne hlas: „Tak nám to dokáž! Si Talian? Grék?“

Rakúsky vojak bez varovania začne mladého muža prehmatávať. Ten sa bráni, nie prudko, len reflexívne. No

druhý vojak okamžite položí ruku na zbraň. Mladík zbledne, stuhne a prestane sa hýbať. Jeho dych je opatrný. Vojak mu z bundy vytiahne peňaženku, otvorí ju a nájde doklad totožnosti. Na obale sa vyníma čierny dvojhlavý orol – albánsky štátny znak.

Vojak sa nahlas rozosmeje: „Albáнец! Moslim ako vyšitý. Hovoril som to! Mám už na to čuch. Haha. Mal by som dostať vyznamenanie.“ Mladý muž prehltne naprázdno a potichu povie: „Nie som moslim...”

Rakúsky vojak sa uškrnie, otočí sa k druhému a cynicky poznamená: „Počúvaj ho, ako klame. Mali by sme ho vziať do lesa a rovno ho popraviť. Aj tak tu nie je dosť jedla pre každého. Treba to tu trochu zredukovať. Začneme ním.“

Mladík sa celý roztrasie, jeho hlas je zúfalý: „Nie všetci Albánci sú moslimovia! Ja som ateista! Prisahám!“ Rakúsky vojak s výrazom pohrdania odhodí peňaženku mladého muža do kríkov. „Nikoho tu nezaujímaš. Daj si pohov,“ zavrčí a cúvne krok späť.

Zrazu sa k nim pomaly, ale rozhodne priblíži Samuel. Hovorí pokojne, ale s dôrazom, ktorý sa nedá prepočúť: „Dajte mu pokoj. Aj on je len človek.“ V jeho hlase je pokoj, ale aj sila. Ticho, ktoré po tých slovách nastane, je ťaživé.

Rakúsky vojak sa rozosmeje. Smiech nie je veselý, je plný cynizmu a pohrdania: „Nepoučuj ma, Východoeurópan. Vy ste doma poriadky narobili po svojom...” Pozrie sa na

Samuela s ľahkým úškrnom: „Teraz nás tiež nechaj urobiť poctivú robotu. Vy ste v tom už predsa trochu popredu.“

Druhý vojak prudko chytí mladého muža a surovo ho zhodí na zem. Vytiahne pušku a bez váhania mu ju priloží k hlave. Mladík, s tvárou v blate, kričí zúfalo, trasúc sa: „Som Európan! Prosím... som Európan!“

Rakúsky vojak sa skloní nad mladého muža, zbraň stále pri jeho hlave. Hlas má posmešný, arogantný, ale zároveň nebezpečne tichý: „Ty si Európan? Pozri sa na seba. Aké máš črty. Ako vyzeráš.“ Uškrnie sa a dodá: „Ja mám aspoň svetlú pokožku. Ty vyzeráš ako nejaký vysratý karamelový cukrík,“ zasmeje sa nahlas, surovo, bez súcitu.

Obaja rakúski vojaci sa smejú čoraz hlasnejšie. Smiech znie neprirodzene, šialene, ako keby sa načisto zbláznil. Mladý muž leží bezmocne na zemi, ruky zdvihnuté, oči zalepené slzami. Vtom sa ozve Samuel. Jeho hlas znie naplno, silný, naplnený hnevom, no pevný: „To stačilo!“ „Nechajte ho! Ste len nahnevaní, že ste prehrali vojnu a prišli o svoju krajinu. Teraz si tu liečite ego tým, že sa povyšujete nad bezbranným človekom!“

Zostane ticho len na zlomok sekundy, potom dodá ešte ostrejšie: „Hanba vám! Nečudo, že Rakúsko padlo, keď ho mali brániť muži ako ste vy dvaja!“ Samuel si s odporom odplúje do blata. Rakúsky vojak okamžite zareaguje. Tvár mu stvrdne, žily na krku sa napnú. Bez váhania zdvihne zbraň a namieri ju Samuelovi priamo do hrude. Jeho hlas je

tichý, nebezpečný: „Asi si zabudol, čo naši germánski predkovia chceli spraviť s vami Slovanmi...“

Alexander pribehne bez zaváhania. Vytiahne zbraň a priloží ju priamo k spánku rakúskeho vojaka: „A ty si zabudol, ako ste v tej vojne dostali po hube? Môjho starého otca sa nedotkneš!“

Vojaci stuhnú. Ticho visí vo vzduchu ako nôž. Oči im padnú na slovenský znak a nápis Vyšehrad na Alexandrovej uniforme. Bez slova, pomaly a s napätím v ramenách zložia zbrane a opatrne cúvajú. Potom sa otočia a bez ďalšieho pohľadu odkráčajú preč.

Alexander sa prudko otočí k Samuelovi, tvár ma stiahnutú hnevom: „Čo má toto znamenať? Budeš ich tu provokovať? Nejaký Albánec ti môže byť ukradnutý. Prišli sme sem kvôli Zuzane.“ Samuel však ostáva pokojný. Jeho hlas nie je ani nahneváný, ani povýšenecký, je tichý, ale nesmierne silný: „Na to, aby zlo zvíťazilo, stačí málo... aby dobrí ľudia nerobili nič.“

Po čase sa zotmie. Ticho padne na hory ako prikrývka. V okolí panuje zvláštny pokoj, unavený, krehký, dočasný. Rakúski vojaci potichu hliadkujú. Civilisti v stanoch a v chatách sa uložia na spánok, každý tam, kde si našiel miesto. Elizabeth si rozprestrie deku vonku, pri zapálenom ohnisku. Alexander a Samuel prichádzajú s vlastnými dekami. Alexander sa nakloní k nej a potichu sa

spýta: „Môžeme si ľahnúť k tebe pri ohnisku? Vnútri je už plno.“ Elizabeth len ticho prikývne. Alexander a Samuel si rozložia deky vedľa nej, v tichosti si sadnú a zadívajú sa do plameňov.

Alexander sleduje tiché plamene a po chvíli prehovorí: „Si silná žena, to musím uznať. Odhodlaná. Slúžila si niekedy v armáde?“ Elizabeth pokrúti hlavou, oči stále upreté do ohňa: „Nie. Podnikala som. Mala som tieto chaty... prenajímala som ich. Kedysi si ich na víkend prenajala skupina afrických moslimov. Keď som sa vrátila, bolo tu všetko zničené...“

Na chvíľu sa odmlčí, potom pokračuje pomaly, takmer zamyslene: „Vraj oslavovali, že dostali azyl. Začala som na nich kričať, že mi budú musieť zaplatiť za nábytok, ktorý rozbili. A oni mi povedali, že mi nezaplatia ani za ten víkend. Vraj som na nich kričala príliš... a že v ich krajine by žena už dávno vedela, čo si môže a nemôže dovoliť.“ Zatvorí oči a dodá len ticho: „Vtedy som pochopila, že niektorí z nich nikdy nechceli byť súčasťou našej kultúry. Iba ju využiť.“

Alexander a Samuel počúvajú. Samuel si však začne všímať tras v jej hlase. Zrazu sa prestane tváriť neutrálne a jeho pohľad zväžnie. Nie je to len príbeh, cíti, že hovorí z bolesti.

Elizabeth pokračuje potichu: „Tak som im rázne povedala, že tu sú v Európe a tu sa ženy rešpektujú.“

Odmľí sa na chvíľu, potom dodá: „Začali sa smiať. Jeden z nich povedal... V Európe? A ako dlho to ešte bude Európa? Hneď ti ukážem, kde tá tvoja Európa je.“

Jej hlas sa zlomí. Vytečie jej slza. „Znásilnil ma. Ostatní ma držali a ešte ho povzbudzovali. A potom... sa všetci vystriedali. A odišli.“ Alexander skloní pohľad, potichu povie: „To mi je ľúto...“ Pristúpi k nej a pevne ju objíma.

Elizabeth potichu pokračuje: „Biznis som neukončila. Pokračovala som s ostatnými chatami, ale tú jednu, kde sa to stalo, som predala. Namiesto nej som odkúpila miestnu strelnicu.“

Zdvihne pohľad do tmy nad plameňmi: „Začala som trénovať. Povedala som si, že nabudúce budem pripravená. Že sa ubránim.“ Úsmev jej na okamih prebehne tvárou, nie šťastný, skôr horký: „Na strelnici som stretla mnoho nových ľudí. Väčšinou vojakov, alebo bývalých. Úplne som zmenila okruh známych. A tak som skončila tu. Pomáham armáde chrániť Európanov. Lebo veľmi dobre viem, čo ich môže pod okupáciou čakať. Pozrie na Alexandra a Samuela a dodá potichu: „Záleží mi na všetkých Európanoch. A pevne verím, že to dievča, ktoré hľadáte... že ju nájdete.“

Samuel na ňu kývne a potichu povie: „Musím ti povedať... zvládla si veľa. A tu to rozhodne nekončí.“ Pozrie sa do plameňov a dodá: „Zašlo to príďaleko na to, aby to len tak skončilo. Nielen ty... ale aj vaša armáda. A naša európska civilizácia.“

Alexander sa po chvíli spýta: „Žila si v Innsbrucku celý život?“ Elizabeth prikývne. „Áno. Nenarodila som sa tu... ale je to môj domov.“ Na chvíľu sa odmlčí, potom dodá potichu: „Rodinu ale nemám.“

Samuel sa opatrne spýta: „Ak sa nám podarí nájsť moju vnučku... môžeme odísť? Na tom kamióne?“ Elizabeth sa na chvíľu zamyslí. Potom pomaly odpovie: „Neviem. Možno sa nám ešte zide... ale keďže sme obklúčení, ťažko povedať. Možno sa z toho kruhu ani nedá von.“ Pohľad jej na chvíľu zmäkne: „V každom prípade, za tie zbrane vám ďakujem. Som vám dlžná.“ Na chvíľu sa odmlčí, potom dodá tichšie, takmer osobne: „Ale úprimne... radšej by som bola, keby ste ho tu nechali a možno aj obaja zostali.“

Elizabeth sa pozrie na Alexandra, chvíľu si ho mlčky obzerá. Potom povie: „Si vojak. Neviem, aké máš doma postavenie a skúsenosti... ale určite niečo vieš.“ Skôr, než Alexander stihne odpovedať, Samuel s pýchou v hlase poznamená: „Je to plukovník slovenskej armády. Slúžil šesť rokov v Bosne. A má aj niekoľko vyznamenaní.“

Elizabeth sa jemne usmeje a povie: „Mohol by si trénovať civilistov. Keby si po čase naučil tisícku ľudí, ako pomáhať armáde... veľmi by nám to pomohlo.“ Alexander si bez slova trochu odsadne, zoberie si deku a prikryje sa. Jeho hlas je tichý, ale chladný: „Musím nájsť sestru a potom ísť domov.“ Odmlčí sa, potom dodá bez výčitky, len vecne: „Mám tehotnú ženu a tri malé deti. Nemám čas na

záchranu civilizácie.“ Elizabeth sa sklamané pozrie do ohňa, pomaly si ľahne a po chvíli zaspí.

Samuel ostáva hore. Pozerá sa na hviezdy. V hlave mu víria myšlienky, jedna za druhou. Ticho je hlboké, pokojné... ale nie úplné. Alexander sa vedľa neho neustále prehadzuje. Nedokáže zaspáť. Samuel sa k nemu nakloní a potichu po slovensky povie: „Záleží jej na všetkých Európanoch. Chce pomáhať... jej život má obrovský zmysel a nie je sebecký.“

Alexander poznamená: „Niekedy mám pocit, akoby si zabúdal, že mám rodinu.“ Samuel odpovie: „Nie... Ja len vidím, že si človek s množstvom cenných skúsenosti z Bosny. Môžeš tu priložiť ruku k dielu. A len preto, že pomáhaš v Alpách, ešte neznamená, že tým ohrozuješ svoju rodinu.“

Alexander podráždene zareaguje: „Šesť rokov som s nimi nebol. Nechcem, aby moje deti vyrastali bez rodičov... tak ako som vyrastal ja. A vôbec... o čom to stále hovoríš? Prečo? Prečo by sme mali zachraňovať niečo, čo nám nikdy nepatrilo? My sme Slováci, nie Rakúšania!“

Samuel sklamané povie: „Ja som len vyrastal v inej dobe ako ty... a vidím, ako veľmi sa všetko zmenilo. Proste... chcem spať to, čo tu bolo kedysi. Mierumilovnú Európu.“

Alexander sa na neho vážne pozrie a odpovie: „To, čo tu bolo kedysi, sa už nikdy nevráti. Veci prichádzajú a odchádzajú. Už nikdy nebude existovať Rímska ríša. Už

nikdy nebude existovať Veľká Morava. A už nikdy nebude existovať tá tvoja mierumilovná Európa. Teraz je toto. Taká je realita. Zmier sa s tým.“

Samuel len kývne hlavou, lebo vie, že je to pravda, a ticho povie: „Áno, otázka je len na ako dlho. Sám si to povedal. Veci prichádzajú a odchádzajú. Nič nie je večné.“

Alexander ticho povie: „Spíme už.“ Samuel však ešte ukáže na spiacu Elizabeth a dodá: „Pozri sa na ňu... čím všetkým si prešla... a aj tak je ochotná pomáhať toľkým ľuďom... ktorých vôbec nepozná.“

Potom sa nakloní k Alexandrovi a so skutočným pokojom v hlase úprimne od srdca povie: „Vieš, Alex... dobrý človek nakreslí okolo seba kruh. Do toho kruhu príjme svojich blízkych. Svoju ženu, deti, súrodencov, rodičov, starých rodičov. Stará sa o nich a ochraňuje ich. Veľmi dobrý človek... ten rozšíri ten kruh aj o svojich kamarátov, známych, susedov. A potom sú tu ešte výnimoční, veľkolepí ľudia. Takí, ktorých je veľmi málo. Tí do svojho kruhu príjmu omnoho väčšie množstvo ľudí. Neznámych. Ľudí z druhého konca republiky. Celý národ... alebo aj celý kontinent. Práve takým človekom je ona... Otázka je, aký človek chceš byť ty... Dobrý? Alebo veľkolepý?“

Samuel si ľahne k ohnisku a postupne zaspí. Alexander však ešte dlho premýšľa nad slovami, ktoré mu starý otec povedal.

Keď konečne na chvíľu zaspí, v noci sa niekoľkokrát zobudí. Spotený, so zrýchleným dychom. Už si na to zvykol. Nočné mory z Bosny sú preňho bežné. A hoci už dávno nie je vo vojne, vojna stále žije v ňom.

Ráno, keď sa všetci prebudia, rakúski vojaci začnú rozdeľovať konzervy s tuniakom a po dva krajce chleba pre každého civilistu. Všade je ticho, len šuchot baliaceho papiera a tlmené slová vďaky.

Elizabeth príde k Alexandrovi a Samuelovi s plátennou taškou a povie: „Toto máte na celý deň. Predpokladám, že sa chystáte ísť ďalej... pozrieť ďalšie chaty.“ Alexander si vezme tašku, prikývne a spýta sa: „Ako sa tam vlastne dostaneme? Na tie ďalšie chaty?“

Elizabeth odpovie: „Musíte ísť popod stromy. Drony a helikoptéry môžu kedykoľvek vo vzduchu hliadkovať.“ Samuel ju hneď preruší: „Aj tak nás môžu vidieť cez stromy, keď umelá inteligencia odlíši živé od neživého.“

Elizabeth pokrčí plecami a povie: „Bavorská islamská republika bola vyhlásená len nedávno. Zatiaľ majú len zastarané systémy. Je ich síce veľa a sú odhodlaní... a možno spravili z Mníchova výstavnú oázu... ale to je všetko čo majú. Zatiaľ.“

Samuel prikývne a Elizabeth pokračuje: „Stromy sú označené červenou a bielou, v štýle rakúskej vlajky. Sledujte tie značky a postupne sa dostanete k ďalšej skupine chat.“

Elizabeth sa pozrie na Alexandra, jemne mu upraví uniformu a povie: „Nechaj si ju na sebe. Rakúski vojaci ťa budú brať vážne a nebudú robiť problémy. Povedz, že vás poslala Elizabeth a že niekoho hľadáte. To by malo stačiť.“ Chvíľu váha a potom dodá: „Hlavne buďte opatrní v tých lesoch. Naši muži nebudú vedieť, kto ste... a možno začnú varovne strieľať. Kontrolujú oblasť kvôli moslimom.“ Alexander a Samuel len prikývnu, rozlúčia sa s Elizabeth a pomaly miznú medzi stromami.

RAKÚSKE LESY, V HORÁCH NEĎALEKO
INNSBRUCKU – Alexander a Samuel kráčajú lesom, sledujúc stromy, označené červeno-bielo-červenými pruhmi. Krok za krokom sa predierajú tichou horskou prírodou, každý z nich so zbraňou v ruke, oči neustále v pohybe.

Samuel potichu prehovorí: „Pozri sa na tú prírodu... Je to európska príroda. Naša príroda. V týchto lesoch po celé generácie žili naši predkovia. Alebo ľudia, ktorí im boli podobní. Nemôžeme o to prísť, Alexander. Toto musíme brániť.“

Alexander ticho odpovie: „Radšej nerozprávaj... aby nás nikto nepočul. Mohli by si mysliť, že sme moslimovia.“ Samuel sa pousmeje: „Prosím ťa. Ak rakúski vojaci začínajú slovanský jazyk, budú radi. Budú vedieť, že sme Európania.“ Alexander zatrpklo odvrkne: „Alebo si

pomyslia, že sme moslimskí Bosniaci... a rovno nás odstrelia. V Bosne to bolo kruté. Slovan, neslovan, bolo to jedno. Ľudí netriedili podľa národa alebo rasy, ale podľa viery. Ani sa k nim nesprávali ako k ľuďom. Zverstvávajú tam robili obe strany a nikto sa nepozeral na to, kto je Slovan a kto nie.“

Samuel sa spýta: „Nikdy si nechcel do detailov hovoriť o tom, čo sa vlastne stalo v Bosne. Myslím... že teraz je na to vhodná doba.“ Alexander si vzdychne a chvíľu mlčí. Potom povie: „Sú to veci, ktoré by som svojej žene, deťom a ani sestre nikdy nerozprával. A tebe som to tiež nechcel hovoriť... veď si ma vychoval.“

Samuel potichu, bez nátlaku povie: „Ak o tom nechceš hovoriť, je to v poriadku. Prežijem to. Ale možno... možno sa ti uľaví. A možno mi tým povieš, čo nás čaká v tomto západnom svete... ktorý už ani nie je západný.“

Alexander sa zastaví, pozrie pred seba do lesa a vážne povie: „Čo ti poviem... Bol som veľký hrdina, čo chcel chrániť vlasť... ale niekde úplne ďaleko od nej. Chcel som kariéru. A hneď prvý mesiac ma Bosniaci zajali a poslali do tábora. Na hrud' mi vypálili ich znak...“ Na chvíľu sa odmlčí. „Po roku som sa nejako dostal von. Získal som vyznamenanie. A odvtedy mi začali zverovať dôležité operácie. Roky išli... a ja som sa vyšplhal až na hodnosť plukovníka.“

Samuel pokrúti hlavou a povzdychne si: „To hovoríš neustále. To je iba skrátaná oficiálna verzia. Chcem vedieť... čo sa naozaj dialo v tom tábore, kde si strávil rok.“

Alexander sa zastaví a vážne mu pozrie do očí: „Nechcem sa o tom baviť.“ Bez ďalších slov pokračuje v chôdzi.

Samuel sklamane prikývne a ide za ním.

„Vylezme na ten kopec pred nami,“ povie Alexander po chvíli. „Trochu sa tu rozhliadneme,“ dodá Alexander a ide hore do kopca. Samuel ide za ním a potichu povie: „Hlavne dávaj pozor, aby nás nezachytili drony.“

Alexander a Samuel vystúpia na kopec a pozerajú sa do diaľky. Pred nimi sa rozprestiera dolina, na obzore ďalšie kopce, a v diaľke stále stúpa dym z Innsbrucku. Z vrcholu sa dá spozorovať, ako ponad mesto prilietajú ďalšie bavorské helikoptéry. Samuel si priloží ruku k čelu a zahľadí sa: „Preskupujú sa... asi sa zásobujú a pripravujú. Z Innsbrucku budú viesť operácie proti partizánom. Tým, čo sú roztrúsení na chatách.“

Alexander si všimne tenký stĺpec dymu stúpajúci z lesa na opačnej strane doliny. Okamžite naň ukáže. „Pozri tam... vidíš ten dym? Nieкто tam možno je. Nie je to ďaleko.“ Samuel sa pozrie rovnakým smerom a prikývne: „Mohli by to byť partizáni... alebo niečo horšie.“

Alexander bez váhania povie: „Poďme sa tam pozrieť.“ Obaja rýchlo zídu z kopca a vydajú sa smerom k miestu,

odkiaľ stúpa dym. Zbrane držia pevne, pohybujú sa potichu, s očami v strehu. Les je tichý, až príliš...

Keď sa neskôr priblížia k zdroju dymu, obaja držia zbrane pripravené a kráčajú potichu. Všade je ticho, len občas zapraská vetvička pod nohou. Zrazu si Samuel všimne niečo na kmeni stromu.

Natiahne ruku a ukáže prstom. „Pozri... namaľovaná česká vlajka? To čo má byť?“ pousmeje sa. Alexander sa tiež pozrie a hneď spozornie: „V Bosne sme si takto Slováci, Česi a Poliaci značili svoje tábory. Svojimi vlajkami. Možno sú tu českí vojaci.“

Zrazu sa spoza stromov vynorí niekoľko mužov v čiernych taktických oblekoch. V rukách držia pistole a bleskovo obklúčia Alexandra a Samuela. Ozve sa ostrý hlas v angličtine: „Zložte zbrane!“

Alexander a Samuel okamžite poslúchnu. Hodia zbrane na zem a zdvihnú ruky. Situácia je napätá, chvíľu vládne ticho. Potom si jeden z mužov všimne slovenský znak na Alexandrovej uniforme. Po česky sa opýta: „Vy jste Slováci?“

Alexander sa mierne usmeje, ale ruky necháva stále hore. „Som slovenský plukovník. So svojím starým otcom hľadáme ďalšie partizánske rakúske chaty. Je možné, že medzi civilistami je aj moja sestra. A kto ste vy?“

Jeden z mužov si zloží čierne okuliare a odpovie s profesionálnym pokojom: „Sme ochranka českého veľvyslanca, ktorý pôsobil vo Švajčiarsku. Založili sme si tu tábor. Udržiavame kontakt s horami aj so zvyškom európskeho podzemia.“

Krátka pauza. Potom sa trochu uvoľní a dodá: „Keďže ste z Vyšehradu... pokojne sa tu môžete chvíľu zdržať.“ Alexander prikývne: „Ďakujeme.“

Alexander a Samuel zodvihnú svoje zbrane zo zeme, oprášia ich a založia späť do puzdier. Muži v čiernych oblekoch tiež zložia zbrane a atmosféra sa postupne uvoľňuje. „Podte s nami,“ povie jeden z nich a kývne smerom k lesnej čistine.

Spolu kráčajú cez krátky úsek stromov až k ohnisku, pri ktorom sa nachádza veľký vojenský stan. Práve z toho ohniska stúpala dym, ktorý Alexander a Samuel predtým videli z kopca.

V stane ich privíta približne štyridsaťročný český veľvyslanec Filip. Oblečený v elegantnom sivom obleku pôsobí ako typický podnikateľ, no za uhladeným výzorom sa skrýva ambiciózný stratég.

Filip je typ človeka, ktorý dokáže vyťažiť z každej situácie maximum a sám seba vníma ako českú verziu Jamesa Bonda. V skutočnosti je to zapálený imperialista, ktorý túži po jedinom – vymazať Bavorskú islamskú

republiku z mapy Európy a rozšíriť český vplyv hlboko na západ.

Ochrankár v obleku, ktorý priviedol Alexandra so Samuelom predstúpi a povie: „Našli sme Slovákov. Jeden z nich je plukovník slovenskej armády, druhý je jeho starý otec. Vraj hľadajú rodinného príslušníka a partizánske rakúske chaty.“ Filip mlčky kývne hlavou na ochrankára, ktorý bez slova opustí stan.

Medzitým Filip otvorí fľašu vína, naleje ho do troch pohárov a s úsmevom dva z nich podá Alexandrovi a Samuelovi. „Vitajte, bratia Slováci!“ povie s typickým českým šarmom. „Vidím, že ste skončili v moslimskej jame levovej.“

Filip je vo veľmi dobrej nálade. Pôsobí sebavedomo a optimisticky. Alexander sa zdvorilo spýta: „Zdravím vás... Čo tu vlastne robíte, ak sa smiem spýtať?“

Filip odpovie s úsmevom: „Bol som diplomat vo Švajčiarsku... Ale keď sa stretli bavorské a benátske armády... prišiel som o prácu. Teda... svojím spôsobom. Alebo som vlastne povýšil? Haha.“

Alexander a Samuel si vymenia pohľady. Obom je jasné, že pred nimi stojí sebavedomý narcis. Filip medzitým otvorí notebook a na obrazovke im ukáže digitálnu mapu Európy so súčasnou vojenskou situáciou.

Najnovšia mapa – alpský región.

Filip Prehovorí: „Aliancia Vyšehradu rozhodla, že krajiny ako Švajčiarsko, Lichtenštajnsko a to, čo zostalo z Rakúska, už pre nás nie sú dôležité. Ukončili sa diplomatické styky aj vzhľadom na moslimské obklúčenie. Dokonca včera večer bola severne od Švajčiarska vyhlásená Bádenská islamská republika, ktorá sa stala západným spojencom Bavorska. Hovorí sa aj o ich nadchádzajúcom zjednotení.“

Filip dodá: „Zároveň... podľa našich najnovších informácií sa v priebehu nasledujúcich týždňov formálne vytvoria ďalšie islamské republiky na územiach bývalého

Francúzska, Nemecka, Beneluxu a Talianska. Švajčiarsko bude úplne obklúčené.“

Teatrálna pauza. „No a ako môžete vidieť na mape... Rakúsko už prakticky padlo. Územie si rozdelili Bavorsko a Benátky. Zostalo len zopár partizánskych chát a odrezaných dedín vysoko v horách. My sme ten jeden biely fliachik na mape. Znamená to, že alpské krajiny sú teraz vystavené napospas osudu.“ Alexander a Samuel sa pozerajú na mapu, zarazení a šokovaní tým, ako rýchlo prebieha islamizácia celej západnej Európy.

Filip poznamená: „Bol som českým veľvyslancom vo Švajčiarsku, ale po ukončení diplomatických stykov som mal odletieť do Mníchova, kde som sa mal stať tamojším veľvyslancom.“ Alexander sa začuduje a spýta: „Česko zrušilo diplomatické styky so Švajčiarskom a chce nadviazať nové s moslimským Bavorskom?“

Filip mu pokojne odpovie: „To je proste politika. Načo udržiavať vzťahy s krajinou, ktorá aj tak do pár rokov zanikne, keď na ňu príde útok z každej strany? Naopak – kontakty s krajinou, ktorá je zrazu vašim priamym susedom a ktorá ohromne vojensky silnie každým dňom, sa vždy môžu zísť. Bez ohľadu na to či to je diktatúra. Je to len biznis a politika. Haha.“

Samuel chvíľu mlčky sleduje Filipa, potom si vymení pohľad s Alexandrom a opatrne sa ozve: „Prepáčte, ale ak som to správne pochopil... zo švajčiarskeho Bernu vás

prevelili do bavorského Mníchova? Ako to, že ste potom uviazli práve tu, neďaleko Innsbrucku? Uprostred partizánskeho regiónu?“

Filip pokrčí plecami a odpovie „Zo Švajčiarska som poslal svoj diplomatický tím letecky, zatiaľ čo miestny personál som prepustil. Ja a moja ochranka sme čakali na druhé lietadlo, ktoré nás malo zobrať do Mníchova. Lenže Švajčiarsko medzitým vyhlásilo bezletovú zónu, takže sme nemohli odletieť. Vydali sme sa teda autami do Innsbrucku, kde nás mal vyzdvihnúť vrtuľník. Žiaľ, prišli sme neskoro... mesto už padlo. Zostali sme trčať tu v lesoch a čakáme, kým bavorský sultán Hans osobne schváli náš diplomatický prelet. Ak všetko pôjde podľa plánu, do konca týždňa nás vrtuľník odvezie do Mníchova, na nové české veľvyslanectvo.“

Samuel sa opatrne spýta: „A čo partizáni a civilisti v horách?“ Filip sa len uškrnie a odpovie: „To nie je moja starosť. Podľa sultána Hansa ide o miestnych teroristov a my to musíme rešpektovať. Politická mapa sa mení rýchlo. Ak chceme udržať mier s týmito novými islamskými republikami... musíme sa naučiť fungovať v nových podmienkach.“

Samuelova tvár sa zamračí, je sklamaný. Filip to však prejde s miernym úsmevom: „Ale keby to záviselo odo mňa... česká armáda by už dávno prekročila hranice a ten cirkus v Bavorsku by skončil! Lenže ja som len diplomat,

ktorý plní pokyny z Prahy. Aj keď... mám svoje kontakty. Varšava, Moskva a Belehrad sú vraj pripravené nás podporiť, ak by sa Praha rozhodla ísť na Mníchov. Ale je tu háčik. Podmienka, ktorú si stanovili Poliaci, Rusi a Srbi. Pomôžu nám v útoku na Mníchov... jedine za jednej okolnosti. Sultán Hans musí najprv prestať dýchať. A to sa ľahšie povie, ako urobí... Mníchov je dnes najvyspelejšie moslimské mesto v Európe. Každý krok tam sleduje umelá inteligencia.“ Filip si povzdychne a napije sa vína.

Alexander poznamená: „Partizáni nám tvrdili, že Bavorsko ešte nemá najvyspelejšie technológie.“ Filip sa pousmeje a odpovie: „Možno nie vojenské, ale tie policajné rozhodne áno. Najmä v Mníchove do vnútornej bezpečnosti štátu naliali obrovské peniaze. Chcú, aby to mesto pôsobilo ako ich výkladná skriňa. No a čo sa týka vojenských technológií... tam už majú plán. Irán je ochotný dodať čokoľvek, ak zaplatia. A tú sumu určite získajú po vyrabovaní Rakúska. Našou jedinou nádejou v moslimskom svete sú Spojené Arabské Emiráty, ktoré sa ohradzujú proti Hansovmu režimu. Tvrdia, že v Bavorsku nie je skutočný Islam, ale iba diktatúra jedného človeka. My zatiaľ musíme urobiť všetko pre to, aby sa Bavorsku nepodarilo zjednotiť celú moslimskú Západnú Európu. Ak by sa im to podarilo, mohli by obrátiť zrak na Vyšehrad. A to by bola katastrofa.“

Samuel sa spýta: „A čo ten bavorský sultán Hans? Máte o ňom nejaké podrobnejšie informácie?“ Filip pokrúti hlavou: „Nie veľa... je to veľmi uzavretá postava. Svoje súkromie aj minulosť si stráži. Povráva sa, že mal blízko k bosnianskym žoldnierom. A vraj je napoly Nemec... vraj bol kedysi ateista a neskôr konvertoval na islam. Ale nič z toho nie je potvrdené. Čo ale vieme určite... že je to schopný organizátor s veľmi charizmatickým vystupovaním.“

Na chvíľu sa Filip odmlčí a pokračuje: „Moslimské komunity v Bavorsku ho podporujú naprieč pôvodom. Afganci, Kurdi, Arabi, Turci... všetky menšiny dokázal zjednotiť. A práve preto je Bavorsko hrozbou. Je to zatiaľ jediná islamská republika, ktorá sa dokázala zjednotiť, zatiaľ čo inde v západnej Európe stále prebiehajú občianske konflikty medzi rôznymi skupinami, ktoré sa snažia získať moc.“

Alexander chvíľu premýšľa, potom dostane nápad a s miernou trúfalosťou sa spýta: „Rozumiem... ale dovoľím si trochu odbočiť. V týchto horách hľadám svoju sestru. Ak sa mi ju podarí nájsť skôr, než dorazí váš vrtuľník... vzali by ste nás do Mníchova na české veľvyslanectvo? A odtiaľ by sme sa mohli dostať letecky do Prahy a potom späť do Bratislavy. Po tom, čo Bavorsko obsadilo Rakúsko, sa totiž inak nemáme ako vrátiť...“

Filip sa pousmeje a odpovie: „Miesto pre troch sa určite nájde. A napokon... ste naši bratia Slováci! Rád vám pomôžem.“ Alexander a Samuel sa potešia a Samuel s úľavou povie: „Aspoň niečo pozitívne.“ Filip zdvihne pohár s vínom a dodá: „Na bratstvo našich dvoch národov!“ Všetci traja si pripijú.

Filip si pritom všimne Alexandrovu uniformu. Pozrie sa na ňu a spýta sa: „Plukovník... vy ste strážili slovenskú hranicu?“ Alexander ticho prikývne a Filip s nenápadným úsmevom dodá: „Ak sa mi podarí dostať vás, vašu sestru a vášho starého otca z týchto hôr... rád by som s vami zostal v kontakte. Človek ako vy by sa mi mohol v budúcnosti zísť.“

Alexander na chvíľu stuhne, potom vážne odpovie: „Netuším, čo tým presne myslíte.“ Filip sa len pousmeje a pokojne dodá: „Sú to časy veľkej neistoty, plné príležitostí. A nelegálny biznis... no, povedzme si úprimne... momentálne celkom slušne vynáša. Chaos vytvára priestor pre kreatívnych ľudí. Občas by som vám možno zavolať, že potrebujem vypnúť umelú inteligenciu na hranici... Nechali by ste voľne prejsť jeden-dva konvoje cez bavorsko-slovenskú hranicu. A tým by to skončilo. V hlásení by... prirodzene... nič také nebolo.“

Filip sa stále sebavedomo usmieva a tvári sa, akoby bol ten najväčší obchodník na svete. Samuelovi sa to nepáči a začne sa mračiť, zatiaľ čo Alexander sa zasmieje a hovorí:

„Chcete po mne, aby som zrádza štát v prospech vášho nelegálneho biznisu?“

Filip sa pousmeje a povie: „Zrádzenie? Ale prosím vás... Len občas niečo nepôjde úplne podľa predpisov. Zarobené peniaze by mohli financovať špionážne operácie proti Bavorsku. Ale ak vám to prekáža... v poriadku. Môžem vás nechať tu medzi partizánmi, kým vás moslimovia dolapia a postarajú sa o vás po svojom.“

Jeho výraz ostáva pokojný, no v očiach mu zaiskrí vypočítavosť. Mlčky čaká na odpoveď. Alexander povie: „Zo Slovenska som odišiel načierno. Je možné, že keď sa vrátim, prídem o prácu.“ Filip sa len pousmeje a povie: „Ste plukovník a v týchto chaotických časoch majú ľudia ako vy hodnotu zlata. Nemyslím si, že vás vyhodia. Možno dostanete pokutu, napomenutie... možno vás pošlú na prevýchovu... Ale o miesto neprídete. Nebojte sa. A keď bude treba, budete robiť presne to, čo vám poviem.“

Filip sa samolúbo usmieva. Alexander, hoci nahnevaný, mu len mlčky prikývne. Vie, že momentálne nemá inú možnosť. Filip mu podá vysielaciu so slovami: „Zostaneme v kontakte. Aby ste sa nám v tých lesoch náhodou nestratili.“

Potom sa Alexander a Samuel rozlúčia s Filipom a opäť sa ponoria do lesa, aby podľa partizánskych značení na stromoch pokračovali v hľadaní ďalších chát. Ich cieľ

zostáva jasný – nájsť Zuzanu. Samuel ticho povie: „Viem, že to chceš spraviť kvôli sestre. Ale ak sa bezpečne dostaneme späť na Slovensko, kašli na tú dohodu o nelegálnom obchode. Čo ti potom spraví, keď už budeš v Bratislave? Nič. Jednoducho ho oklam,“ dodá. Alexander prikývne: „Asi to tak aj urobím... ale najskôr musíme nájsť Zuzanu. Bez nej sa nevrátim.“

Onedlho Alexander a Samuel narazia na ďalšiu skupinu chát. Rakúski vojaci okamžite na nich namieria zbrane a v nemčine zakričia: „Kto ste?“ Alexander pokojne ukáže znak na svojej uniforme a odpovie: „Som slovenský plukovník. Poslala nás Elizabeth. Hľadáme dvadsaťročné slovenské dievča.“

Vojaci zložia zbrane, kývnu na nich a vpustia ich do areálu. Všetci civilisti zvedavo sledujú, kto práve prišiel, a upierajú pohľad na Alexandra so Samuelom, ktorí kráčajú smerom k jednej z chát. Zrazu z davu civilistov vybehne jedno dievča a po slovensky kričí:

„Braček! Starý otec!“ Alexander sa otočí a okamžite spozná Zuzanu. Vzápätí mu skočí okolo krku a silno ho objíme. Samuel ich dojato oboch objíme tiež. Alexander zašepká: „Tu si... Si v poriadku? Neboj sa, Zuzka. Pôjdeme domov.“ Alexander aj Zuzana majú v očiach slzy radosti a Zuzana, stále ho objímajúc, povie: „Áno, som v poriadku. Hneď ako sa to všetko začalo, začali civilistov evakuovať do

hôr. Bola som medzi prvými. Nečakala som, že po mňa prídete. Myslela som, že vás už nikdy neuvidím,“ dodá precítene a so slzami v očiach. Rýchlo však pokračuje: „Čo sa deje vonku? Aká je situácia? Ako sa dostaneme domov? Prišli ste sami dvaja?“

Alexander ju jemne pohladí po vlasoch a odpovie: „Pôjdeš teraz s nami do lesa. Stretneme sa s českým veľvyslancom a jeho ochrankou. Po ceste ti všetko vysvetlíme. Hlavné je, že sme ťa našli.“ Zuzana od radosti dá Alexandrovi pusku na líce a Samuel si vydýchne.

Alexander, Samuel a Zuzana kráčajú lesom späť k táboru českého veľvyslanca. Všade panuje ticho, prerušované len šuchotom lístia pod nohami a občasným zakrákaním havrana v diaľke. Alexander sa usmeje a hovorí: „Som rád, že sme ťa našli tak skoro. Vraj je tu v horách niekoľko desiatok chát. Ale vyzerá to tak, že osud sa na nás usmial,“ pozrie spokojne na Zuzanu.

Samuel však zareaguje opatrne: „Nekrič hop, kým nepreskočíš. Ešte sa toho môže veľa pokaziť, kým sem ten český vrtuľník z Mníchova vôbec pošlú.“ Zuzana sa na nich pozrie, mierne zadychčaná z chôdze, a povie: „Vysvetlíte mi už konečne, čo sa vlastne deje? Nemala som žiadny prístup k správam a novinkám. Netuším, čo sa deje vo svete...“

Ako trojica kráča hustým lesom späť k českému táboru, Alexander a Samuel postupne Zuzane vysvetľujú celú

situáciu – pád Innsbrucku, rozpad Rakúska, rozširovanie islamských republík a ich vlastné úsilie nájsť ju v horách. Zuzana je z toho otrasená. Skloní hlavu a potichu povie: „Všetci moji kolegovia... z organizácie, kde som pracovala... zomreli. Zasiahla ich bomba pri jednom z prvých leteckých útokov na mesto.“

Samuel sa jej s pochopením dotkne ramena a potichu povie: „Je mi to ľúto. Ale som rád, že si ty v poriadku. Ešte je nádej. Musíme zachrániť, čo sa dá. Nielen nás... ale aj celú civilizáciu.“ Zuzana prikývne, ich pohľady sa stretávajú a zdieľajú rovnaké presvedčenie. Alexander ich počúva, no jeho tvár zostáva chladná. Po chvíli stroho povie: „Hlavné je, že sme spolu. Zvyšok ma nezaujíma. Keď budeme naspäť doma vo Vyšehrade, všetko ostatné prestane byť dôležité.“

Zuzana sa naňho otočí s náznakom výčitky v hlase: „A čo ostatní? Tí, čo tu ostali?“ Alexander len mykne plecom a odpovie: „My nie sme spasitelia. Zvyšok nie je moja starosť.“ Samuel sa zamračí, no nehovorí nič. Les je stále tichý, no v ich trojici vzniká neviditeľné napätie. Deliaca čiara medzi záchranou jedného života a záchranou celého kontinentu.

Neskôr všetci traja vstúpia do stanu, kde ich Filip privíta s rozpaženými rukami a typickým úsmevom na tvári. Keď zbadá Zuzanu, zareaguje so šarmom: „Je mi ctou

vás spoznať, mladá slečna. Váš brat je zjavne veľmi schopný. Najst' vás v takomto chaose je takmer zázrak.“ Zuzana sa mierne usmeje a kývne hlavou na poďakovanie. Alexander však nezahála a hneď sa obráti na Filipa: „V Bratislave mám rodinu a už pár dní nie sme v kontakte. Môžem sa cez vás spojiť?“

Filip mávne rukou a odpovie: „Samozrejme, volajte, koľko len chcete! Máme zabezpečené spojenie. A keď už sme pri tej linke... aj ja sa vám možno ozvem. Potom. Ohľadom tej hranice a prechodov.“ Šibalsky na Alexandra žmurkne a pohybom ruky ho pozve k počítaču. Alexander na chvíľu stuhne, no napokon prikývne a ide si sadnúť. Zuzana a Samuel si medzičasom vymenia tichý pohľad, obaja cítia, že Filipova pomoc má aj svoju cenu.

Alexander sa usadí za počítač a spustí videohovor. Po chvíli sa na obrazovke objaví tvár jeho manželky Barbory. Najskôr je zaskočená, no keď si uvedomí, že pred sebou naživo vidí Alexandra, Samuela aj Zuzanu, okamžite jej vyhrfknú slzy radosti. „Bože... ste v poriadku,“ povie zlomeným hlasom, ktorý sa jej chveje od dojatia. Zakryje si ústa rukou a zakričí do priestoru za sebou: „Podťe sem, rýchlo! Ocko volá!“

Z pozadia sa ozvú kroky a behom chvíle pribehnú ich dvaja malí synovia. Keď uvidia otca, usmievajú sa a kričia jeden cez druhého: „Oci! Ocko!“ Alexander sa usmeje ako už dávno nie a oči mu zvlhnú. Samuel a Zuzana sa ticho

prizerajú a dávajú tej chvíli priestor. Aj v týchto temných časoch si rodina našla svoj krátky okamih svetla.

„Zuzanu som našiel. Sme ešte v Alpách, ale český veľvyslanec nás vezme do Mníchova, odtiaľ pôjdeme do Prahy a potom domov. Vravel som, že to zvládneme a dotiahnem to do konca. Lúbim vás.“ Barbora odpovie: „Som na teba hrdá, Alex.“ Synovia nadšene zamávajú do kamery, Samuel im tiež kývne a Zuzana ukáže prstami srdce.

Po chvíli sa spojenie ukončí. Samuel sa obráti na Alexandra a povie: „Mali by sme zájsť za Elizabeth a povedať jej, ako to vyzerá politicky. Pomohla nám... je to dobrá žena. Zaslúži si, aby teraz niekto pomohol jej.“ Alexander sa na neho zamračí a odvrkne: „Áno, je to dobrá žena. Ale to nie je náš problém. Počkáme tu na vrtuľník.“

Filip zachytí ich rozhovor a zbystrí pozornosť: „Ste v kontakte s nejakou vysokopostavenou partizánkou?“ spýta sa s miernym záujmom. Samuel pokrčí plecami a odpovie: „Viac-menej...“ Filip nadšene tleskne rukami: „Výborne! Kludne za ňou zájdite. Povedzte jej všetko. O rozdelení Rakúska, o tom, že diplomatické vzťahy sú ukončené, aj o tej novej islamskej republike severne od Švajčiarska. Vrtuľník aj tak dorazí najskôr až o pár dní, takže máte čas.“

Samuel povie: „Tak poďme! Alex... a tentoraz bez námietok, prosím.“ Filip ešte dodá: „Počkajte! Ak môžete...

zistite mi čo najviac o partizánoch. V akej sú kondícii, aké majú zásoby, výzbroj... všetko, čo sa dá.“ To Alexandra zaskočí a opýta sa: „Tvrдили ste, že partizáni vás nezaujímajú. Prečo zrazu ten záujem?“

Filip zvážnie a povie: „Informácie sú vzácna komodita. Ľudia kvôli nim zabíjajú... a dobre za ne platia... Viac vám hovoriť nemusím. A mimochodom... jednou z mojich povinností ako diplomata je zhromažďovať dôveryhodné miestne údaje pre českú vládu, ktorá ich okamžite zdieľa s Vyšehradom. Tak choďte, urobte, čo treba. Aspoň budete na niečo užitoční, kým dorazí vrtuľník. Vysielačku už máte... ostávame v kontakte... keby čokoľvek.“

Alexander, Samuel a Zuzana sa teda vydajú lesom späť, smerom k prvej skupine partizánskych chát, kde zostala Elizabeth.

Všetci traja dorazia na miesto určenia práve vo chvíli, keď sa súmrak pomaly mení na noc. Alexander sa otočí k Samuelovi a Zuzane: „Choďte sa občerstviť. Stretieme sa pri ohnisku, kde aj prespíme,“ povie potichu. Samuel mlčky prikývne a spolu so Zuzanou zamieria do jednej z chát.

Alexander sa medzitým vydá k miestu, kde stojí kamión. Pri ňom postáva Elizabeth, ktorá sleduje, ako rakúski vojaci vykladajú posledné zbrane a zásoby. Má zamyslený

pohľad, ale keď zbadá prichádzajúceho Alexandra, trochu sa jej ulľaví v tvári.

Elizabeth sa začne pozeráť do ďalekohľadu na Innsbruck, keď k nej príde Alexander. „Som späť, našiel som sestru,“ povie. Elizabeth prekvapene zdvihne hlavu, usmeje sa a povie: „Tak skoro? Gratulujem!“ Znova sa zahľadí do diaľky a dodá: „Niečo sa deje... Doviezli veľa vybavenia. Vyzerá to, že niečo chystajú. Preto sme sa rozhodli. Dnes v noci podnikneme akciu.“ Alexander povie: „Čo? Zbláznili ste sa?“ Elizabeth odvetí: „Musíme ich oslabiť, kým máme šancu. Ak budeme čakať, pripravia sa a zničia nás.“

Alexander povie: „V každom prípade... v lese sme narazili na českého diplomata s ochrankou. Do pár dní po nich priletí vrtuľník. Zoberie aj mňa, starého otca a sestru.“ Elizabeth odpovie: „Dobre pre vás, ale zle pre nás. Odkáž tomu tvojmu záchrancovi, že aj my potrebujeme pomoc Vyšehradu. Nech to tlmočí českej vláde, ktorá to môže nastoliť na medzinárodnej úrovni.“

Alexander vraví: „To nepôjde. Okolo Švajčiarska vznikajú nové islamské republiky a Rakúsko je už rozdelené medzi Bavorsko a Benátky. Vy partizáni ste už iba malý fliačik na mape a Švajčiarsko je odrezané... Začali sa rušiť diplomatické styky s alpskými krajinami. Namiesto toho sa budujú vzťahy s Bavorskom. Údajne kvôli udržaniu mieru v Európe.“

Elizabeth sa rozhorčí a vykrikuje: „Idioti! Nechať nás tu napospas, akoby sme boli bezcenní! Keď Arabi v 8. storočí obsadili Španielsko a Portugalsko, Európania sa nevzdali! Bojovalo sa ďalej, celé stáročia! Vyhнали ich až v 15. storočí... o sedemsto rokov neskôr! A aj po tristo rokoch sa mohli vzdať, mohli povedať, že to nemá zmysel, že je to stratené... ale neurobili to! Nevzdali sa a neuzavreli žiadnu falošnú dohodu!“

Elizabeth sa prudko otočí k Alexandrovi, oči jej žiaria odhodlaním a hnevom. „Presne preto musíme niečo urobiť! Nemôžeme sa len prizerať, ako moslimovia v Innsbrucku rozkladajú ako na dovolenke!“ Alexander k nej pristúpi a naliehavo povie: „To nemyslíš vážne! Všetci majú vojenské hliadky, delá, raketové systémy... vrtuľníky... Mesto je ako pevnosť. Čo tam chceš s hŕstkou ľudí dokázať?“

Elizabeth rozhodne povie: „Uvidíš... chcem, aby si šiel so mnou.“ Alexander sa uškrnie a odpovie: „Si blázon. Mám rodinu.“ Elizabeth mu však rázne oponuje: „A zároveň tu obaja máme zodpovednosť za celú civilizáciu! Nevadí... buď to pôjde po dobrom, alebo po zlom. Buď pôjdeš so mnou na večernú akciu, alebo vás späť k tomu diplomatovi jednoducho nepustíme.“ Rakúski vojaci jej slová zachytia a s vážnymi výrazmi sa pozerajú na Alexandra.

Alexander sa zasmieja a povie: „Úžasné... na čo ma vlastne chceš? Máš tu tisíc vojakov!“ Elizabeth mu odpovie:

„Slúžil si v Bosne a vyzerá to tak, že sú v meste bosnianski veteráni, ktorí slúžia priamo bavorskému sultánovi Hansovi. Môžeš byť užitočný pri zisťovaní, čo robia s tou novou vojenskou technikou, čo si priviezli.“ Alexander si povzdychne a povie: „Ak chceš niečo ako špionážnu misiu... tak to by nemusel byť problém... Len nepodnikajme nič, čo by sme mohli oľutovať.“ Elizabeth prikývne a skríkne: „Ide sa!“

Mapa Innsbrucku a okolia

INNSBRUCK – Uprostred noci prichádzajú Elizabeth, Alexander a niekoľko rakúskych vojakov potichu až k okraju mesta a ukryjú sa za vraky zničených áut. Elizabeth šeptom povie: „Musíme sa nepozorovateľne dostať hlbšie do mesta.“ Jeden z vojakov ukáže na poklop od kanála a Elizabeth prikývne. Ďalší vojak ho otvorí a

všetci – vojaci, Elizabeth aj Alexander – postupne zlezú dolu.

Elizabeth vytiahne baterku a vedie skupinu tmavými chodbami kanála pod Innsbruckom.

Alexander sa spýta: „Vieš kde ideme?“ Elizabeth mu odpovie: „Poznám toto mesto ako vlastné topánky. Viem presne, kde sa pod mestom nachádzame.“

Alexander, Elizabeth a vojaci po chvíli dorazia k jednému z poklopov, na ktorý Elizabeth ukáže. Jeden z vojakov vystúpi po rebríku, pomaly nadvihne veko a rozhliadne sa. Potichu povie: „Vzduch čistý. Môžeme ísť.“

Vojaci postupne vyliezajú z kanála, hneď za nimi ide aj Alexander a Elizabeth. Všetci idú uprostred prázdnej, zničenej ulice v Innsbrucku. Pohybujú sa v tichosti, so zbraňami pripravenými v rukách a vo formácii.

Krátko nato prejdú cez opustený park a prichádzajú k skokanskému mostíku Bergisel – kedysi ikonické miesto olympijských hier, dnes opustené miesto označené Hansovou vojnou.

Elizabeth ukáže na dvere vedúce do areálu a v tej chvíli jeden z vojakov dvere vyrazí. Celá partizánska skupina vtrhne dnu. Alexander a Elizabeth ich okamžite nasledujú. Elizabeth zakričí: „Až úplne hore!“

Všetci začnú bežať po boku bývalej lyžiarskej dráhy smerom nahor. Dostanú sa k budove. Opäť prichádza k akcii. Vojak vyrazí ďalšie dvere a skupina vtrhne

dovnútra. V rýchlosti šprintujú po schodoch až na najvyššie poschodie, kým sa konečne nedostanú na samotný vrchol skokanského mostíka.

Vojaci sa rozbehnú k zábradliam, rozmiestnia sa tak, aby pokryli celé okolie, a zároveň sa skrčia, aby ich nebolo vidieť. Pozorne sledujú priestor pod sebou, pripravení okamžite reagovať. Alexander a Elizabeth prejdú k zábradliu, z ktorého majú skvelý výhľad na celý Innsbruck. Obaja vytiahnu ďalekohľady a začnú pozorovať pohyb bavorskej armády rozmiestnenej v meste.

Elizabeth si v diaľke všimne obrovské množstvo útočných helikoptér zoradených na rovinatej ploche. Jemne drgne do Alexandra, aby sa pozrel tiež. Alexander si priloží ďalekohľad k oku, chvíľu sleduje a v úžase povie: „No dočerta... To je hádam dvesto útočných helikoptér.“ Elizabeth vystrašene povie: „Chcú napadnúť Švajčiarsko?“ Alexander sa stále pozerá ďalekohľadom a odpovie: „Ťažko povedať... ale vyzerá to na veľkú leteckú operáciu. Nevidím tam skoro žiadne pozemné jednotky.“

Elizabeth sa spýta: „A sú to podľa teba Bosniaci?“ Alexander pokrčí plecami: „Ťažko určiť. Keby som ich počul, vedel by som lepšie... Jazyk nepoznám, ale mám ucho na ich prízvuk. Inak vyzerajú podobne. Rozdiel je len v tom, že majú znaky Bavorskej islamskej republiky.“ Elizabeth povie: „Sultán Hans sa vraj obklopil bosnianskymi veteránmi. Ale máme len neoverené

informácie. O ňom a jeho praktikách veľa nevieme.“

Alexander na to: „U nás vo Vyšehrade tiež panuje veľká nejasnosť... zistili sme len minimum.“

Vtom si Elizabeth všimne, ako bavorskí vojaci montujú na helikoptéry veľké nádrže a ostrekovače. Sleduje, ako do nich nalievajú benzín. Pri všetkom dohliada generál Damir. Elizabeth sa zamračí a spýta sa: „Čo tam presne pripájajú a nalievajú?“

Alexander sa zamračí, chvíľu mlčí, potom zloží ďalekohľad a pozrie sa na Elizabeth s vystrašeným pohľadom. Jeho hlas je tichý, ale pevný: „To nie sú obyčajné nádrže... Sú to zásobníky na horľavinu. Tí bastardi si pripravujú helikoptéry na bombardovanie ohňom. Možno napalm, možno niečo podobné. Budú vypaľovať celé údolia...“ Alexander stuhne, má v očiach čistý des: „Chcú spáliť hory, lesy... a všetko v nich. Celý partizánsky les vypália. Vedia, že v priamom boji by to bol oriešok. Toto im dá výhodu. Je koniec... Rozhodli sa vás zničiť raz a navždy.“

Elizabeth sa znepokojene pýta: „O čom to hovoríš? Nás?“ Alexander prikývne a vysvetľuje: „V Bosne Chorváti a Srbi obsadili všetky dôležité bosnianske mestá... Bosniakom neostalo nič iné, len sa stiahnuť do hôr a lesov. Presne ako ste to urobili aj vy. Ukryli sa pod korunami stromov, tak ako vaši ľudia. Chorváti a Srbi proti nim neustále útočili, ale všetky pokusy zlyhali. Bosnianski

partizáni boli odhodlanejší. Silnejší.“ Elizabeth povie: „Oni proti nám, rakúskym partizánom, zatiaľ žiadne útoky nepodnikli.“

Alexander hneď reaguje: „A práve o to ide. Poučili sa z chýb iných. Vedia, že by to bola strata času. V Bosne nakoniec Srbi prišli s plánom... bol jednoduchý, ale brutálny. Zobrali takmer všetky svoje helikoptéry, pripevnili k nim nádrže a ostrekovače... do nádrží naliali benzín. Potom preleteli ponad lesy a hory, kde sa ukrývali bosniacki partizáni. Celé územie z oblohy pokropili horľavinou. Keď to zapálili, všetko zhorelo. Do pár hodín zmizla celá oblasť v plameňoch... bolo to také masívne, že to bolo vidieť aj z vesmíru.“

Elizabeth sa vystrašene pozerá na Alexandra, ktorý pokračuje: „Asi deväťdesiat percent Bosniakov, ktorí sa tam ukrývali, zhorelo na mieste. Tí, čo stihli utiecť, sa dostali vyššie... na skalnaté vrchy, kde už nerástli stromy ani tráva, takže tam oheň nedosiahol. Ale tým pádom stratili možnosť ukrývať sa pod korunami stromov... a z helikoptér ich potom jednoducho postrieľali. Všetko sa to odohralo v priebehu jednej noci. Odhaduje sa, že prežilo asi jedno percento partizánov... A to boli tí, ktorí sa vzdali a vyšli z lesov. Potom skončili v zajatí.“

Elizabeth zhrozene povie: „To je hrôzostrašné. To sa nesmie zopakovať! Znamená to, že z desiatich tisíc ľudí, ktorí sa skrývali v lesoch, by prežilo len sto...“ Alexander sa

znova pozrie do ďalekohľadu smerom na Damira a dodá: „A teraz je jasné, prečo sem poslali práve jeho. Ten generál tam nechodí len tak. Je to Bosniak. Má skúsenosti z vojny, ktorá sa v Bosne odohrala. A Bosna je hornatá podobne ako Rakúsko. Je to podobný terén. Podobná taktika boja. Som si istý, že jeho úloha je jednoduchá: úplne zlikvidovať akýkoľvek odpor v Alpách.“

Elizabeth s hrôzou v hlase povie: „Musíme ľudí v horách okamžite varovať!“ Obráti sa na vojakov a zakričí: „Odchod! Musíme ísť okamžite naspäť!“ Vojaci sa bez váhania postavlia a začnú opúšťať strechu skokanského mostíka. Elizabeth a Alexander ich rýchlo nasledujú.

Medzitým Damir kontroluje, či sú všetky nádrže a postrekovače správne pripevnené a naplnené. Popri tom kričí na svojich vojakov: „Zajtra ráno už nebude dýchať žiadny rakúsky partizán. Dokončíme to! Dokončíme to, čo sme pred pár dňami začali. Alah bude na nás hrdý!“

Alexander, Elizabeth a vojaci v tichosti opúšťajú Innsbruck. Elizabeth cez vysielачku kontaktuje vojaka, ktorý v noci stráži areál pri chatách: „Zobud' všetkých, ktorí spia. Čoskoro začne letecký útok. Pokúsia sa zapáliť celé pohorie. Okamžite odošli správu na všetky chaty, nech sa pripravlia!“

Alexander medzičasom volá Filipovi cez vysielачku, ktorú od neho dostal: „Som práve v meste s partizánmi! Zistili sme, že ešte dnes v noci dôjde k rozsiahlemu leteckému útoku. Chcú celé pohorie spáliť na popol.“ Filip okamžite odpovie: „Ďakujem za informáciu. V horách je malá jaskyňa... Pošlem vám súradnice. Presuniem sa tam aj s ochranou. Môžeme sa tam neskôr stretnúť.“

Medzitým, pri chatách pri ohnisku, Samuel a Zuzana, sledujú, ako sa všetci vojaci dávajú do pohotovosti a začínajú pripravovať protiraketové systémy. Napätie stúpa a jeden z vojakov zvolá k ostatným: „Dnes to zvládneme chlapi! Prežili sme všetko, čo túto krajinu zrazilo na koléná. A prežijeme aj to, čo na nás z toho mesta pošlú! Naše partizánske úsilie nebude zabudnuté a zapíše sa do dejín!“

Zuzana sa vystrašene pozrie na Samuela a pýta sa: „Čo sa deje? A kde je Alex?“ Samuel pokrčí plecami a vážne odpovie: „Netuším... ale vyzerá to, že sa pripravujú na útok. Niečo sa určite chystá.“

Medzitým v Innsbrucku generál Damir dokončuje kontrolu nádrží a postrekovačov. Do vysielачky rázne zahlásí: „Tu generál Balkánska smrť... vyrazáme do hôr!“ Následne nastúpi do helikoptéry, ktorej vrtule sa začínajú

roztáčať. V tom momente sa aj ostatní bosnianski vojaci presúvajú do zvyšných dvesto pripravených strojov. Motory sa rozbiehajú, vrtule naberajú otáčky. Damir znovu hlási do vysielacky: „Vzlietame!“

Zároveň pri chatách rakúski vojaci, Samuel a Zuzana začínajú ohlušujúci hukot. Pozrú sa smerom k oblohe – tá je celá pokrytá helikoptérami, ktoré sa rútia na partizánske územie. Vojakov zachváti strach, pretože nikto nečakal taký rozsiahly útok. Hluk motorov a vrtúl' je taký silný, že prebúdzajú aj mnohých civilistov, ktorí doteraz spali.

Vojaci pri chatách spustia vojenskú sirénu, ktorá prebudí aj posledných spiacich civilistov. Samuel sa rýchlo obráti k Zuzane a naliehavo povie: „Musíme sa ukryť hlboko v lese, aby nás nenašli.“ Zuzana prikývne a obaja sa narychlo zdvihnú od ohniska. Bežia smerom do tmavého a hustého lesa – netušiac, že práve ten sa už čoskoro premení na plamennú pascu.

Medzitým Alexander, Elizabeth a ich malá skupina vojakov bežia naplno von z mesta, skrz temné kanály a opustené ulice. V diaľke už počujú burácanie stoviek helikoptér. Obloha sa pomaly mení na čiernu hradbu smrti, ktorá sa neúprosne blíži k horám. Alexander sa obzerá hore a povie: „Už sú nad nami... pri chatách budú

o pár minút.“ Elizabeth zúfalo kričí: „Nestíhame! Bežte rýchlejšie!“ Všetci zrýchlia krok, aj keď už ledva lapajú po dychu. Vedia, že každá sekunda môže rozhodnúť o živote a smrti tisícov ľudí v horách.

Pri chatách zatiaľ panuje chaos a napätie. Vojaci rýchlo zapínajú raketové systémy, ktoré boli doteraz ukryté v tieni stromov. Jeden z vojakov zakričí: „Pál!“ a vzduchom sa rozletí niekoľko rakiet. V diaľke zaznie niekoľko explózií, keď sa im podarí zostreliť pár helikoptér.

Radost však trvá len chvíľu. Veliteľ sa vystrašene pozrie na svojich mužov a zvolá: „Došli nám všetky rakety!“ Druhý vojak mu rozhorčene odpovie: „Došli? Mali vydržať celé mesiace!“ Veliteľ bezmocne pokrúti hlavou: „Nečakali sme, že na nás vyšlú celé letectvo!“ Všetci si uvedomujú, že bez protivzdušnej obrany sú teraz úplne odkázaní na milosť nepriateľa.

Medzitým sa drvivá väčšina helikoptér dostane až k lesu a začne systematicky postrekovať benzín naprieč celým pohorím. Z výšky letiace kvapky dopadajú na koruny stromov, zem a strechy chat. Z helikoptéry, v ktorej sedí generál Damir, sa ozve jeho hlas do vysielacky: „Stále máme vo vzduchu 192 helikoptér. Rozdelíme sa na tri tímy po šesťdesiatštyri. Jeden tím pôjde na severozápad, druhý na

sever a tretí na severovýchod. Pokropte každé jedno miesto, ktoré vidíte! Žiadny strom nesmie zostať suchý!“

Helikoptéry sa rozostavia do formácií a začnú precízne pokrývať pohorie zhora prúdom benzínu. Ich pohyb je koordinovaný, takmer strojový. Dve z nich preletia priamo ponad skupinu piatich chát a celý areál bez milosti pokropia. Zhora sa na ľudí, stany, chaty aj stromy znesie jemný, mastný dážď. Civilisti vybehnú von a v panike sa pozerajú na oblohu.

Niektorí zvedavo natiahnu ruku a chytia do dlane tekutinu, ktorá na nich dopadá. Zmätene k nej privoňajú. Kvapky benzínu sa dostanú všade. Nasiaknu do striech, stekajú na stany, zalievajú trávu aj záhrady, lepia sa na oblečenie a pokožku ľudí. Všetko je premočené horľavou látkou. Vzduch je ťažký, presýtený ostrým zápachom.

Medzitým sa Filip spolu s ochrankármi prediera lesom, smerujúc k malej jaskyni ukrytej na rozhraní hustého porastu a skalnatého pohoria. Keď ich zasiahne prvý prúd benzínu, ktorý z oblohy dopadá ako hustý olejový dážď, Filip si znechutene utrie sako a sarkasticky poznamená: „Keby tak vedeli, koľko tento oblek stál!“ Jeho muži na nič nečakajú, urýchlene ho vedú k jaskyni, ktorú predtým označili v súradniciach. Jeden z ochrankárov odhrnie konáre, ktoré maskovali vstup, a celá skupina sa vtiahne dnu. Vo vnútri je chladno, vlhko, ale aspoň suchý

povrch. Ticho jaskyne sa zrazu zdá ako záchranný úkryt uprostred blížiacej sa katastrofy.

Medzitým Samuel a Zuzana bežia naprieč lesom, no zrazu ich zhora zasiahne jemný, olejovitý dážď. Zuzana sa s obavami spýta: „Čo to je?“ Samuel natiahne ruku, zachytí pár kvapiek a privonia k nim. „Benzín... je to benzín,“ povie vážne. Keď sa poobzerá dookola, vidí, že celý les je pokrytý tenkým lesklým filmom horľavej tekutiny. Stromy, lístie aj zem.

„Musíme nájsť veľvyslanca, hneď!“ zavelí. Chytí Zuzanu za ruku a ťahá ju so sebou cez klzký terén, k miestu, kde ešte prednedávnom stál Filipov stan. No keď dorazia, nájdú len prázdne miesto, rozdupanú trávnu a zopár poletujúcich zvyškov látky. „Do čerta... čo sa to deje...“ zamrmle Samuel. Zuzana sa k nemu pritlačí a vystrašene zašepká: „Čo budeme robiť, starý otec?“ Samuel ju pevne chytí za ruku a potichu, ale rozhodne povie: „Bežíme ďalej.“ A opäť sa rozbehnú, dúfajúc, že niekam uniknú skaze, ktorá sa blíži z oblohy.

Medzitým vo vzduchu, v jednej z helikoptér, Damir sedí nad tabletom a sústredene sleduje digitálnu mapu. Na obrazovke sa mu v reálnom čase zobrazuje GPS poloha všetkých 192 helikoptér. Mapa zobrazuje aj vizualizáciu plochy, ktorú už pokryli benzínom – oranžové a červené

pásy prekrývajú väčšinu pohoria. Vedľa mapy bliká údaj: *Vyplnenie oblasti: 92 %*. Damir sa spokojne uškrnie, zoberie vysielачku a s istotou povie: „Za chvíľu to máme hotové. Už sme pokryli deväťdesiatdva percent pohoria! Čoskoro bude celý ten les len spomienka.“

Helikoptéry pokračujú v systematickom postrekovaní celého pohoria benzínom. Les pod nimi je už nasýtený zápalnou zmesou. Každý strom, každá tráva, každá strecha chát. Na Damirovom tablete sa číslo pri pokrytí oblasti konečne prehupne na 100 %. Damir sa usmeje, vytiahne zapalovač, zaklapne ho, potom ho škrtnutím zapáli a do vysielачky pokojne, ale výhražne zahlási: „Máme to! Keď sa rúbe les... lietajú triesky. Zapáľte to!“ Otvorí dvere helikoptéry a hodí horiaci zapalovač dolu. Jeho muži v ostatných helikoptéroch urobia to isté: jeden po druhom púšťajú horiace zapalovače smerom k zemi.

V priebehu niekoľkých sekúnd dopadnú zapalovače na rôzne miesta pohoria. Vzduch je plný napätia. Príde prvý záblesk, potom druhý. Nasledujú ďalšie. Les sa zapaluje súčasne na desiatkach miest. Plamene vyskočia naraz, šíria sa do všetkých strán, čím vytvárajú obrovské ohnivé pásma. V priebehu chvíľky sa tmavé ticho hôr zmení na pekelný výjav. Do vzduchu stúpa hustý, čierny dym a rozprestiera sa postupne ponad celé pohorie.

Všetko, čo pokropili kvapky benzínu – stromy, tráva, chaty, stany, vozidlá, ale aj ľudia – sa mení na horľavý materiál. Požiar sa šíri neľútostne, nezadržateľne. V priebehu minút sa z pokojného lesa stáva horiace peklo. Plamene šľahajú desiatky metrov do výšky, vietor ich rozfukuje ďalej a z horiaceho pohoria sa stáva spaľujúca pasca. Každý kút, každé zákutie zasiahnuté plameňom mizne v dymovej clone. Živé aj neživé – všetko je pohltené ohňom.

Oheň zasiahne chaty v priebehu pár minút. Benzínom nasiaknuté steny vzbĺknu okamžite a plamene sa rýchlo šíria. Vo vnútri sú stále ľudia, ktorí už nestihnú ujsť. Horia aj stany a vozidlá v okolí. Tí, čo boli vonku, sa ocitli v plameňoch. Pokropení benzínom nemajú šancu. Z každej strany sa ozýva krik a chaos. Miesto, ktoré malo byť útočiskom, sa mení na horúce peklo bez úniku.

Zaživa horia rakúski vojaci, z ktorých mnohí vytiahnu pistoľe a strelia sa priamo do hlavy, aby ukončili svoje utrpenie. Ďalší vojaci vyzliekajú pokropené uniformy, no všade je chaos a ozýva sa srdcervúci krik.

Najhoršie sú na tom civilisti. Úplne vydesení a horiaci, ktorí však nemajú akú uniformu si vyzliecť, keďže kvapky benzínu majú priamo na tričku alebo na koži. Na rozdiel od vojakov nemajú ani zbrane, aby mohli strelbou ukončiť svoje trápenie. Sú doslova upálení zaživa.

Z chát sa podarí uniknúť len malej skupine civilistov, ktorých nezasiahli kvapky benzínu. Títo majú šťastie a utekajú preč. Väčšina ľudí však zostáva uväznená vnútri chát, obklopená plameňmi. Horiace konštrukcie sa rútia, strechy postupne padajú civilistom na hlavu. Kričia, volajú o pomoc, ale záchrana je v tejto chvíli takmer nemožná. Okolie sa mení na peklo, kde je každá sekunda rozhodujúca.

Alexander, Elizabeth a pár vojakov utekajú naprieč horľavým lesom, ktorý už zachvátili plamene. Našťastie ich benzín nezasiahol, a tak sa ohňu zatiaľ vyhýbajú. Keď dorazia ku skupine chát, zastavia sa v šoku. Pred nimi sa odohráva hotové inferno. Elizabeth sa zrúti na koléná a v slzách sa chytí za hlavu. Vojaci sa rozbehnú k chatám, hľadajúc každú možnosť, ako pomôcť ľuďom dostať sa von. Alexander sa nedokáže sústrediť, z plného hrdla kričí: „Zuzana! Starý otec! Kde ste?!“ a v panike prehľadáva okolie.

Medzitým, hlboko v lese, Samuel vidí ako sa požiar nekontrolovateľne šíri. Plamene sa šplhajú po stromoch vďaka kvapkám benzínu, ktoré zasiahli aj ich. S výrazom paniky chytí Zuzanu za ruku a ťahá ju k najbližšiemu potoku.

Keď k nemu dorazia, Samuel bez váhania zhodí vystrašenú Zuzanu do vody. Zuzana vykrične, ale poslúchne. Samuel skočí za ňou a naliehavo zakričí: „Rýchlo! Zmy si ten benzín, inak tu zhoríme!“ Samuel a Zuzana sa v potoku rýchlo drhnú, snažia sa zo seba zmyť všetky stopy benzínu. Oblečenie majú premočené, voda je studená, no ani jeden na to nemyslí. Ide o život.

Vzduchom lietajú iskry a okolitý les sa mení na ohnivé peklo. Zrazu sa Zuzane od žeravého popolčeka vznietia vlasy. Samuel okamžite zareaguje, chytí ju za krk a prudko jej ponorí hlavu pod vodu, aby uhasil plamene. Keď jej vlasy prestanú horieť, Samuel ju vytiahne z vody a povie: „Prepáč. Musel som.“

Zuzana je v šoku, ani si neuvedomuje, čo sa práve stalo. Obaja sú úplne mokří, no benzín už zo seba zmyli a oheň ich nezasiahol. Samuel vylezie z potoka a podá Zuzane ruku, aby jej pomohol von. Všade okolo nich zúri požiar, konáre padajú zo stromov a vzduch je plný dymu. Zuzana si všimne horiaceho jeleňa, ktorý v panike uteká cez les. Rozplače sa. Samuel ju objíma: „Neboj sa. Dostaneme sa z toho.“

Medzitým pri chatách rakúski vojaci pomáhajú civilistom dostať sa von z horiaceho pekla. Jedna z chat sa však pod náporom plameňov zrúti a celá sa rozpadne. Alexander pobieha medzi ľuďmi, prechádza krížom-

krážom a horúčkovo hľadá Samuela a Zuzanu. Dúfa, že sú medzi tými, ktorým sa podarilo uniknúť z budov a nechtyli ich plamene.

Elizabeth má oči plné slz. Pribehne k nej jeden z vojakov: „Všetky vozidlá sú v plameňoch, nemáme ako evakuovať civilistov,“ oznamuje so zúfalstvom v hlase. Elizabeth si rýchlo zotrie slzy a rozhodne povie: „Musíme prejsť cez horiaci les pešo. Nemôžeme tu zostať!“

Medzitým v lese začínajú na zem padať zuhoľnatené kmene stromov. Samuel a Zuzana sa snažia uhýbať, no v panike každý z nich uskočí iným smerom. Medzi nich dopadne horiaci kmeň, ktorý sa okamžite rozžeraví a vytvorí nepriechodnú bariéru. Samuel a Zuzana sú zrazu oddelení. Z jednej strany kmeň, z druhej plamene. Samuel sa obzerá na všetky strany a vidí, že všade popadalo veľa stromov. Nemá sa ako dostať k Zuzane. Zakričí na ňu: „Utekaj k tej hore, na skalú! Tam nie sú stromy ani tráva. Oheň sa tam nedostane. Skúsím to obísť a stretneme sa tam!“ Zuzana prikývne a bez váhania sa rozbehne smerom k skalnému úpätiu, kde oheň ešte nedosiahol.

Samuel sa zatiaľ vydá opačným smerom a hľadá cestu popri popadaných stromoch. Dym zahalí celý priestor a Samuel sa ocitne v úplnej hmle. Zuzanu už nevidí. Stratila sa mu z dohľadu, rovnako ako aj skalnaté hory, ktoré boli ešte pred chvíľou na obzore. Všade navôkol je len hustý

dym a žeravý vzduch. Samuel sa bezradne rozhliada, no orientácia je nemožná. Nevie, kde presne je, ani ktorým smerom sa má vydať. Zatiaľ čo Samuel blúdi lesom zahaleným v dymovej clone, Zuzana pokračuje na sever, smerom ku skalnatému pohoriu, dúfajúc, že tam nájde bezpečie.

Medzitým pri chatách Elizabeth hovorí zostávajúcim vojakom a civilistom: „Máme len dve možnosti. Buď sa vydáme do okupovaného Innsbrucku, alebo sa pokúsime dostať hore na skaly, ktoré zatiaľ nehoria.“ Alexander to započuje a okamžite zareaguje: „Na tých skalách vás všetkých uvidia! A keď vás z helikoptér zamerajú, začnú strieľať! Presne tak to bolo v Bosne! Prežili iba tí, čo sa vzdali a vyšli z lesov. Alebo pár šialencov, ktorí zvládli prečkať požiar v lese. Ale tých, čo to prežili, bolo veľmi málo.“ Rakúsky vojak zakričí na Alexandra: „V lese sa prečkať nedá. Všetko horí a stromy padajú! Je nás tu ešte dosť! Minimálne pár desiatok!“ Alexander zúfalo odpovie: „Vravel som, že v Bosne to prežilo iba jedno percento... Tí, čo mali neskutočné šťastie...“

Jeden z civilistov sa nahnevane ozve: „Ja odchádzam do Innsbrucku a vzdám sa! To bude určite lepšie, než tu zhorieť zaživa! Vy ostatní si robte, ako chcete!“ Bez ďalších slov sa vyberie pešo smerom k mestu. Postupne sa k nemu začnú pridávať ďalší civilisti. Elizabeth zúfalo kričí:

„Nechodte! Presne to od vás chcú!“ Lenže ľudia ju už nepočúvajú. Majú všetkého plné zuby. Otočia sa chrbtom a kráčajú na juh – priamo do Innsbrucku.

Rakúsky vojak sa otočí k svojim druhom a povie: „Nuž, páni... je koniec. Posledná partizánska bašta padla. Do mesta nemôžeme ísť. Tam nás ako partizánskych vojakov okamžite popravlia. A v tomto lese tiež nemôžeme zostať. Poďme na skaly!“ Skupina vojakov sa vyberie na sever, smerom k skalám. Alexander na nich volá: „Zhora vás všetkých postrieliajú!“ Vojak sa otočí a odvrkne: „Nás vojakov je len pár, ani si nás nevšimnú!“ Elizabeth zúfalo dodá: „Majú vo vzduchu okolo dvesto helikoptér... určite vás nájdú...“

Vojak sa spýta: „Ty nejdeš s nami?“ Elizabeth len smutne pokrúti hlavou a vojak bez slova pokrčí ramenami. „Je po všetkom... skončili sme,“ povie potichu Elizabeth. Vojaci sa otočia a odchádzajú smerom ku skalám. Alexander a Elizabeth zostanú pri troskách chát sami. Všade naokolo horí. Chaty sú zrútené a oheň pohlcuje posledné zvyšky.

Alexander začína zúfalo prehľadávať okolie, hľadá medzi telami známu tvár, no obhorené telá sú natoľko zničené, že ich nie je možné rozoznať. Elizabeth so skleslým výrazom povie: „Je koniec... Vojakov na skalách postrieliajú. Civilistov čaká otroctvo... a my dvaja? Zhoríme tu v lese?“ Alexander jej odhodlane odpovie: „Nie... sme len dvaja, máme väčšiu šancu na prežitie. Môžeme skúsiť nájsť

jaskyňu v ktorej je český veľvyslanec. Musíme byť rýchli. Sleduj stromy nad hlavou, vyhýbaj sa zhoreným vozidlám a veľkým plameňom.“

Vtom z hustého dymu vybehne Samuel. Je celý špinavý a zadýchaný. Alexander si ho okamžite všimne, trochu mu odľahne a zakričí: „Kde si bol? Si v poriadku? A kde je Zuzana?“ Samuel naliehavo povie: „Boli sme v lese a hľadali tých Čechov, ale tábor bol už opustený. Potom sme si zmyli zo seba ten benzín. Následne nás rozdelili padajúce stromy. Poslal som ju na skaly, lebo tam nehorí... Ale cestou som sa stratil v dyme.“

Alexander vybuchne: „Na skaly?! Dočerta!“ Samuel sa zarazí a spýta sa: „Čo sa deje? Tam predsa požiar nie je...“ Alexander nahnevane vezme pušku, vykročí smerom ku skalám a cez zuby hovorí: „Presne takýto typ zapálenia som zažil v Bosne. Tí, čo sa stiahli na skaly, boli zvrchu viditeľní... a potom ich všetkých postrieľali.“ Samuel sa zhrozí, rýchlo sa vyberie za Alexandrom a zakričí: „Vravel som ti, že si mi mal povedať, čo všetko si v Bosne zažil!“ Elizabeth zúfalo pokrúti hlavou. Nevie, čo má robiť, ale nechce zostať sama v horiacom lese, a tak sa rozhodne nasledovať Alexandra a Samuela. Všetci traja zamieria smerom ku skalám, no inou cestou, než akou šli rakúski vojaci.

Onedlho sa civilisti dostanú až k Innsbrucku, kde ich už pri tankoch čakajú bosnianski vojaci. Civilisti sú vystrašení, zdvihnú ruky na znak vzdania sa a pomaly kráčajú vpred k vojakom, ktorí sa na nich usmievajú. Jeden z bosnianskych vojakov okamžite hlási situáciu do vysielacky generálovi Damirovi, ktorý je stále vo vzduchu s helikoptérmi a kontroluje situáciu pri skalách.

Medzitým pilot helikoptéry, v ktorej sa nachádza Damir, spozoruje Zuzanu, ako sa šplhá na skalú, a hlási do vysielacky: „Vidím jednu ženu. Mám ju zostreliť?“ Damir sa nakloní nad obrazovku, kde je Zuzana priblížená z diaľky. „Je sama? Vyzerá mladá a atraktívna...“ zamrmle Damir a potom rozhodne povie: „Nestrieľaj. Tá sa bude sultánovi Hansovi páčiť. Berieme ju!“

Zuzana šplhá na skalú, keď zrazu začuje hlučný zvuk helikoptéry. Stroj nad ňou zasvieti silným reflektorom a priletí tak, aby sa vznášal priamo nad ňou. Zuzana netuší, čo sa deje, a myslí si, že ide o záchranný tím, preto len stojí a čaká.

Z helikoptéry sa však na lane začína spúšťať Damir. Dopadne na skalú vedľa Zuzany, ktorá si ihneď všimne jeho generálsku uniformu Bavorskej islamskej republiky. Zľakne sa a pokúsi sa utiecť, ale na skale sa jej šmykne. Damir ju zachytí za ruku a prudko si ju pritiahne k sebe. Zuzana mu pľuvne do tváre, čo Damira rozzúri, a vzápätí jej uštedrí

silnú facku. Potom ju chytí, prehodí si ju cez plece a signalizuje helikoptére. Tá okamžite začne ťahať lano, na ktorom je Damir upevnený. Zuzana kričí a zúfalo sa snaží brániť, no márne.

Medzitým Alexander, Samuel a Elizabeth vybehnú z lesa avidia, ako Damir unáša Zuzanu, pričom ich oboch ťahá lano hore do helikoptéry. Alexander zbledne od hnevu, prudko sa rozbehne smerom ku skale, odhodlaný zasiahnuť. Samuel a Elizabeth ostanú zarazene stáť, na chvíľu neschopní pohybu, a kričia za Alexandrom: „Zbláznil si sa? Vráť sa!“

Damir zatiaľ dostane Zuzanu do helikoptéry a zakričí na pilota: „Odlet!“ Helikoptéra sa prudko otočí a začne odlietať smerom k mestu. Alexander vybehne na skalú, bleskovo zdvihne pušku, zacieli na vrtuľu a spustí intenzívnu paľbu.

Samuel sa rozbehne za ním a zúfalo kričí: „Preboha, nestrieľaj! Ohroziš Zuzanu!“ Alexander ešte párkrát vystrelí, no cez hustý dym netrafí. Keď Samuel k nemu dobehne, Alexander sklamané zloží zbraň. Samuel mu položí ruku na rameno a potichu povie: „Je mi to ľúto...“

Alexander sa po chvíli upokojí, no z očí mu vytečie slza smútku. Hneď nato sa vzchopí, rýchlo si utrie slzu, zoskočí zo skaly a rázne povie: „Ideme do mesta! Ja to tak nenechám!“ Samuel aj Elizabeth zostanú zaskočení

Alexandrovou tvrdohlavosťou, ale bez váhania sa vyberú za ním.

Medzitým, len pár stoviek metrov ďalej, na druhej strane pohoria, vystúpia rakúski vojaci na skalu a smutne sa pozerajú na horiaci les. Jeden z nich povie: „Je to hrozné... Toto nie je ich domov, a tak im na ničom nezáleží. Sú ochotní všetko zničiť, len aby dosiahli svoje...“ Zrazu k nim priletia dve helikoptéry a zasvietia na nich ostrým svetlom. Rakúski vojaci sa zľaknú a sklonia, no helikoptéry okamžite spustia paľbu a všetkých ich bez milosti pozabíjajú.

Zatiaľ Alexander, Samuel a Elizabeth postupujú naprieč zapáleným lesom, kde už takmer žiadny strom nestojí. Vtom sa z Alexandrovej vysielacky ozve Filipov hlas: „Ideme do Innsbrucku. Máme zabezpečený odvoz. Prišiel vládny špeciál. Ak chcete ísť s nami, musíte sa všetci dostaviť na miesto určenia. Vymyslím si, že patríte k mojej diplomatickej delegácii, a tak vás bez problémov pustia.“

Alexander do vysielacky odpovie pevným hlasom: „Situácia sa skomplikovala... Musím ísť opäť hľadať sestru. Neviem, ako dlho nám to potrvá... Uvidíme, čo sa dá robiť. Ak by sme sa nestihli včas dostať, odleťte bez nás.“ Na druhej strane sa ozve Filipov hlas: „Budem na vás čakať,

pokiaľ to bude možné. Ak sa neukážete... bolo mi ctou, plukovník. Dajte si pozor.“

INNSBRUCK – Alexander, Samuel a Elizabeth sa nenápadne a rýchlo vkradnú do mesta. Prechádzajú tichými, zničenými ulicami, až sa dostanú do opustenej budovy. Tam vyjdú na strechu a okamžite sa prikrčia, aby ich nikto nezbadal. Opatrne sledujú dianie na námestí. Elizabeth vytiahne ďalekohľad a sústredene pozoruje, ako moslimskí vojaci vedú spútaných civilistov, ktorí nasadajú do pripravených nákladných áut.

Alexander zatiaľ svojím ďalekohľadom sleduje generála Damira, ako si podáva ruku s Filipom. Filip so svojimi mužmi následne nastúpi do helikoptéry s českou vlajkou a odlieta preč. Alexander ukáže scénu Samuelovi a zamračení povie: „Sme znova na hrane. Nemáme sa ako dostať preč. Sme na tom dokonca horšie ako predtým...“ Samuel sa zamyslí a spýta sa: „Čo plánuješ?“ Alexander odpovie veľmi rozhodne: „Nájsť Zuzanu a potom ju oslobodiť.“

Elizabeth, ktorá pozoruje civilistov cez ďalekohľad, povie: „Medzi nimi ju nevidím... asi ju držia niekde inde,“ dodá zamyslene. Alexander sa zamračí a ticho sa spýta: „Čo to môže znamenať?“ Elizabeth odpovie: „Buď ju dali svojim vojakom na zábavu, alebo ju pošlú sultánovi Hansovi ako ďalšiu trofej do jeho háremu.“

Alexander aj Samuel tieto slová znášajú ťažko. Alexander stisne zuby a rozhodne povie: „Ktokoľvek sa jej dotkne... toho zastrelím! A pokojne aj toho ich sultána!“ Zhlboka povzdychne, pozrie sa vážne na Samuela a s bolesťou v hlase povie: „Pochopil som to... všetko, čo si sa mi snažil vysvetliť. Niet cesty späť. Ak nebudeme bojovať, stratíme aj posledné zvyšky toho, čo nazývame domovom. A postihne to aj našich blízkych... našu rodinu...”

Samuel mu ticho prikývne a položí mu ruku poza ramená, aby mu dodal silu. Obaja vedia, že cesta pred nimi nebude jednoduchá, no aspoň v tejto chvíli sú rozhodnutí čeliť tomu spoločne.

Medzitým privedie jeden z vojakov spútanú Zuzanu pred Damira na námestie, ktoré majú Alexander, Samuel a Elizabeth zo strechy pod dohľadom. Damir si Zuzanu chvíľu prezerá, potom ju chytí za bradu a prikáže: „Ukáž zuby!“ Zuzana váhavo otvorí ústa a Damir si ich dôkladne prezrie. Sú biele a rovné.

Spokojne sa usmeje, potom jej prejde rukou po dlhých blond vlasoch a dodá: „Odkiaľ si?“ Zuzana tvrdohlavo mlčí, pozerajúc do zeme. Damir sa zamračí a s hrozivým tónom povie: „Ak nebudeš spolupracovať, ešte dnes večer poslúžiš 192 mužom, ktorí sú unavení z pilotovania.“ Ona sa zľakne.

Damir k nej pristúpi bližšie a zvýši hlas: „Pýtam sa poslednýkrát. Odkiaľ si?“ Zuzana sa vystrašene nadýchne a zašepká: „Zo Slovenska...“ Damir sa začudovane usmeje a povie: „Bavorský sultán Hans už dlho túžil po nejakej slovanskej žene z Vyšehradu do svojej zbierky háremu. Budeš prvá! Máš tu česť, že budeš rodiť deti samotnému sultánovi!“

Zuzana zbledne od strachu, zatiaľ čo Alexander, sledujúci situáciu zo strechy, reflexívne vytiahne pušku. Samuel ho okamžite zastaví a potichu varuje: „Ak niečo urobíš, zabijú ju.“ Alexander zatne zuby, potlačí hnev a zníži zbraň, no jeho oči sú plné zlosti.

Medzitým Damir vytiahne tablet a zapne videohovor. Na obrazovke sa objaví sultán Hans. Damir pred kamerou chytí Zuzanu za rameno, aby ju ukázal, a seabedomo povie: „Je to mladá Slovenka. Zachovaná, v dobrom stave. Priznám sa, že by som si ju rád nechal ako odmenu za úspešné zlikvidovanie partizánov... Ale viem, že si si prial ženu z Vyšehradu, takže sa tentokrát uskromním.“

Hans odpovie: „Tvoje úsilie si veľmi vážim, Damir. Dostaneš desať iných žien ako odmenu. Táto však bude moja. Chceme, aby sa uskutočnila verejná svadba, ktorá bude naživo vysielaná do celej Európy! Všetci musia vidieť, že ani Vyšehrad ma nezastaví. Európa musí pochopiť, že ja som ten, kto si ju celú podmaní! Svadba so Slovankou z Vyšehradu bude jasným symbolom - výsmechom celej

východnej Európe!“ Damir sa usmeje a odpovie:
„Rozumiem. Hneď teraz ju pošlem do Mníchova. Alah je veľký!“

Damir zrazu silno zakričí na vojakov tak, že ho počuje aj Alexander: „Okamžite naplňte nádrž niektorej helikoptéry! Musí sa čo najrýchlejšie dostať do Mníchova! Táto žena sa bude vydávať za nášho sultána Hansa!“ Bosnianski vojaci začnú nadšene skandovať, zatiaľ čo Zuzana sa zúfalo vzpiera a kričí. Vojaci ju preto rázne chytia a odvedú preč, zatiaľ čo ostatní pripravujú helikoptéru na odlet.

Alexander sa rozčúlene nadýchne a chce okamžite konať, no Samuel ho pohotovo chytí za rameno, aby ho zastavil. „Teraz nie,“ povie mu naliehavo. Alexander so zúfalstvom v hlase odpovie: „Ak nič nespravím, vezmú ju do Mníchova a už ju v živote neuvidím! Vieš dobre, že je to najstráženejšie a najmilitarizovanejšie mesto v celej Európe!“ Samuel ho pevne drží a upokojuje: „Kľudne za ňou pôjdeme aj do Mníchova. Niečo vymyslíme... Hlavne sa teraz upokoj!“

Medzitým požiar v lese dohorel a krajina sa premenila na pustatinu pokrytú popolom. Elizabeth stojí na streche budovy v Innsbrucku a so smutným pohľadom sleduje, čo zostalo z niekdajšej prírody. Alexander k nej pristúpi a ticho sa spýta: „Aké máš teraz plány?“ Elizabeth beznádejne pokrúti hlavou a povie: „Nemám už žiadne...”

o všetko som prišla. Nemám domov, nemám priateľov... Nemám sa kam vrátiť.“ Elizabeth sa pozerá do hlavne svojej pištole a potichu povie: „Možno... by som to mala ukončiť. Môj život bol aj tak mizerný. Nestál za nič.“

Alexander ju rázne objíma a povie: „Statočne si bojovala a ešte budeš. Nesmieme sa vzdať. Môžeš zostať s nami a pomôcť mi zachrániť sestru. A čo sa týka mňa... pokojne spáчам aj atentát na toho ich sultána... to mi ver!“ Elizabeth sa na neho pozrie s náznakom novej nádeje v očiach a objíma ho späť.

Vtom Samuel drgne do Alexandra a naliehavo mu naznačí, aby sa pozrel dole z budovy. Alexander sa okamžite prikrčí k okraju a cez ďalekohľad sleduje, ako vojaci presúvajú spútanú Zuzanu do pripravenej helikoptéry. Vznesie sa a odlieta preč, zatiaľ čo Damir ostáva stáť na námestí a spokojne sleduje jej odlet.

Alexander so zatúpanými päťami povie: „Pôjdeme po Zuzanu do Mníchova a toho imbecila, čo si hovorí sultán, zabijem osobne! Ale s týmito darebákmi, ktorí ju tam poslali, si to vybavím tu a teraz!“

Bez váhania vytiahne z vrečka granát, odistí ho a nahnevane hodí dolu medzi bosnianskych vojakov na námestí. Samuel sa zľakne a zakričí: „Nie!“ Damir a moslimskí vojaci sa okamžite otočia smerom k streche, z ktorej padol granát. Damir rýchlo uskočí bokom a vzápätí sa ozve silná explózia. BUUM! Výbuch zabije

dvoch vojakov, ostatní sa v panike rozutekajú a začnú kričať. Zvyšok moslimských vojakov je v šoku a snaží sa spamätať.

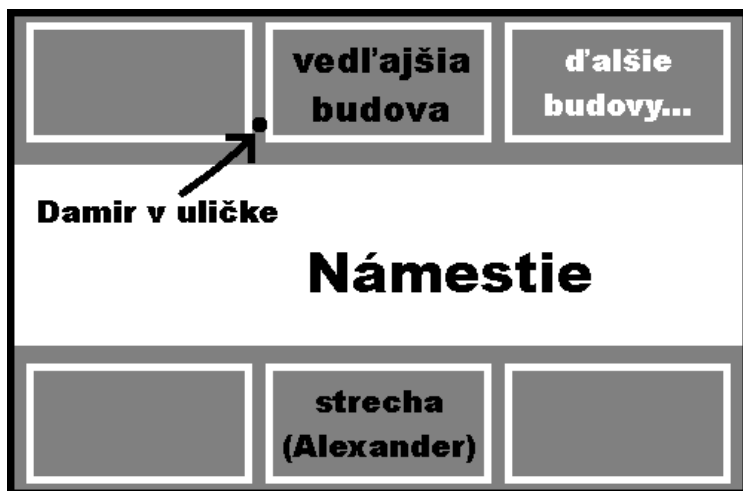
Alexander okamžite vytiahne pušku a zo strechy začne jedného po druhom presne likvidovať. Elizabeth sa bez váhania pripojí, vytiahne pištoľ a začne strieľať spolu s ním. Samuel si len povzdychne, no nakoniec aj on vytiahne zbraň a pripojí sa k nim v boji proti nepriateľom.

Celý útok prišiel tak nečakane, že medzi vojakmi zavládla totálna panika. Damir sa rýchlo schová za rohom budovy oproti námestiu a zúfalo kričí do vysielacky: „Potrebujeme posily na námestie! Na streche sú nejakí ostreľovači!“

Damir opatrne vykukne z uličky, aby zistil, kto na nich vlastne strieľa. Keď uvidí Alexandra v slovenskej uniforme, okamžite si spomenie na kamerový záznam z leteckej základe. S výrazom šoku sa rýchlo stiahne späť za budovu a do vysielacky naliehavo zahlási: „Pošlite mužov do budovy! Musia sa dostať na strechu a zlikvidovať ich! A ďalších mužov pošlite na vedľajšiu budovu oproti! Zabezpečte ju a pozabíjajte ich zo všetkých strán! Ale toho v slovenskej uniforme chcem živého!“

Alexander, Samuel a Elizabeth pokračujú v ostreľovaní zvyšných vojakov na námestí. Ich strely zasahujú cieľ za cieľom, no situácia sa rýchlo mení. Na námestie prichádza početnejšia skupina moslimských vojakov. Rozdeľujú sa.

Jedna časť zamieri rovno do vedľajšej budovy oproti nim a druhá mieri k budove, kde sa Alexander, Samuel a Elizabeth práve nachádzajú.

Kde sa kto nachádza uprostred prestrelky

Moslimskí vojaci, ktorí sa dostanú na strechu vedľajšej budovy, začnú okamžite ostreľovať pozície Alexandra, Samuela a Elizabeth z diaľky. Pod náporom palby všetci traja rýchlo zareagujú a schovávajú sa za kovové potrubia, ktoré trčia na streche. Gulky svišťa okolo nich a situácia začína byť čoraz napätějšía.

Vojaci, ktorí sú v tej istej budove ako Alexander, Samuel a Elizabeth, sa už dostali na najvyššie poschodie. Sú pripravení vyjsť na strechu. Jeden z nich opatrne vyjde na strechu, no Samuel ho okamžite zasiahne a zakričí: „Toto

neudržíme! Dochádzajú nám náboje! Prídu si po nás! Bol to veľmi zlý nápad!“ Alexander odvetí rázne: „Nemáme čas na reči! Rozdelíme si ciele! Ja budem strieľať na tých, čo sú na vedľajšej budove. Ty kry námestie. Elizabeth nech strieľa na tých, čo sa pokúsia dostať na strechu za nami!“

Samuel aj Elizabeth poslúchnu Alexandra a každý sa venuje svojej úlohe. Samuel ostreľuje zo strechy vojakov na námestí, Elizabeth sa sústreďuje na vojakov snažiacich sa preniknúť na strechu z najvyššieho poschodia, zatiaľ čo Alexander ostreľuje nepriateľov na streche vedľajšej budovy.

Samuel sa po chvíli skrčí a povie: „Došli mi náboje.“ Elizabeth dostrieľa posledné náboje, ukryje sa a dodá: „Aj mne.“ Alexander sa tiež prikrčí a povie: „Mám už len šesť nábojov.“ Elizabeth sa naliehavo spýta: „Čo teraz?“ Alexander pokojne odvetí: „Ešte mám nôž.“ Samuel neveriaci povie: „To nemôžeš myslieť vážne.“ Alexander vytiahne tri náboje a hodí ich Elizabeth. Potom podá Samuelovi pušku so zvyšnými tromi nábojmi.

„Kryte ma!“ zakričí, vytiahne nôž a rozbegne sa k otvoru vedúcemu dolu do budovy, kde na najvyššom poschodí čakajú moslimskí vojaci. Samuel zatiaľ vystrelí posledné náboje a kryje Alexandra pred vojakmi z vedľajšej budovy. Alexander vynechá rebrík a priamo skočí dole cez otvor, aby sa zo strechy dostal o poschodie nižšie.

Vo vnútri nepriateľov prekvapí a skočí priamo na nich. Bez váhania ich začne jedného po druhom zabíjať nožom. Je ako odtrhnutý z reťaze. Plný hnevu a bolesti z únosu svojej sestry. Po krátkom, no brutálnom boji vyčistí celé poschodie a potom sa vráti po rebríku späť na strechu.

Elizabeth sa ustarostene spýta: „A čo teraz? Aj tak pošlú ďalších.“ Alexander odvetí: „Ešte stále mám nôž a ten tupý nie je. A ty máš tri náboje.“ Samuel sklamane pokrúti hlavou a povie: „Toto nemáme šancu zvládnuť. Alex, kde si nechal rozum? Konáš pod tlakom, čisto emotívne! Stačí už!“

Zrazu k budove, kde sa nachádzajú Alexander, Samuel a Elizabeth, príletí helikoptéra a z megafónu sa ozve ostrý príkaz: „Vzdajte sa!“ Elizabeth bez zaváhania chytí pištoľ, odhodlaná bojovať do posledného dychu. Vystrieľa všetky tri náboje v snahe zasiahnuť pilota. Z helikoptéry sa okamžite spustí paľba. Jeden presný zásah trafí Elizabeth priamo do hrude. Nestihne ani vykriknúť. V sekunde padne mŕtva na zem a jej telo sa skotúľa zo strechy rovno na námestie pod nimi. Alexander zakričí: „Elizabeth!“

Alexander aj Samuel ostanú v šoku. Alexander okamžite zúfalo odhodí prázdnu zbraň aj nôž tak, aby to pilot v helikoptére jasne videl. Potom sa skloní k Samuelovi a potichu povie: „Prepáč... pokazil som to... vzdáme sa... Je to moja vina...“

Samuel tiež odhodí svoju prázdnu zbraň a upokojujúco povie: „Neboj sa... nikdy nič nie je stratené, kým sme nažive...“ Z megafónu sa opäť ozve rázna, nemilosrdná výzva: „Vyjdite von s rukami nad hlavou!“ Alexander a Samuel pomaly vyjdú zo svojho úkrytu, obaja s rukami nad hlavou. Na strechu vtrhne jednotka moslimských vojakov, ktorí ich okamžite spútajú, nasadia im čierne kukly na hlavy a omráčia ich úderom do hlavy. Bezvládne telá potom odtiahnu preč.

Neskôr sa Alexander a Samuel preberú v pohybujucej sa dodávke, stále so spútanými rukami a kuklami na hlavách. Hoci nevidia, cítia, ako ich vozidlo trasie na nerovnom teréne. Alexander sa začne mrviť a kričať, no okamžite si vyslúži tvrdý úder od Damira, ktorý ho bez milosti umlčí.

Po chvíli dodávka prudko zastaví. Dvere sa rozletia a bosnianski vojaci ich násilne vytiahnu von. Damir len kývne rukou a vojaci im strhnú kukly z hláv.

Oslepení denným svetlom sa Alexander a Samuel obzrú okolo seba. S únavou a bezmocnosťou sledujú, že sú uprostred spáleného lesa v Alpách. Všade okolo nich stoja ozbrojení moslimskí vojaci, ktorí na nich chladne pozerajú. Atmosféra je napätá, hrozivá, akoby sa každú chvíľu mala uskutočniť poprava.

Damir opäť dá rukou pokyn a dvaja bosnianski vojaci vyťahnu pištole, ktoré odistia a priložia ich Alexandrovi a Samuelovi zozadu k hlavám. Damir pokojne, ale výhražne prehovorí: „Kto ste a čo tu robíte?“

Alexander aj Samuel tvrdohlavo mlčia. Damir pokračuje: „Ste Slováci, to mi je jasné... Chcem len vedieť, prečo sa občania Vyšehrada miešajú do vnútorných záležitostí Bavorskej islamskej republiky.“ Ani na to nedostane žiadnu odpoveď. Ticho je napäté a ťažké. Damir prižmúri oči a dodá: „Ste nejakí agenti na tajnej operácii? Čo máte spoločné s tou Slovenkou, ktorú sme odviedli?“

Opäť žiadna reakcia. Alexander aj Samuel ostávajú neoblomne ticho. Damir sa otočí na svojich mužov a chladne povie: „Ak nám nič nepovedia, nemajú pre nás cenu. Zastreľte ich... a pochovajte ich hlboko v spálenom lese, kde ich nikto nikdy nenájde!“ Damir sa pozrie na Alexandra a chladným hlasom povie: „Dajte mu dole tú uniformu. Ak je to agent, jeho mŕtve telo ju na sebe mať nesmie.“

Vojaci okamžite chytia Alexandra a začnú mu strhávať uniformu, až kým nezostane len v nohaviciach a tielku. Keď však Damir zbadá na Alexandrovej hrudi vypálený znak bosnianskej armády, zvolá: „Zadržte!“ Všetci vojaci sa zvedavo pozerajú na symbol. Najprv nastane ticho, potom sa začnú uškrňovať a smiať.

Damir pristúpi bližšie a povie s náznakom posmechu v hlase: „Toto úplne mení situáciu! Takže ty si nás zabíjal v Bosne, potom si skončil v zajatí, prežil si... a teraz robíš peklo tu v Innsbrucku?“

Samuel sa vystrašene pozrie na Alexandra, no Alexander, s ľadovým pokojom v očiach, nepovie ani slovo a chladne sa díva priamo na Damira. Damir, rozzúrený Alexandrovou neústupčivosťou, skríkne: „Vyzlečte ho donaha!“

Vojaci znova chytia Alexandra a násilím ho vyzlečú donaha. Samuel v zúfalstve vykrikuje: „Nič mu nerobte!“ Damir sa otočí k nemu a s posmechom povie: „Zrazu vedľa rozprávať!“ Potom sa chladne pozrie Samuelovi do očí a dodá: „Hneď sa ti budem venovať. Najskôr ale vykonám spravodlivosť!“

Damir sa vráti pohľadom k Alexandrovi, pristúpi k nemu tesne a tichým, zlovestným hlasom povie: „V Bosne si nám rezal hlavy... V Innsbrucku si nám rezal hlavy... Teraz aj ja tebe niečo odrežem!“ Damir sa otočí k svojmu mužovi a rozkáže: „Držte ho pevne!“

Vojaci schmatnú Alexandra za ruky aj nohy a zovrú ho tak silno, že sa nemôže ani pohnúť. Damir vytiahne z puzdra nôž, pristúpi k nahému Alexandrovi, chytí ho za pohlavný úd a priloží k nemu ostrú čepeľ. Alexander sa začne vzpierať, z celej sily sa snaží vytrhnúť z pevného zovretia vojakov.

Samuel v strachu kričí: „Všetko vám povieme! Je to môj vnuk! Nechajte ho na pokoji!“ Alexander naňho hneď vykrikuje: „Nič nehovor! Zabijú nás aj tak!“ Damir Alexandrovi prudko vrazí pästou do tváre a obráti sa k Samuelovi: „Chcem odpovede. Kto ste a čo tu robíte?“ Samuel so strachom v hlase vraví: „Nie sme žiadni agenti na misii. Tá Slovenka je moja vnučka... a jeho sestra. Iba sme ju chceli nájsť a dostať domov na Slovensko. Nestojíme o žiadne problémy.“

Alexander hneď cez zaťaté zuby povie: „Nemal si ju spomínať...“ Damir sa ironicky zasmieja a povie: „Nestojíte o problémy? To si zo mňa robíte srandu? A prečo ste po nás strieľali z tej prekliatej strechy?!“ Samuel nervózne odpovie: „Iba sme chceli vziať tú Slovenku... to bolo všetko.“ Damir chvíľu mlčky pozoruje Samuela, potom odloží nôž, ustúpi o krok dozadu a zamyslí sa. Samuel sa naňho bojzливо pozerá, zatiaľ čo Alexander stále zviaza päste od hnevu.

Damir povie: „Nechám vás nažive... a dokonca vám dovoľm odísť spolu s tou Slovenkou za železnú oponu späť do Vyšehradu... ak pre mňa spravíte jednu vec.“ Bosnianski vojaci sa pri jeho slovách začnú nervózne pozeráť jeden na druhého. Samuel okamžite, naliehavo povie: „Čokoľvek... čo od nás chcete?“ Damir sa na nich vážne pozrie a rázne vysloví: „Pôjdete do Mníchova... a spáchate atentát na sultána Hansa.“

Alexander aj Samuel ostanú stáť ako prikovaní, úplne v šoku. Damir ukáže prstom rovno na Alexandra a dodá: „Chcem, aby si to bol práve ty, kto mu pred celým svetom pred kamerami vrazí nôž hlboko do krku... aby všetci videli, že nie je neporaziteľný!“

Alexander je zaskočený a povie: „Zbláznili ste sa?“ Damir mu pokojne odpovie: „Buď to, alebo smrť.“ Alexander sa zamračí a poznamená: „Z toho, čo som videl, som mal dojem, že ste jeho pravá ruka. Prečo ho teda chcete zabiť? Plánujete prevrat a chcete sa chopiť moci, generál?“

Damir sa uškrnie a odpovie: „To ťa zaujímať nemusí...“ Potom vážnym hlasom pokračuje: „Plán bude takýto! Obaja ste svetlí, takže sa budete vydávať za moslimských Tatárov. Vybavím vám falošné doklady. Budete vystupovať ako kuchári s licenciou. Postarám sa o to, aby ste mohli pripraviť hostinu na verejné zásnuby sultána Hansa a tej vašej Slovenky. Celý obrad bude vysielaný naživo do celého sveta.“

Damir sa na chvíľu odmlčí a potom dodá: „Pri podávaní chodov vytiahneš kuchynský nôž a zabiješ ho. Vzápätí vypukne panika, ty vezmeš sestru... a ja vám zabezpečím útek za hranice.“ Alexander sa zamračí a spýta sa: „Prečo to chcete tak teatrálné pred kamerami? A prečo práve my?“ Damir sa pousmeje a odpovie: „Pretože nemáte na výber. Potrebujem, aby to vyzeralo, že útok vykonal niekto

z Vyšehradu. Naším cieľom je vyvolať napätie a obviňiť Vyšehrad z teroristického činu.“

Alexander pokrúti hlavou a povie: „Ale veď sa máme vydávať za Tatárov.“ Damir prikývne a s pokojom pokračuje: „Áno... no po atentáte spustíme vyšetrovanie a naše úrady odhalia vašu skutočnú identitu. Postarám sa o to.“ Alexander sa uškrnie a dodá: „Neviete o nás nič. Viete len to, že sme zo Slovenska. A aj keby... ako chcete ľuďom vo svete vysvetliť, že som Slovák?“

Damir vytiahne tablet, zapojí do neho USB kľúč a spustí videozáznam. Na obrazovke je vidieť Alexandra v slovenskej uniforme pri kamióne, ktorý Samuel tankuje. Damir povie: „Máme dostatok materiálu, ktorý predložíme verejnosti. Obviníme vás, že ste sa aktívne zapojili do vojny medzi Rakúskom a Bavorskom.“

Alexander, prekvapený, že ho majú natočeného, odvetí: „Pustite si ten záznam celý. Zastrelil som tam rakúskeho vojaka, keď som zachránil starého otca. Nikto vám nič neuverí. Vyšehrad Rakúsku nepomáhal.“

Damir sa spokojne usmeje a povie: „Tú časť vystrihneme. Verejnosti ukážeme len to, čo potrebujeme... že Vyšehrad kolaboroval s Rakúskom a narúšal činnosť Bavorského islamského štátu. A keď k tomu pridáme atentát na sultána... To bude hotová bomba!“

Alexander pokrúti hlavou a povie: „Akú mám záruku, že nás všetkých troch po atentáte skutočne odvediete za

hranice a nepopravíte?“ Damir sa len chladne pousmeje a odvetí: „Žiadnu. Nemáte na výber. Buď splníš, čo od teba žiadam, odstrániš Hansa a ja prevezmem kontrolu nad Bavorskom... alebo ti tu rovno odrežem penis a potom ťa na mieste popravíme.“

Alexander sklamane pozrie na Samuela, potom sa vážne otočí späť k Damirovi a povie: „Dobre... ideme do toho.“ Damir spokojne kývne hlavou a dá vojakom pokyn. Tí chytia Alexandra a Samuela a odvedú ich naspäť do dodávky. Ešte predtým Damir ukáže na Alexandra a skríkne: „Zožeňte mu nejaké civilné oblečenie. Musí vyzeráť ako tatársky kuchár!“

BAVORSKÁ ISLAMSKÁ REPUBLIKA,
MNÍCHOV – Helikoptéra, v ktorej sa nachádzajú Alexander, Samuel, Damir a niekoľko bosnianskych vojakov, prelieta ponad Mníchov. Alexander a Samuel sa zvedavo a ticho pozerajú dole na mesto.

Mníchov pôsobí neuveriteľne moderne a všetko v ňom dýcha technologickou vyspelosťou. Mrakodrapy vystreľujú do výšky na každom kroku. V porovnaní s týmto mestom by aj Dubaj či Šanghaj pôsobili ako malé dediny.

Z pôvodného germánskeho charakteru už nezostalo takmer nič. Všade visia moslimské vlajky a symboly, architektúra síce pôsobí futuristicky, no jasne čerpá inšpiráciu z arabského sveta – zaoblené tvary, ornamenty

a mešity spojené s mrakodrapmi vytvárajú nový obraz mesta. Jedna vec však zostala zo starého Nemecka nezmenená – nápisy a oficiálna komunikácia sú stále v nemeckom jazyku.

Zatiaľ čo Alexander a Samuel zvedavo pozerajú z helikoptéry na panorámu Mníchova, Damir im podá falošné doklady a vážne hovorí: „Takže od teraz ste oficiálne moslimskí Tatári, ktorí sa v Rakúsku vydávali za Rusov, aby vás tamojší vojaci nezastrelili. Tvrdíte, že ste sa omylom ocitli medzi partizánskymi civilistami a že vás Rakúska armáda násilne vytlačila z Innsbrucku do hôr. Požiar ste zázračne prežili a následne ste prisahali vernosť Bavorsku, vzhľadom na vašu moslimskú vieru.“

Damir sa na chvíľu odmlčí a potom dodá: „V Innsbrucku ste údajne prevádzkovali reštauráciu, ktorá počas bitky o Innsbruck skončila. Ako moslimskí bratia vás chceme odškodniť tým, že vám umožníme pripraviť slávnostné občerstvenie na zásnubách sultána Hansa a rozšírení jeho háremu.“

Samuel si prezerá falošné doklady, zatiaľ čo Alexander zamyslene hľadá pred seba a napokon prehovorí: „Prečo sú tie zásnuby vlastne verejné?“

Damir sa na neho pozrie a odpovie: „Pretože ide o prvú ženu z východu, slovanského pôvodu, a dokonca občianku Vyšehradu. Sultán Hans tým chce vyslať politický odkaz celej Európe... že mu nič nestojí v ceste, ani nejaká nová

železná opona. Chce tým demonštrovať, že si príde po všetky európske krajiny, nielen po tie západné.“

Alexander chvíľu mlčí a potom sa spýta: „A aká bude vaša politika po prevrate?“ Damir sa uškrnie a pokojne povie: „To, že chcem prevrat, je len vaša fantazmagória. Ja som nič také nepovedal. My Bosniaci máme totiž svoje vlastné záujmy. Hansa sme kedysi prijali medzi seba, ale on nikdy nebol jedným z nás. Postupom času sa dosť skazil... Od skutočného Islamu má ďaleko. Ale to je dlhý príbeh a vás do toho nič.“

Helikoptéra pristane na streche mrakodrapu – administratívnej budovy, ktorá sa nachádza v samotnom srdci Mníchova. Damir, Alexander a Samuel vystúpia.

Damir podá Alexandrovi balíček a povie: „Tu máte mobily, vodu a nejaké základné potreby. Platby uskutočníte cez mobil, trochu som vám ho nabil. Nachádzame sa na streche administratívnej budovy. Pôjdete rovno dole po schodoch a vybavíte si formality ohľadom vášho príchodu do mesta. Potom si vyberiete ľubovoľný hotel v meste. Mapy máte v mobile. V meste sa zorientujete, všetko je v nemčine. Ale dávajte si pozor: neodvážte sa ani len pomyslieť na útek alebo akýkoľvek krok mimo plánu. Na každom rohu sú kamery a odpočúvacie zariadenia. Okrem toho je celé mesto prísne strážené. Bez povolenia sa odtiaľto von nedostanete. Ak by

ste sa pokúsili urobiť čokoľvek mimo plánu, osobne vás nájdem... a oskalpujem!“ dodá hrozivo.

Alexander sa spýta: „Ako sa s vami skontaktujeme ohľadom tých zásnub a večere?“ Damir odpovie pokojne: „So mnou nijako. Kontaktovať vás bude personálne oddelenie sultána Hansa. Všetko zariadim. Oni si vás nájdú, dohodnete si detaily, pripravíte jedlo... a pri jeho podávaní spontánne vytiahnete nôž a urobíte, čo som vám prikázal. To je všetko. Potom vás moji muži tajne presunú na českú ambasádu, a tam si to už vybavíte s orgánmi Vyšehradu.“

Alexander len mlčky prikývne a sleduje, ako Damir nastupuje späť do helikoptéry. Vrtule sa roztočia a stroj hlučne odlieta zo strechy administratívnej budovy, až kým nezmizne v mníchovskej panoráme. Alexander a Samuel ostanú na streche úplne sami. Vietor im rozfukuje vlasy a mesto pod nimi pulzuje životom.

Samuel prelomí ticho: „K tomu atentátu...“ Alexander ho okamžite zastaví, priloží prst k perám na znak, aby bol ticho, a potom ukáže na mobily, ktoré im dal Damir. Samuel nechápavo šepne: „Veď sa môžeme baviť po slovensky...“ Alexander opäť naznačí, nech je ticho, nakloní sa k nemu a potichu mu do ucha pošepká: „Určite nás budú sledovať a odpočúvať. Majú umelú inteligenciu, ktorá všetko preloží. O tom všetkom sa porozprávame až

v hoteli... v bazéne... vo vode, ďaleko od všetkých zariadení.“

Samuel vážne prikývne. Obaja sa ešte raz obzrú po opustenej streche a potom zamieria k schodisku, ktorým začnú schádzať do vnútra budovy. V administratívnej budove overia svoje nové doklady a vyplnia všetky potrebné údaje na digitálnom automate, ktorý ich systematicky naviguje celým procesom.

Keď všetko vybaví, vyjdú z budovy von a pomaly kráčajú naprieč mestom. Alexander pozerá hotely na svojom mobile, zatiaľ čo Samuel má otvorenú mapu mesta a sleduje trasu. Obaja si popri chôdzi všimajú svoje okolie – moderné, ultratechnologické, no zároveň silne ovplyvnené moslimskou kultúrou. Na každom kroku cíti, že aj keď pôvodný európsky charakter mesta zmizol, nemčina ako jazyk stále dominuje.

Vidia reštaurácie s moslimskou kuchyňou, kde sú však všetky menu písané po nemecky. Všetko je ovládané digitálnymi systémami, bezhotovostné platby sú samozrejmosťou, a takmer na každom rohu stoja bezpečnostné kamery. Alexander na ne vrhá nedôverčivé pohľady. Po uliciach vidia prechádzať zahalené ženy, či už cudzinky, alebo tie s európskymi črtami, ktoré zmenili svoj vzhľad podľa novej spoločenskej normy.

Najviac ich však znepokojuje to, že na každom námestí a hlavnej križovatke svietia obrovské 3D hologramy sultána

Hansa, s úsmevom, s pozdvihnutou pravickou a s heslami o jednote a novej budúcnosti Európy.

Mesto je, skrátka, veľmi moderné. Ľudia pri telefonovaní vidia svojho partnera v podobe malého 3D hologramu, drony roznášajú jedlo po uliciach a roboty venčia psy ako bežnú súčasť každodenného života. Samuel sleduje všetko s otvorenými očami a v úžase povie: „Myslíš, že zvyšok Bavorska vyzerá rovnako, alebo je toto len výkladná skriňa?“

Alexander sa k nemu nakloní a potichu odpovie: „Bavorsko má v podstate len dve veci. Armádu a toto mesto. Všetko ostatné je krehké ako domček z karát.“ Samuel prikývne a zamyslene dodá: „Asi máš pravdu. Ale aj tak je zaujímavé, ako rýchlo to všetko stihli vybudovať po nemeckej občianskej vojne a bavorskom separatizme.“

Keď sa zotmie, Alexander a Samuel kráčajú po ulici smerom k hotelu, ktorý sa týči vysoko nad ostatné budovy. Je moderný, elegantný a jeho štýl jasne odkazuje na architektúru Blízkeho východu – oblúky, ornamenty a veľké zlaté prvky dominujú celému exteriéru.

Keď vstúpia dnu, privíta ich chladivý vzduch klimatizácie a luxusné prostredie. Alexander zamieri rovno k recepcii, kde ho okamžite obslúži milý personál v tradičných moslimských uniformách. Recepčný sa usmeje a s profesionalitou si vypýta ich doklady. Alexander aj

Samuel bez váhania predložia falošné preukazy, ktoré im vybavil Damir.

Všetko prebehne hladko. Recepčný overí údaje v systéme, podá im karty od izby a zažela príjemný pobyt. Alexander a Samuel si odľahčene vydýchnu a zamieria k výťahu.

O chvíľu už stúpajú hore do svojej izby, pripravení konečne si v súkromí vydýchnuť a porozprávať sa o ďalšom pláne. Keď Alexander a Samuel vojdú do izby, na chvíľu zostanú stáť. Miestnosť je priestranná, moderná, s orientálnymi prvkami a s obrovským oknom, ktoré ponúka výhľad na celé mesto. Vidno odtiaľ mrakodrapy, mešity, parky aj futuristické budovy, všetko osvetlené v jemnom večernom svetle.

Alexander pristúpi k oknu, chvíľu sa pozerá na mrakodrapy a potom zamračený povie: „Toto všetko bolo postavené vďaka preliatej krvi Európanov.“ Samuel mlčky prikývne. Atmosféra v izbe ťaží, rovnako ako ich myšlienky na to, čo ich ešte čaká.

Samuel ukáže Alexandrovi, nech je ticho a povie: „Poďme do bazéna. Oddýchneme si a potom dáme reč.“ Alexander len prikývne. Oboch ich stále ťaží situácia a napätie je prítomné.

Zo šatne si vezmú hotelové plavky a uteráky, rýchlo sa prezlečú a zamieria do wellness zóny, ktorá je rovnako luxusná ako celý hotel. Vojdú do obrovského krytého

bazéna, kde tichá hudba a jemné osvetlenie vytvárajú pokojné prostredie.

Obaja vplávajú až do stredu bazéna, ďaleko od okrajov, kde by ich mohli počuť alebo sledovať. Keď sa zastavia, kývnu na seba hlavami. Alexander ticho povie: „Teraz nás nemajú šancu odpočúvať.“ Samuel skepticky dodá: „Ak teda nemajú niečo lepšie... nejakú techniku cez steny, alebo zariadenia, ktoré ani nepoznáme.“ Obaja sa na chvíľu obzrú okolo, no zatiaľ je v bazéne ticho a nikto iný tam nie je. Alexander vážne odpovie: „Nič iné nám nezostáva, musíme sa porozprávať.“

Samuel si povzdychne a povie: „Nuž dobre... Ale vážne to chceš urobiť? To, čo po tebe chcú? Alebo teda... čo presne plánuješ spraviť?“

Alexander sa zamyslí, nadýchne sa a ticho odpovie: „Nemáme na výber. Viem, že ten Bosniak nemusí dodržať svoju časť dohody. Viem aj to, že Zuzanu takto nemusíme dostať do bezpečia... Ale beriem na vedomie, že inú možnosť nemáme. Bližšie sa k sultánovi cez všetky kamery, drony a ozbrojené jednotky jednoducho nedostaneme. Nemáme žiadne vybavenie ani zbrane... Jediná reálna šanca je dostať sa k nemu ako kuchári.“

Samuel zamračený prikývne, ale je na ňom vidno, že s tým má vnútorný problém. „Chceš to ale spraviť pred celým svetom? Pred všetkými tými kamerami? Počas zásnub?“

Alexander zavrtí hlavou a s vážnym výrazom odpovie: „Nie... Nemôžem to riskovať. Nechcem tam stáť s kuchynským nožom v ruke pred objektívmi a skončiť okamžite na mieste. To by bolo šialené...“ Na chvíľu sa zamyslí, potom dodá: „Radšej to spravíme inak. Otrávime jedlo. To bude menej nápadné. A budeme mať aspoň malú šancu odtiaľ zmiznúť ešte predtým, než si to niekto všimne.“ Samuel zamračенý povie: „To ale nebolo v dohode.“

Alexander sa na neho vážne pozrie a odpovie: „Áno, nebolo. Lenže ak ho ja osobne podrežem pred celým svetom, tak si na seba nakreslím terč. Pôjdu po nás všetci moslimovia, po celej Európe! Musíme byť rozumnejší.“ Na chvíľu sa odmlčí a potom ticho, ale rozhodne povie: „Plán je takýto. Každému, kto bude na tej slávnosti, dáme otrávenú porciu, okrem Zuzany. Dáme im tam niečo, čo ich rovno pošle na druhý svet. Keď všetci skolabujú, zoberieme mŕtvym zbrane, postrieliame zvyšok ochranky a vezmeme Zuzanu preč.“

Samuel mlčky prikývne, no na jeho tvári je vidno, že si uvedomuje, aké je to šialené a nebezpečné. Skepticky povie: „Si veľký optimista. Ale to sa tomu bosnianskemu generálovi asi páčiť nebude.“ Alexander pokrčí ramenami a odvetí: „Povedal som ti... Nemáme na výber. Čo ak dohodu aj tak nedodrží? Navyše... ani nevieme, či ten Damir

nebude náhodou na zásnubách. Ak tam bude, otrávime rovno aj jeho.“

Samuel si povzdychne a zamračí sa: „Problém nebude v tom, ako ich zabiť... Problém bude, ako sa dostať bezpečne preč z mesta a mimo Bavorsko.“

Alexander na chvíľu zamŕkne a len zamyslene hľadá na vodu, akoby hľadal riešenie tam. Potom povie: „V horách nám ten český veľvyslanec naznačil, že by sa mu zišlo, keby niekto odstránil sultána. Vraj Moskva, Varšava a Belehrad sú pripravení podporiť Prahu vo vojenskom ťažení na Mníchov... teda ak Hans bude mŕtvy. Takže... zabijeme hlavu Bavorskej islamskej republiky, zoberieme Zuzanu a zbrane, prebijeme sa na českú ambasádu a buď nás evakuujú, alebo počkáme na armádu Vyšehradu, ktorá sem pravdepodobne napochoduje. Sami sa z tohto mesta nedostaneme.“

Samuel skepticky povie: „Hádám to vyjde... ale aj v Innsbrucku sme mali plány a nevyšlo to...“ Alexander mu pokojne, ale pevne odpovie: „A napriek tomu žijeme.“ Samuel sa pozrie bokom, zronene a potichu dodá: „Elizabeth nie.“

Alexander sa zamyslí, v očiach mu prebleskne smútok, no zároveň odhodlanie. „Veď práve... dobrí ľudia umierajú, lebo sme to ako civilizácia nechali zájsť príliš ďaleko,“ povie napokon. „Je načas to s nimi ukončiť a Európu oslobodiť.“

Sultán zomrie, v Bavorsku vypukne chaos a Vyšehrad bude musieť konať.“

Samuel sa k nemu nakloní bližšie a spýta sa: „Takže to chceš roztočiť naplno? Zachrániť civilizáciu?“ Alexander bez váhania prikývne: „Áno. Už vidím, že ak budeme len čakať, zájde to ešte ďalej. Skôr či neskôr sa zodpovednosti aj tak nevyhneme. Zobrali Zuzanu... Ak ich nezastavíme tu a teraz, prídu si čoskoro aj po nás, za železnú oponu. Nemôžem vystaviť moju rodinu moslimskej invázii zo západu.“ Samuel sa pozrie na Alexandra a pevne povie: „Som rád, že to chápeš. Neboj sa, vyriešime to. Kým sme my dvaja a Zuzana nažive, nič nie je stratené.“

Alexander prikývne: „Presne tak. Bolo by ale dobre ešte pred slávnosťou kontaktovať toho českého veľvyslanca, aby v Prahe vedeli, na čo sa majú pripraviť.“ Samuel však hneď namietne: „Nie. Je to príliš riskantné. Sme pod dohľadom. Ak pôjdeme na ambasádu, alebo pošleme správu, môžu nás odhaliť a zabijú nás skôr, než niečo stihneme. Navyše, netušíme, aké špionážne siete tu majú. Ak by moslimovia vycítili, že sa Vyšehrad pripravuje, mohli by všetko prekaziť.“

Samuel sa zamyslí a dodá: „Musíme to nechať tak, ako to je. Čím nemej ľudí o tom vie, tým lepšie. Po akcii budeme dúfať, že veľvyslanec nás prijme a začne okamžite konať.“ Alexander potichu odpovie: „Asi máš pravdu... Dobré. Zatiaľ to necháme tak. Ale bolo by dobré sa nejako

kontaktovať so Zuzanou.“ Samuel pokrúti hlavou: „Aj to je hlúpy nápad. Riskovali by sme jej život aj náš plán. Ale keď nás uvidí, ako obsluhujeme pri slávnosti, určite jej dôjde, že sa niečo chystá. Bude opatrná a pripravená.“

Samuel sa pozrie na Alexandra a dodá: „Čo sa týka toho sultána... nás nepozná. Ak budeme hrať svoju úlohu dobre, vyjde to.“

Alexander kývne na Samuela. Ten po chvíli sklamane povie: „Predtým v lese som sa ťa pýtal, čo sa stalo v Bosne... nechcel si o tom hovoriť. Keby som vtedy vedel, že podpália celý les, nikdy by som tam Zuzanu nebral, aby sme sa tam skryli. Možno by sme sa nerozdelili a neskončila by v zajatí... Aj Elizabeth mohla byť nažive. A Zuzana mohla byť s nami.“

Alexander sa na chvíľu zamyslí, potom ticho odpovie: „To, čo sa stalo, už nezmeníme... Tak ako nezmeníme ani to, v akom stave je dnes Európa. 'Čo keby' nám už nijako nepomôže... Teraz je dôležité len to, čo bude ďalej. Ale chápem, čo mi chceš povedať... Len som... nečakal, že po tom všetkom v Bosne uvidím niečo podobné znova...“ Samuel prikývne a dodá: „V pohode... nechcem ti nič vyčítať. Ideme ďalej.“

Alexander po chvíli dodá: „To, čo sa dialo v Bosne... vrátane toho horiaceho lesa... bolo pred verejnosťou vo Vyšehrade utajované. Mali sme zakázané o tom hovoriť. Oficiálne sme tam podporovali Chorvátov a Srbov, ale

pravda bola, že na oboch stranách sa napáchalo mnoho zla... Nikto nebol nevinný. Všetci mali na rukách krv.“ Alexander sa na moment odmlčí, potom pokračuje: „Verejnosti sa všetko prezentovalo ako úspešné vojenské operácie. Nikto sa nemal dozvedieť o ekologickej katastrofe, a o tom, koľko ľudí tam v ohni zomrelo, ani o tom, že požiar bol viditeľný až z vesmíru... A my sme na tom mali svoj podiel. Nuž, ako sa hovorí – čo zaseješ, to zožneš. Predtým sme to urobili my im, teraz to robia oni nám.“

Alexander sa zahľadí do vody a potichu povie: „Najviac ma ale trápí, že sa bratské národy zabijajú. Mali by sme spolupracovať, nie sa ničiť. Bosniaci síce majú islam, ale je to iný islam... a v jadre sú to predsa tiež Slovania, rovnako ako my.“ Samuel sa nad tým zamyslí, kývne hlavou a povie: „Chápem... Určite nerozmýšľaš zle.“

Alexander na to ticho odpovie: „Dobre... stačilo. Poďme už von.“ Obaja odplávajú späť k okraju bazéna, vyjdú z vody a zamieria späť do svojej izby, aby sa osušili.

Keď sa sušia, zazvoní v izbe telefón. Alexander ho zdvihne a z druhej strany sa ozve: „Dobrý deň. Prosíme vás, aby ste sa ihneď dostavili na recepciu.“ Alexander stručne odpovie: „V poriadku, hneď tam budeme.“ Zloží telefón a pozrie sa vážne na Samuela. Samuel sa naňho skúmavo zadíva a rečnícky sa spýta: „Pozvánka?“ Alexander si povzdychne a povie: „Asi... je to tu...“

Obaja sa rýchlo prezlečú a zamieria na recepciu. Tam už na nich čakajú vážni muži v oblekoch, ktorí na prvý pohľad pôsobia ako osobná ochranka. Jeden z nich pristúpi k Alexandrovi a vecne povie: „Sme z personálneho oddelenia bavorského sultána Hansa. Pôjdete s nami.“

Alexander a Samuel si vymenia vážny pohľad. Muži v oblekoch ich obkľúčia zo všetkých strán a bez ďalších slov ich odprevadia von z hotela. Tam ich naložia do čiernych áut, ktoré sa okamžite pohnú a zmiznú z hotelového parkoviska.

Počas cesty mestom sa jeden ochrankár obráti k Alexandrovi a povie: „Blahoželám vám. Štát vám chce vynahradiť to, že ste počas vojny v Innsbrucku prišli o svoju tatársku reštauráciu. Dostanete príležitosť, ktorá vám umožní zarobiť si na novú. Vašou úlohou bude pripraviť hostinu na zásnuby sultána Hansa.“

Muž sa na chvíľu odmlčí a potom dodá: „Štát vám tým chce ukázať, že v tejto moslimskej utópii si vážime každého jedného moslima. Jediné, čo od vás očakávame, je absolútna oddanosť sultánovi a úplná integrácia do Bavorskej islamskej republiky.“

Alexander sa zdvorilo usmeje a povie: „Ďakujeme veľmi pekne za ponuku. Veľmi si ju vážime a nevieme sa dočkať, až budeme môcť pohostiť nášho sultána.“

Ochrankár podá Alexandrovi a Samuelovi visačky a dodá: „Tieto preukazy vám zabezpečia vstup do sultánovho paláca. Správajte sa ku každému s úctou. Do hotela sa najbližšie dni nevrátite. Pridelíme vám hostovskú izbu priamo v paláci. Zajtra pripravíte občerstvenie na slávnosť. Po hostine vám bude na účet vyplatená štedrá odmena. Potom bude na vás, ako so svojím životom naložíte. Boli by sme však radi, ak by ste v Mníchove otvorili novú reštauráciu. Chceme, aby naše mesto ďalej rástlo a prosperovalo.“

Alexander s kamennou tvárou odpovie: „Nebojte sa. To, s čím po slávnosti prideme, vás zaručene šokuje.“

Ochrankár sa pobavene zasmieja, zatiaľ čo Alexander a Samuel si vymenia významný pohľad, z ktorého je jasné, že muži netušia, čo ich v skutočnosti čaká.

Autá zastanú pred obrovským, luxusným a moderným palácom, ktorý je vystavaný v štýle arabskej architektúry, no so silným futuristickým nádychom. Pred vchodom stojí čestná stráž v uniformách ozdobených emblémami Bavorskej islamskej republiky.

Ochrankári vyvedú Alexandra a Samuela z auta a odvedú ich k hlavnému vchodu. Prejdú cez viacstupňovú bezpečnostnú kontrolu. Každý pohyb v paláci je dôkladne monitorovaný.

Vo vnútri paláca to vyzerá ako v digitálnom múzeu. Na stenách visia cenné obrazy starých aj nových islamských dobyvateľov a interaktívne hologramy zobrazujú mapy Bavorského štátu. Všade sú vystavené zlaté sochy, starobylé artefakty a iné symboly moci a víťazstva.

Ochrankár ich vedie dlhou, elegantnou chodbou ku kuchyni a obrovskej jedálni, ktorá pôsobí až absurdne honosne. Steny a stropy sú zdobené čistým zlatom, mozaikami a moderným digitálnym osvetlením, ktoré mení farbu podľa dennej doby.

Ochrankár sa otočí na Alexandra a Samuela a vecne povie: „Tu budete pracovať a podávať jedlo počas zásnub.“ Bez ďalšieho vysvetľovania ich odvedie ďalej, zanechávajúc ich s rýchlo rastúcim pocitom, že sú na mieste, kde bude každá chyba stáť život.

Následne ochrankár odvedie Alexandra a Samuela do ich dočasnej hosťovskej izby. Cestou k izbe im stroho vysvetľuje: „Vaša izba má vlastnú kúpeľňu, minibar, chladničku, televíziu a počítač. Nájdete tam všetky základné potreby pre váš komfort.“ Keď dorazia do izby, ochrankár im ešte pripomenie: „Prosíme vás, aby ste neopúšťali izbu bez sprievodu. Nemáte povolenie voľne sa pohybovať po paláci. Zajtra ráno si vás vyzdvihneme a odvedieme do kuchyne, kde začnete s prípravami na večerné zásnuby. Dnes máte voľno na oddych.“

Alexander len ticho kývne a sleduje, ako ochrankár odchádza a dvere sa za ním elektronicky zamknú. Samuel sa obzerá po miestnosti, ktorá je luxusne, ale minimalisticky zariadená. Všetko pôsobí čisto a chladne, ako miestnosť v múzeu, kde sú hostia vítaní, ale nie doma. Samuel sa otočí na Alexandra a potichu povie: „Dáme reč?“

Alexander mu krátko odpovie a pri tom si všíma diskrétné kamery v rohoch stropu: „Tu radšej nie... Ticho. Zatiaľ to vyzerá v pohode. Spravíme, čo treba, a pôjdeme odtiaľto preč.“

Samuel sa ticho zasmieja a poznamená: „Zatiaľ to vyzerá v pohode? Počul si už taký vtip?“ Alexander sa naňho prekvapene pozrie a odpovie: „Aký?“ Samuel sa uškrnie a vysvetľuje: „Chlapík padá z desiateho poschodia... Ako mína piate poschodie, zakričí na ľudí, čo tam stoja: ‘Zatiaľ je to v pohode, ešte žijem!’ No vieš, ako to s ním nakoniec dopadne.“

Alexander si odfrkne a sucho poznamená: „Tvoja generácia má zvláštny zmysel pre humor.“ Samuel vážne, ale s náznakom úsmevu dodá: „A ty si stále nepochopil, že hovoriť ‘zatiaľ to vyzerá v pohode’ je ako podpísať si rozsudok. Hlavne v situácii, v akej sme teraz.“ Alexander sa zamračí a potichu si v duchu prizná, že Samuel má pravdu.

Náhle niekto zaklope na dvere izby. Alexander a Samuel sa na seba skepticky pozerú. Alexander chvíľu váha, potom nahlas zakričí: „Ďalej!“

Dvere sa pomaly otvoria a vo dverách sa objaví Damir. Alexander aj Samuel okamžite spozornejú a napätie v miestnosti stúpne. Damir sa usmeje, akoby sa nič nedialo, a pokojne povie: „Prepáčte, asi som sa pomýlil. Nenechajte sa rušiť.“ Potom žmurkne na Alexandra a bez ďalších slov zatvorí dvere.

Alexander zostane chvíľu zarazený, potom sa pozrie na Samuela a nervózne povie: „Čo to malo znamenať?“ Samuel pokrčí plecami a zamračí sa: „Asi len kontrola... alebo odkaz, že na nás dáva pozor.“ V izbe zavládne ťaživé ticho a obaja si vymenia vážne pohľady.

Alexander a Samuel strávia celé popoludnie a večer zatvorení v izbe. Samuel si zapne televíziu, v ktorej sú nonstop vysielané relácie, filmy a dokumenty s moslimskou tematikou. Samuel ticho sedí na posteli a vnútorne spomína na svoje detstvo, keď bola Európa úplne iná – slobodná, pestrá a otvorená. Jeho srdce je ťažké pri pohľade na to, čo sa z kontinentu stalo.

Alexander zatiaľ v izbe trénuje – robí kliky, drepky a rôzne cviky, aby sa udržiaval v kondícii. Je viditeľne nervózny z toho, čo ich čaká nasledujúci deň, a fyzická aktivita mu pomáha upokojiť myseľ. Každým pohybom sa

snaží potlačiť rastúce napätie a pripraviť sa na to, čo má prísť.

Na druhý deň ráno ich prebudí hlasné a neúprosne klopanie na dvere. Bez čakania na odpoveď ich otvorí ochrankár a rázne povie: „Dobré ráno. Prosím vás, aby ste okamžite vstali a pripravili sa. Máte sa ihneď dostaviť do kuchyne a začať svoju prácu.“ Alexander aj Samuel sa rýchlo preberú, umyjú si tváre v kúpeľni a oblečú sa do pripravených kuchárskych uniforiem, ktoré im nechali v izbe.

O chvíľu na to ich ochrankár odvedie dlhými chodbami paláca späť do kuchyne. Pred odchodom ich ešte povzbudí: „Veľa šťastia. Je dôležité, aby bolo všetko perfektné a sultán Hans bol spokojný. Držím vám palce. Alah je veľký!“ Ochrankár bez ďalších slov odíde a nechá ich v kuchyni samých.

Alexander sa hneď pustí do prehliadky vybavenia a obzerá sa najmä po nožoch, ktoré sú precízne poukladané na kovových stojanoch. Samuel sa potichu priblíži k Alexandrovi a šepne mu do ucha: „Ako to chceš vlastne urobiť? Nemáme žiaden jed... nič, čím by sme mohli to jedlo otráviť...“

Alexander sa potichu zasmieje, nakloní sa k Samuelovi a šepne: „Vieš ako som sa kedysi dostal z bosnianskeho zajateckého tábora? Ako zajatec som často robil

v kuchyni... Raz mi ale napadlo, že ich tam všetkých otrávim a dostanem sa von. Žiaden jed som nemal. Bolo tam len bežné jedlo. Vieš, ako som to spravil?“

Samuel prehltnie nasucho a pokrúti hlavou. Alexander sa jemne usmeje a potichu dodá: „V každej kuchyni sú čistiace prostriedky, ktorými sa umývajú riady alebo podlaha. Proste som ich zobral a do polievky som nariadil toľko chemikálií, že to už nerozchodili. Potom, keď v tábore neostal nikto, kto by nás strážil, sme jednoducho ušli.“ Samuel sa ticho zasmieje a dodá: „Prosté, ale účinné. Takže za to máš to tvoje vyznamenanie?“

Alexander naňho žmurkne a bez ďalších slov sa začne systematicky rozhliadať po kuchyni. Prezerá si jedlá, koreniny a postupne si nenápadne všima aj poličky s čistiacimi prostriedkami.

Samuel ho chvíľu sleduje a potom potichu povie: „Dúfam, že si spomenieš, ako si to namiešal... lebo dnes ide o viac než len o vlastnú kožu. Hádám im to bude chutiť normálne.“ Alexander len kývne a sústredene pokračuje v prezeraní čistiacich prostriedkov a korenín. Samuel sa priblíži k Alexandrovi a vážne sa spýta: „Budeš schopný to pripraviť?“ Alexander sa ešte chvíľu rozhliada po kuchyni, potom si nenápadne prezerá všetky prísady a potichu odpovie: „Áno. Ideme na to. Z tých omáčok, ktoré pripravím, im bude veľmi ťažko... Dnes večer tu bude veľa zničených žalúdkov.“

Alexander sa ešte raz dôkladne rozhliadne po kuchyni a všimne si nenápadnú kameru, ktorá sleduje celý priestor. Hneď ide za Samuelom a potichu mu povie: „Je tu kamera. Neobzeraj sa, aby to nebolo nápadné. Neskôr si ju nenápadne všimni. Ale pamätaj, nesmú ma zachytiť, ako riedim chemikálie do omáčky.“

Samuel prikývne a vážne sa opýta: „Čo teda spravíme?“ Alexander sa zamyslí a tichým hlasom odpovie: „Budem od teba potrebovať, aby si varil ryžu na sporáku priamo pod tou kamerou. Potom to 'omylom' podpáliš a spôsobíš malý požiar, ktorý tú kameru poškodí alebo zničí. Než sem stihne dobehnúť ochranka... ja zatiaľ nariedim omáčku s chemikáliami.“

Samuel povie s obavami: „Čo ak nás potom pošlú preč? Budú si myslieť, že nevieme ani variť.“ Alexander mu pokojne odpovie: „Práve preto to spravíme tesne pred večerou. Hostina je dnes večer, čiže nebude dost času, aby na poslednú chvíľu zohnali nových kuchárov. Iba sa ospravedlníš, budú ťa pokladať za nešikovného... možno len vymenia kameru alebo sem pošlú ochrankára, aby nás strážil. Uvidíme.“

Samuel povie potichu: „Budeš však musieť pripraviť dve omáčky... a nepomýliť sa. Zuzane treba dať čisté jedlo. Nič riskantné.“ Alexander prikývne a s istotou odpovie: „Áno. Nemaj obavy. O Zuzanu sa postarám. Dostane presne to, čo má. Všetko bude v poriadku.“ Samuel ešte chvíľu váha,

ale potom ticho povie: „Dúfam, že vieš, čo robíš.“
Alexander mu vážne pozrie do očí a seabvedomo odvetí:
„Viem.“

V priebehu dňa Alexander a Samuel usilovne pracujú v kuchyni. Pripravujú chody, omáčky, prílohy a dezerty, každý pohyb prepočítaný, každý úkon premyslený. Slnko medzitým zapadá a večer sa blíži. Všetko podstatné už majú pripravené – zostáva posledný krok. Alexander pozrie na Samuela a žmurkne. Znamenie je jasné. Samuel sa presunie k sporáku priamo pod bezpečnostnou kamerou. Alexander medzitým položí omáčku na stôl, postaví sa k nej a úmyselne sa otočí chrbtom ku kamere. Zakrýva výhľad na to, čo práve robí.

Samuel zapne plyn a položí na horák hrniec s trochou oleja. Po chvíli prudko vysype vrecko s ryžou do rozpáleného oleja. Zmes okamžite vyšplechne, plyn prepáli okraj hrnca a šľahne prudký plameň. Vzduch sa naplní pachom spáleniny a iskry zasiahnu kameru priamo nad sporákom. Zaznie jemné zapraskanie. Kamera zaiskrí a obraz z nej sa nadobro vypne.

Alexander využije príležitosť a začne do omáčky nenápadne pridávať neriedené čistiace prostriedky. Medzitým Samuel hasí plameň hasiacim prístrojom a rýchlo upratuje neporiadok, ktorý spôsobil. Alexander zatiaľ v tichosti dokončuje svoje smrtonosné dielo.

Vtom do kuchyne vtrhne ochranár a naliehavo zvolá: „Čo sa tu stalo? Ste v poriadku? A čo jedlo?“ Samuel povie: „Prepáčte... som nervózny. Variť pre najvyššie postaveného človeka v Bavorsku je obrovská zodpovednosť. Chcem, aby mu chutilo a omylom som spravil chybu. Už sa to nezopakuje.“

Alexander hneď dodá: „Nemajte obavy. Väčšinu jedál už máme pripravenú. Možno vynecháme jeden chod, ale garantujem vám, že sultán Hans na túto hostinu nikdy nezabudne.“

Ochránár prikývne a spokojne odíde. Alexander so Samuelom pokračujú v dokončovaní jedla. Samuel sa nenápadne pozrie na Alexandra, ktorý mu v tichosti prikývne.

O dve hodiny neskôr prichádza do sály sultán Hans s početnou ozbrojenou ochranou, za ním kráča Damir a niekoľko ministrov v luxusných tradičných odevoch. Atmosféra je formálna a napätá. Všetci si zaujmú svoje miesta pri dlhom stole zo zlata, pokrytom bohatými ornamentmi a digitálnymi menovkami.

Dvere sa znova otvoria a do miestnosti vstupujú dvaja ochranári, ktorí vedú Zuzanu. Je upravená do posledného detailu. Jej mejkap aj vlasy sú bezchybné, no je zahalená v tmavej moslimskej burke. Vyzerá ako princezná

predstavená verejnosti... až na to, že sa očividne necíti ako niekto, kto by si to prial.

Do miestnosti medzitým vstupujú novinári s kamerami a mikrofónmi. Zaberajú každý detail – luxusný interiér, sultána, hostí aj Zuzanu po jeho boku. Všetko sa naživo vysielala do celého sveta. Sultán Hans sa postaví, mierne sa oprie o stôl a pozrie priamo do jednej z kamier. S teatrálnym tónom povie: „Dnes som sa zasnúbil so ženou slovanského pôvodu, občiankou Vyšehradu! Čoskoro sa vezmeme a porodí mi mnoho potomkov. Nech si ktokoľvek postaví akýkoľvek plot... nič nás nezastaví. Skôr či neskôr sa mi podrobí každý! Alah je veľký!“

U hostí to vyvolá potlesk, zatiaľ čo Alexander a Samuel sa v kuchyni pripravujú na rozhodujúci moment.

Medzitým v jednej z miestností českej ambasády v Mníchove sedí diplomat Filip s pohárom vína a sleduje živý prenos zo zasnub sultána Hansa. Ceremónia mu pripadá ako prehnané divadlo, a tak len krúti hlavou. Už chce televíziu prepnúť, keď vtom zbadá niečo, čo ho zarazí.

Na obrazovke sa objavia dvaja kuchári – Alexander a Samuel – ktorí prinášajú podnosy s jedlom. Filip spozornie, nakloní sa bližšie k obrazovke a chvíľu ich sleduje bez slova. Potom sa jemne usmeje a zamrmle si popod nos: „Čo to len robíte, chlapci...“

Medzitým v paláci Alexander nesie tri starostlivo naservírované taniere a prichádza k hlavnému stolu, kde sedia Damir, Hans a Zuzana. Hans sedí v strede. Alexander na krátky okamih nenápadne žmurkne na Zuzanu, ktorá v šoku stuhne. Rýchlo si prítiahne burku bližšie k tvári, aby skryla svoj výraz.

Alexander položí jeden tanier pred Zuzanu, ďalší pred Hansa a posledný pred Damira. Samuel zatiaľ obsluhuje ostatných hostí – ministrov. Alexander sa jemne ukloní a Hansovi povie: „Je mi ctou, môj sultán, že som vám mohol pripraviť večeru. Dobrú chuť.“

Hans sa usmeje a povie: „Nuž... poďakujte sa predovšetkým Damirovi. Je mojím blízkym spolupracovníkom a práve on vás odporučil na túto úlohu. Úprimne ma mrzí, že ste prišli o moslimskú reštauráciu počas našej operácie v Innsbrucku. Povedzte mi... ako sa majú moslimskí Tatári pod útlakom Moskvy? Ak sa mi podarí zjednotiť islamský západ Európy a potiahnem s armádou až na Ural... pridajú sa Tatári a ďalšie moslimské národy na našu stranu?“

Alexander zachová pokoj a odpovie v súlade s vymyslenou identitou: „Žiaľ, mnohí z nás boli presunutí do Ázie. Tí, čo zostali, často hľadajú útočisko tu, v západnej Európe.“ Hans zamyslene prikývne: „O to väčší dôvod dobyť Kyjev a Moskvu... Ďakujem za večeru.“

Alexander len mlčky kývne hlavou, krátko sa pozrie na Damira a potom sa ticho vráti späť do kuchyne.

Hans si všimne, ako sa Zuzana tvári kyslo, a potichu jej povie: „Chápem, že tu nie si dobrovoľne. Ale usmievaj sa pred kamerami tak, ako sa patrí. Inak ti to po svadbe v posteli spočítam!“ Zuzana stuhne od strachu, zatiaľ čo Hans sa začne zvrhlo usmievať.

Medzitým ministri začínajú konzumovať jedlo, zatiaľ čo Hans si pokojne pripravuje servítku a príbor. Damir vezme do ruky vidličku, no následne sa zamyslí. Jeho výraz sa mení. Najprv spozornie, potom znervózne a napokon sa chytí za hlavu.

Prudko vstane a skríkne: „Okamžite sem prived'te toho kuchára!“ V jedálni nastane napäté ticho, kamery sa okamžite zamerajú na Damira. Hans nahnevane povie: „Čo to stváraš?“

Vzápätí ochrankári privedú Alexandra a Samuela z kuchyne a postavia ich pred Damira. Obaja stoja vzpriamene, ale je vidieť, že sú v napätí. Damir si ich dôkladne premeriava. Zuzana, ktorá sedí len pár krokov od nich, napäto sleduje situáciu. V očiach má obavy, lebo nevie, čo má očakávať.

Damir pred všetkými osloví Alexandra: „Chcem, aby si ochutnal to jedlo.“ Hans okamžite zasiahne: „Prečo? Veď si toho Tatára sám odporučil!“ Damir sucho odvetí: „Istota je istota.“

Alexander pokrčí ramenami: „Nuž... keď na tom trváte...” Príde k Zuzane a s úsmevom poznamená: „Hádam sa budúca nevesta neurazí...” Sebavedomo vezme Zuzane tanier a začne z neho jesť. Damira to vytočí. Zúrivo Alexandrovi vytrhne tanier z rúk a hodí ho o zem tak silno, až sa roztriešti na kúsky.

V miestnosti zavládne napäté ticho, všetci sú v šoku. Kamery novinárov okamžite zaostria na Damira a Alexandra, práve keď sa incident vysielal naživo do celého sveta. Hans vykrikuje: „Čo to, dočerta, robíš, Damir?! Preskočilo ti?”

Damir bez slova vezme svoj vlastný tanier, podá ho Alexandrovi a rozkazovačne povie: „Teraz ochutnaj z tohto! Okamžite!”

Alexander zaváha. Jeho pohľad preletí po Hansovi, ochrankároch a kamerách. Na chvíľu znehybnie, akoby prehodnocoval situáciu. Potom sa opäť zahľadí na Damira a trpkosť sa usmeje, takmer až zúfalo. „Prečo mi to komplikuješ?” povie ticho, skôr s rezignáciou než hnevom.

Zrazu Alexander urobí prudký švih. Vyhodí Damirovi tanier z ruky, ktorý sa s rachotom rozbije o podlahu, a bez zaváhania mu uštedrí tvrdú ranu pästou priamo do tváre. Kým sa Damir spamätá, Alexander mu z puzdra vytrhne pištoľ. Bleskurýchlo schmatne Hansa pod krk a priloží mu zbraň k hlave.

Nastane chaos. Všetci prítomní onemeli od šoku, zneistení ochrankári vytiahnu svoje pištole a namieria na Alexandra. Alexander sa otočí k jednej z kamier a zakričí: „Už ani krok! Inak ho tu, pred celým svetom, odstrelím!“

Samuel nenápadne vklzne za Damira, schmatne jeho druhú pištoľ a v okamihu uchopí Zuzanu ako rukojemníčku. Zdvihne zbraň a zvolá: „Nikto sa ani nepohne!“

Hans sa skrúti v Alexandrovej paži, zúri a vyprskne: „Živý sa odtiaľto nedostaneš, ty bastard! Kto vlastne si?“ Zuzana, aj keď zadržiavaná, hrdým hlasom prehovorí: „To je môj brat, ty úchylný blázon!“

Hans stuhne. Damir sa medzitým zodvihne zo zeme, krv mu steká z nosa a v očiach mu horí hnev. Kamery naďalej vysielajú každý okamih v priamom prenose. Celý svet sleduje túto dramatickú scénu so zatajeným dychom.

Na českej ambasáde sleduje prenos aj Filip. Keď uvidí, čo sa deje, okamžite sa otočí na svoju sekretárku a rozhodne povie: „Okamžite mi spojte Prahu! Hneď!“

Medzitým Alexander stále pevne drží Hansa pod krkom a mieri mu pištoľou na hlavu. Osloví napätých ochrankárov: „Teraz nás bezpečne odprevadíte k autu a necháte nás odísť na českú ambasádu. Inak ho zastrelím. Rovno tu, pred očami celého sveta!“

Damir vybuchne: „Si mŕtvy muž!“ Alexander sa len pousmeje a naschvál hlasno pred všetkými povie: „A ty? Ty si ma sem dostal a chcel si, aby som ho zabil. Len aby si sa mohol sám chopiť moci v krajine. Ale nečakal si, že to urobím po svojom... a že sa pokúsím zbaviť aj teba.“

Hans zbledne. Jeho pohľad preletí z Alexandra na Damira. Damir, zaskočený a náhle vystrašený, si uvedomí, že jeho tajomstvá vyplávali na povrch. Alexander sa zasmeje, tentoraz chladne a výhražne. „Teraz si ty mŕtvy muž.“ Damir mu nahnevane odvrkne: „Ty zasraný hajzel! Mal som ti v tom Innsbrucku odrezať vajcia a bol by pokoj!“

Alexander sa nenechá vyviešť z miery. Hovorí pevným hlasom: „Spravil si chybu, keď si si myslel, že sa poddám! Som Slovan, rovnako ako ty. A Slovania? Tí sa bránili Hunom, Avarom, Rimanom, Germánom, Turkom, Mongolom... Nikto nás nezastavil! A nezastaví! Stále sme tu! Lebo sme nepoddajní. Mal si to brať na vedomie, Damir! Dokonca ani ty sám si sa Hansovi nikdy plne neoddal! Však si ho chcel zvrhnúť!“

Damir sa na Alexandra pozerá s nenávisťou v očiach, no zároveň s tieňom neistoty. Jeho čeľusť sa napína, päst zovretá. Alexander k nemu prehovorí pokojne, no s ostrým podtónom: „Pozri... tvoja reputácia je v Bavorskú zničená. V moslimskom svete tiež. A ak nás teraz ochrankári alebo

vojaci zastavia, nebudú sa s nikým párať. Teba aj celú tvoju bosniansku jednotku popraví rovnaká guľka ako nás.“

Na chvíľu sa odmlčí, aby vetu nechal doľahnúť, potom pokračuje: „Ale čo keby sme trochu zamiešali karty? Dávam ti svoju ponuku: zavolaj svojich mužov do paláca a pomôž nám dostať sa na ambasádu. Potom vo Vyšehrade požiadate o azyl. Však ste Slovania. A Slovania by si mohli pomáhať...“ Damir mlčí, napätie v miestnosti hustne. Alexander dodá: „Stačí, ak svoje hriechy odčiníš tým, že prispeješ k rozkladu Bavorskej islamskej republiky.“

Hans to už nevydrží a zúrivo vykrikuje: „Neopovažuj sa! Celý môj život smeroval k vytvoreniu tejto republiky a nikto z vás ju nezničí!“

Damir zúfalo zatne zuby, pozrie na Hansa, potom na Alexandra. Váha. A potom, cez zatnuté zuby, zamrmle: „Neznášam ťa! Ale... ah... čo mi iné zostáva?! Idem do toho s tebou...“ Na chvíľu sa zarazí a nedôverčivo dodá: „Ale kde mám záruku, že dodržíš slovo o azyle?“ Alexander sa uškrnie, mierne nakloní hlavu a povie s náznakom pobavenia: „Nemáš. Vidiš, ako sa nám karty obrátili?“

Alexander sa pomaly otočí ku kamerám. V miestnosti zavládne napäté ticho. Všetci vedia, že jeho slová teraz bude počuť celý svet. Pevne a dôrazne prehovorí: „Ak sa na toto pozeráte z Vyšehradu, žiadam vás o okamžitú inváziu do Bavorska!“

Krátka pauza. Jeho pohľad je nekompromisný. „Som Slovák! A chcem celému svetu dokázať, že Európa sa ešte dá zachrániť. V rukách držím najvplyvnejšieho moslimského vodcu na kontinente... Stačí jeden pohyb prstom, a v hlave bude mať guľku!“ Zovrie Hansa pevnejšie, mieri mu na spánok a pokračuje: „Európa bude opäť naša! Musíme ju oslobodiť! Teraz... alebo nikdy!“ Na záver, s hrdosťou a naliehavosťou v hlase, zvolá: „Spustite operáciu Reconquista 2.0!“

Hans, aj keď so zbraňou pri hlave, ostáva podivne pokojný. Hlasom tichým, no plným presvedčenia povie: „Toto sa ti nepodarí. Ja mám Alaha na svojej strane.“

Alexander jeho slová úplne ignoruje. Neodpovedá, nepozera sa naňho. Chladnokrvne ho začne viesť preč z jedálne. Za Alexandrom kráča Samuel, ktorý stále drží Zuzanu. Damir ich mlčky nasleduje, výraz má kamenný, no jeho vnútro vri. Ochránka, so zbraňami v rukách, sa pohne tiež. Pomaly, potichu, s napnutými svalmi. Každý ich krok je opatrný, aby nevyprovokovali Alexandra k nečakanému pohybu, k výstrelu.

V miestnosti za nimi zostáva len ticho a napätie, ktoré by sa dalo krájať. Všetko sa teraz rozhoduje v pochmúrnych chodbách paláca, a v hlavách tých, ktorí ešte váhajú.

Všetci pomaly opúšťajú palác. Damir si priloží vysielачku k ústam a hovorí: „Chlapci... trochu sa nám to pokazilo. Poďte všetci pred palác...“

Hans, stále v Alexandrovej moci, zúri a kričí na ochrankárov: „Zavolajte posily! Všetkých ozbrojených Kurdov a Afgancov! Majú jasný rozkaz! Postrieľať tých Bosniakov čo sem prídu!“

Ochránka okamžite poslúchne. V paláci vypukne chaos. Hlásenia, výkriky, spustené alarmy. Všetko sa začína rozpadáť.

Cestou z paláca sa Damir nakloní k Hansovi a zasyčí: „Ak dáš postrieľať mojich mužov, zaškrťm ťa vlastnými rukami!“ Hans zúfalo vybuchne: „Ako si ma mohol zradiť? Bol si môj mentor! A ja tvoj žiak! Ty si ma dostal na túto cestu!“ Damir odvrkne: „A ty si nikdy nepochopil Alahove učenie! Je koniec... aj tak si k nám Bosniakom nikdy nepatril.“ Hans s nenávisťou odpovie: „A vy Bosniaci patríte na Balkán, tu v Bavorsku nemáte čo hľadať!“

Všetci utekajú naprieč palácom, ozyvajú sa kroky, šuchotanie a vzdialené povely z vysieláčiek. Cestou Samuel s ironickým úsmevom poznamená k Alexandrovi: „Viac teatrálné si to už ani urobiť nemohol. Buď sa toto zapíše ako najúspešnejšia operácia v histórii... alebo tu všetci zomrieme.“ Alexander sa krátko pousmeje, ale nič nepovie.

Spolu so Samuelom, Zuzanou, Damirom a Hansom vychádzajú pred palác. Pred areálom sa už zhromažďujú bosnianski vojaci, prichádzajú na vojenských vozidlách, motory hučia, brzdy pískajú. O chvíľu sa z paláca vyrútia aj ochrankári, pištole stále namierené na Alexandra, Samuela

a Damira. Napätie je hmatateľné. Alexander bleskovo ukáže na Hansa, ktorému stále drží zbraň pri hlave, a nahnevane zakričí na ochranku: „Nechodte už za nami, dočerta!“

Bosnianski žoldnieri pred palácom rýchlo obkľúčia Alexandra a jeho skupinu. Zbrane majú namierené na Hansovu ochranku. Vyzerá to, že prišli Alexandrovu skupinu ochrániť. Damir sa zastaví, keď zbadá, akú majú presilu, a potichu sa uškrnie. V jeho očiach sa zableskne nápad. Nenápadne sa otočí k jednému zo svojich mužov a sotva postrehnuteľným gestom ukáže na Samuela.

BUUM! Výstrel pretrhne napätie ako nôž. Samuel s výkrikom padá k zemi, guľka mu roztrhla nohu. Zbraň mu vypadne z ruky.

Damir nezaváha ani sekundu, okamžite schmatne Samuelovu pištoľ a pohotovo chytí Zuzanu. Priloží jej zbraň k hlave a s tvrdým výrazom sa otočí k Alexandrovi. „Odlož zbraň a odovzdaj Hansa mojim mužom!“ zasyčí Damir. Jeho hlas nabitý zúrivosťou.

Alexander zbledne, nervózne sa obzerá, prsty sa mu trasú na spúšti. Ticho si zamrmle: „Nie... takto to nemalo byť...“ Ďalší bosnianski žoldnier sa zohne k Samuelovi, ktorý ticho kvíli od bolesti, a priloží mu pištoľ k hlave. Damir bez miľnutia oka dodá: „Máme tvoju sestru aj starého otca... Daj nám Hansa! Je nás viac!“

Hans sa zmätene pozrie na Damira a zaskočene povie:
„Damir, čo to robíš?“ Damir bez váhania odpovie:
„Pomáham ti. Snažím sa vykúpiť a očistiť svoje meno...“
Alexander začne krútiť hlavou, zúfalstvo mu vystúpi do tváre.

BUUM! Ozve sa ďalší výstrel. Damirova pištoľ vystrelí priamo do Zuzaninej nohy. Zuzana s bolestným výkrikom padá na zem, krv sa rozlieva po dlažbe. Damir sa k nej okamžite skloní, priloží jej pištoľ k hlave a Alexanderovi zasyčí: „Budem počítat do troch! Vzdaj sa! Aj tak už nemáš šancu! Máš tu dvoch kriplov, ktorí sa na ambasádu nedostanú! A okolo sú žoldnieri aj ochrankári, všetci pripravení ťa odstaviť! Nemáš na to!“

Alexander váha, napätie v ňom vrie, Samuel vedľa Zuzany stoná od bolesti. Samuel, ležiac na zemi so zbraňou bosnianskeho žoldniera pri hlave, zúfalo pozrie na Alexandra a zachrapčí: „Je po nás... Zastreľ Hansa. Vezmeme ho so sebou a zachráňime civilizáciu.“ Zuzana sa rozplače, tvár skrytá v dlaniach, jej telo sa chveje od bolesti aj strachu.

Alexander, zúfalý a zlomený, len potichu povie: „Ja nemôžem...“ Pomaly pustí Hansa, zbraň mu sklzne z prstov a s kovovým cinknutím dopadne na dlažbu. Damir sa rozosmeje, víťazoslávne sa otočí k Hansovi a povie mu s úsmevom: „Zachránil som ťa...“

V tej chvíli sa nad areálom ozve hukot motorov a dupot stoviek vojenských topánok. Celý palác obklúči Bavorská islamská armáda – Kurdi, Afganci a ďalší bojovníci z rôznych kútov sveta. Ich velitelia kričia na bosnianských žoldnierov: „Zložte zbrane! Okamžite!“ Napätie stúpa, zbrane mierené na všetky strany, stačí jediný chybný pohyb a spustí sa peklo.

Hans sa vážne pozrie na Damira a zakričí: „Zrada je tá najhoršia vec, akú môže niekto urobiť! Ty veľmi dobre vieš, ako zradu nenávidím! A ty si myslíš... že ju teraz budem pri tebe tolerovať? Že ti odpustím? Všetci pôjdete do tábora! Ten slovenský blázon a ty spolu s ním!“ Potom Hans vykrikuje na vojakov: „Popravte zradcov!“

BUUM! Hansovi ochrankári a bavorskí vojaci začnú strieľať na Bosniakov. Bosniaci sú v menšine, nemajú šancu. Výstrely dunia, vzduch je plný kriku a chaosu.

Damir a zvyšní bosnianski žoldnieri rýchlo odhodia zbrane a zdvihnú ruky, vzdávajú sa. Damir však ešte v poslednej chvíli rýchlo siahne do vrečka, nenápadne vytiahne malý USB kľúč a vsunie si ho do úst. Celý ho prehltne, pričom sa tvári pokojne, akoby sa nič nestalo. V chaose a hluku si to nikto nevšimne.

Ochrankári pristúpia k Hansovi a ten im autoritatívne prikáže: „Moju snúbenicu odvezte do nemocnice. Nech jej ošetrí nohu po guľke. Tá svadba bude! Ešte sme

neskončili! Svet musí vidieť, že so mnou sa nikto zahrávať nebude!“

Na chvíľu sa odmlčí, potom sa chladne otočí k zvyšným bosnianskym žoldnierom, ktorí sa vzdali: „Čo sa týka týchto... popravte ich!“

Bez zaváhania sa následne obráti k Alexandrovi, Samuelovi a Damirovi. „Týchto dvoch slovenských falošných kuchárov a Damira pošlite do koncentračného tábora. Budú otrokmi Bavorskej islamskej republiky.“

Vojaci okamžite pristúpia, zbrane pripravené, rozkazy sa začínajú plniť. Zuzana začne zúfalo kričať a vzpierat sa, slzy jej tečú po tvári, no ochrankári ju neúprosne odvedú preč. Medzitým kurdskí a afganskí vojaci bavorskej armády bez váhania spustia paľbu na zvyšných bosnianskych žoldnierov. Výstrely dunia, telá padajú k zemi, a o chvíľu je ticho.

Alexander, Samuel a Damir sú zatknutí ďalšími vojakmi. Samuel stoná od bolesti, noha mu silno krváca, no nikto si to nevšíma. Počas zatýkania sa Damir zlostne obráti k Hansovi a povie pomedzi zuby: „Nemal si zabíjať mojich mužov! To ťa vyjde draho! A bude mi jedno, čo všetko sme spolu prežili.“

Hans sa k nemu otočí s chladným úsmevom: „Mne to je už dávno jedno. Ja mám všetko. A ty nič.“ Potom Hans pomaly prejde pohľadom na Alexandra. S pohrdaním mu povie: „Ty si chcel zničiť štát, ktorý som vybudoval od

nuly? Teraz spoznáš peklo na zemi. Až do svojej smrti budeš otročiť v koncentráku. A pamätaj... tvoja sestra je moja nastávajúca manželka. Nemáš dôvod ju odo mňa brať preč. Je to môj majetok!“

Alexander naposledy vzdorovito pľuvne Hansovi priamo do tváre. Hans sa ani nezatvári, len mu s úškrnom vrazí pästou medzi rebrá. Alexander sa zohne od bolesti, no nepovie ani slovo. Hans potom dá krátky signál svojim vojakom a tí okamžite odvedú Alexandra, Samuela a Damira preč. Samuel bolestivo kríva, Damir mlčí, zatiaľ čo Alexander si stále drží bok.

Hans sa s víťazoslávnym výrazom postaví pred kamery a sebavedomo začne svetu oznamovať, ako všetko, čo sa mu postavilo do cesty, zlyhalo na plnej čiare.

Filip sleduje správy zo svojej kancelárie na ambasáde, oči upreté na obrazovku, ruky zovreté v päst.

Na druhej strane strednej Európy, v Bratislave, sleduje Barbora, Alexandrova manželka, tie isté zábery. Má slzy v očiach, neschopná odtrhnúť zrak od televízora. Európa je v šoku.

Všetci po celej Európe, od obyčajných ľudí až po politických lídrov, s hrôzou sledujú, čo sa deje. Hans stojí pred kamerami ako pyšný víťaz. Sebavedomo sa usmieva,

preháňa každé slovo, oslavuje sám seba ako boha a spasiteľa nového poriadku. Jeho slová sú ako nôž do chrbta celej Európy. „Toto je len začiatok,“ vyhlasuje verejne. „Vyšehrad, Balkán... všetkých vás jedného dňa zničím!“ Svet zadržiava dych.

Alexander, Samuel a Damir sedia spútaní v zadnej časti autobusu, ktorý opúšťa Mníchov spolu s ďalšími zajatcami – budúcimi otrokmi. Samuel je bledý, potí sa od bolesti, no našťastie sú medzi eskortou aj ošetrovatelia. Počas cesty mu dôkladne ošetrujú postrelenú nohu, zastavia krvácanie a zafixujú ju tak, aby zvládol transport. Autobus sa pomaly kľukatí mestom, za oknami miznú ruiny aj zlaté veže, zatiaľ čo vnútri vládne tiché napätie. Každý vie, že smerujú na miesto, odkiaľ sa už málo kto vráti.

BAVORSKO, KONCENTRAČNÝ TÁBOR, NEZNÁME MIESTO – Autobus dorazí k táboru obohnanému plotmi a strážnymi vežami. Okolo postávajú ozbrojení moslimskí vojaci rôzneho pôvodu. Vo vnútri sú vychudnutí, vyčerpaní ľudia všetkých národností a vierovyznaní. Každý, kto oponoval režimu sultána Hansa.

Alexander, Samuel a Damir vystupujú z autobusu, stále spútaní. Samuel sa ťažko drží na nohách, ale ošetrená noha mu aspoň umožní kráčať. Ticho, ktoré ich víta, je ťaživé.

O niečo neskôr sa Alexander, Samuel a Damir prezlečú do väzenského odevu a okamžite sú poslaní do práce. Ocitnú sa v továrni, kde vyrábajú malé kovové súčiastky pre zbrane a vozidlá. Samy osebe sú neškodné, montujú sa až inde.

Damir si rýchlo získa nežiadanú pozornosť. Moslimskí vojaci sa mu posmešne prihovárajú: „Pozrime sa, kto prišiel! Samotný bývalý generál Bavorska! Haha! Pozri, ako si klesol!“

Damira to zasiahne hlbšie, než by čakal. Aj keď bol vždy tvrdý chlap, hanba a poníženie ho zvnútra dusia. Nikdy by mu nenapadlo, že skončí takto – po tom, čo stál na vrchole.

Alexander, Samuel a Damir dostanú pridelené poradové čísla – 888, 889 a 890. Pracujú vedľa seba pri dlhom páse vo výrobnnej hale. Pred sebou triedia malé kovové súčiastky. Niektoré idú do vozidiel, iné do zbraní. Hala je hlučná, plná tlmených rozhovorov a rachotu kovu.

Samuel sa ticho nakloní k Alexandrovi a zachrapčí: „Je mi ľúto, ako to dopadlo... Zlyhali sme.“ Krátko sa odmlčí a s bolestivým úsmevom dodá: „Nohu mi síce ošetrili... ale dlho tu v takýchto podmienkach nevydržím. Aj tak som už starý...“

Alexander mlčky pracuje ďalej, zovretá sánka, ťažké myšlienky v očiach. Damir, o niečo ďalej, stále cíti na

chrbte pohľady a počuje posmešky strážcov. Nikto z nich ešte netuší, ako dlho tento život vydržia.

O chvíľu však Alexander odhodlane prehovorí: „Nevzdal som sa v Bosne... neskončil som to ani v Innsbrucku... a ani v Mníchove! Hovorím ti, že sa za rodinou vrátim! Aj keby to malo byť o desať rokov neskôr! Nemôžem ich nechať samých...“ Samuel ticho, s obavou v hlase dodá: „A čo Zuzana?“ Alexander si povzdychne, ramená mu oťažejú, pohľad sa mu zahmlí. Na chvíľu je úplne zúfalý, bez odpovede.

Damir, ktorý ich rozhovor zachytí, sa odrazu trpko rozosmeje: „Prestaňte plakať, vy hovná! To ja som tu prišiel o všetko. Najprv o krajinu, teraz o postavenie aj o kamarátov z jednotky.“ Sarkasticky sa uškrnie a dodá: „Vaše krajiny a rodiny sú v poriadku. Dokonca aj tá vaša Slovenka bude v pohode. Možno bude musieť rodiť deti a plniť pre Hansa v posteli všelijaké nechutnosti... ale inak sa o ňu postarajú.“

Jeho pohľad sa zamračí, hlas mu stvrdne: „Skôr sa bojte o seba! Tu nikto z nás dlho neprežije.“ Alexander sa nakloní k Damirovi a naliehavo mu povie: „Určite to tu poznáš lepšie ako my. Musíš nám pomôcť zdrhnúť! Osobné spory musíme dať bokom!“ Damir sa zachechtá a ironicky povie: „Ja som tieto koncentráky navrhoval... a poviem ti rovno... zdrhnúť sa nedá! Všade sú ozbrojení vojaci

a kamery. Strážne veže. Okolo plot. Skôr, než urobíš desať krokov, ťa odstrelia.“

Alexander si ticho povzdychne: „Musí byť nejaká cesta...“ Damir sa mierne uškrnie, jeho hlas je chladný: „Jedna cesta von je... keď niekoho našťveš tak, že ťa rovno zastrelia. To je jediný únik. Ak ale zomrieť nechceš, ostaneš tu navždy otrokom.“

Alexander zovrie päste. Oči mu stvrdnú, v tvári sa mu mihne vzdor. Bojovník v ňom sa odmieta zmieriť s osudom.

Jeden z dozorcov k nim zrazu príde a hrubo zakričí: „Držte huby! Poriadne si odvádzajte svoju robotu a nerozprávajte sa!“ Alexander, Samuel a Damir okamžite stíchnu a sklonia hlavy. Ich ruky automaticky triedia kovové predmety na páse, ticho, len s tlmeným rachotom kovu okolo. Po chvíli sa Damir nakloní k Alexandrovi a s úškrnom zašepká: „Vidíš? Naštvi ho... a pošle ťa preč z tohto tábora. Ale pošle len tvoje telo... bez duše.“

V noci idú všetci spať do smradľavých a špinavých miestností. Na zemi je len holá betónová podlaha a niekoľko tenkých, zapáchajúcich prikrývok. Žiadne matrace, žiadne periny, žiadne vankúše. Otroci jeden po druhom postupne zaspávajú, no Alexander, Samuel a Damir len ležia a hľadajú do tmy. Oči majú otvorené, myslí im víri myšlienkami.

Po chvíli Damir potichu prehovorí, s horkosťou v hlase: „Urobil som chybu... Mal som sa naozaj pridať na vašu stranu. Mám ale veľa hriechov... z Bosny, Bavorska, Rakúska... musím si to odpykať...“

Samuel sa k nemu otočí a potichu povie: „Si Bosniak, si Slovan, si jeden z nás. Nikdy si nemal pomáhať Hansovi proti Európanom.“ Damir si povzdychne, hlas mu stvrdne: „Vy dvaja neviete, v akej som bol situácii... a neviete, čo je Hans vlastne za človeka...“ Alexander sa mierne nadvihne na lakti a zvedavo šepne: „Skús nám povedať viac... možno lepšie pochopíme situáciu. Aj tak sme v tom spolu... Zavretí v koncentráku...“

Damir sa nadýchne, na chvíľu sa zamyslí a potichu začne: „Kde začať... Bol som v bosnianskej armáde, keď v Bosne vypukla občianska vojna medzi moslimami a kresťanmi. Nebol som ešte generál, ale už som mal pod sebou celú jednotku. Chcel som iba chrániť vlast...“ Hlas mu mierne stvrdne. „Lenže vojna ma mentálne zničila. Videl som toľko zlého, že som pochopil jedno... ak chcete v tomto temnom svete prežiť, musíte byť krutí.“

Na chvíľu stíchne, akoby bojoval so spomienkami, a potom dodá: „Vojna trvala šesť rokov... od roku 2081 do 2087. Ale ja... ja som so svojimi mužmi opustil Bosnu už v roku 2084.“ Alexander a Samuel mlčia, len počúvajú, ticho v miestnosti je husté ako dym.

Alexander ho preruší: „Vtedy sa Bosniaci stiahli do hôr a začala partizánska vojna...“ Damir prikývne: „Presne tak, ale každému bolo jasné, že je to už dávno prehrané. Hlavne po tom, čo vypálili les. Ten požiar bolo vidieť až do vesmíru...“

Hlas mu trochu stuhne, ale pokračuje: „A navyše sme boli obklúčení Chorvátmi a Srbmi, ktorých podporoval Vyšehrad, Kyjev aj Moskva. Tak som vzal svojich mužov a emigrovali sme do Rakúska. Chceli sme azyl, oddýchnuť si, nabráť nové zdroje... a potom sa jedného dňa podieľať na oslobodení a obnovení Bosny.“

Trpkó sa pousmeje: „Boli sme dosť optimistickí a idealistickí. Problém bol, že Rakúsko krátko po našom príchode začalo deportovať každého, kto nebol kresťan alebo ateista. Tak sme ušli ďalej... do Nemecka. Do Mníchova, ešte keď vyzeral ako diera.“

Pomaly vydýchne, akoby zhrnul ťažké roky: „V Nemecku sme boli outsideri, ale rozbehli sme si biznis, aby sme sa užívali. A potom sme našli Hansa... dali sme sa dokopy a pospájali rôzne islamské bunky po celom Bavorsku. Kurdi, Turci, Arabi, Afganci... všetko sme to spojili spolu s nami Bosniakmi.“

Damirov sa zahľadí do zeme: „Keď v Nemecku vypukla kríza a občianska vojna, vyhlásili sme Bavorskú islamskú republiku. Upevnili sme si v krajine moc, nastolili

poriadok... A zvyšok Nemecka? Ten sa v tej občianskej vojne motá dodnes.“

Alexander ticho povie, akoby si spájal časové úseky v hlave: „To už bol rok 2087...“ Samuel ho preruší, unavene sa usmeje a potichu prehodí: „Bože... to sú len dva roky od vtedy? Kokos... Tak rýchlo to ubehlo...“

Potom sa Samuel otočí k Damirovi, pozrie mu hlboko do očí a s vážnym tónom povie: „Za tie posledné dva roky... ste odviekli kus roboty. Vybudovali ste obrovskú armádu, zmenili Mníchov na nepoznanie... dobyli Rakúsko... To vám musím uznať.“ Jeho hlas sa však následne priostří: „Ale tiež ste zabili mnoho ľudí a zničili mnoho vecí! To sa vám odpustiť nedá!“

Damir mlčí, no v očiach mu na okamih prebehne tieň. Nikto z nich však už nemá ilúzie o tom, kto sedí vedľa koho. Napokon povie: „Nuž... to bola Hansova politika. Hans nemal dobrý život a prekypuje nenávisťou. Avšak vďaka nemu som sa stal najvyšším generálom Bavorska. Ako však vidíme... čo vám niekto dá, môže vám aj vziať.“

Alexander sa nadýchne a s vážnym výrazom povie: „Rovnako ako s Európou. Narodili sme sa tu a berieme to ako samozrejmosť. Neuvedomujeme si, že o toto územie naši predkovia bojovali v mene Boha. Boh nám dal Európu. Ale my sme sa od kresťanstva odklonili, prešli k ateizmu a progresivizmu... A Boh sa rozhodol nám ju vziať. Jediný,

kto sa drží, je východná časť Európy... pretože my sme sa k Bohu vrátili.“

Damir sa krátko zasmieje, jeho hlas je unavený, ale trochu posmešný: „Prestaň s tými báchorkami Vyšehradu. Je to len propaganda, ktorú si vymyslel nový pápež v Krakove.“ Samuel potichu prehovorí: „Damir... Čo bolo ďalej? Prečo si chcel zradiť Hansa?“

Damir sa zhlboka nadýchne, chvíľu mlčí a potom potichu odpovie: „Ja som ho zasvätil do islamu, ale nepochopil ho. Mohamed bol posledný prorok. Lenže Hans je egoista a chce byť ďalší. Snaží sa ovládnuť Európu a vytvoriť nové náboženstvo. Novú odnož islamu. Európsku verziu.“

Zatne sánku, v hlase mu znie odpor: „S tým sa ja zásadne nestotožňujem. Tiež chce všetkých obyvateľov premiešať... chce, aby bol každý miešanec, tak ako je on. Ja to ale odmietam! Chcem, aby sa Bosna obnovila a zachovala! Židom trvalo dvetisíc rokov obnoviť Izrael. A ja pokojne počkám tiež dvetisíc rokov, len aby sa Bosna vrátila!“

Damir sa odmlčí, potom pridá, tichšie, ale ostro: „Lenže Bosna už v Hansovej predstave o Európe a budúcnosti nemá miesto. Preto som ho chcel odstaviť od moci. Potom som plánoval presunúť všetky vojenské zdroje Bavarska na vojnu s Balkánom a oslobodiť Bosnu...“

Krátko sa uškrnie: „Ale potreboval som, aby ho zabil niekto typicky európsky... najlepšie z východnej Európy... aby ma zvyšok bavorských moslimov akceptoval ako nového vodcu. Ja som mal totiž len vernosť Bosniakov... Hans mal vernosť Kurdov, Afgancov... a mnohých ďalších.“

Alexander sa nakloní k Damirovi a potichu povie: „Aký je vlastne Hans? Skoro nikto o ňom nič nevie... iba to, že vy Bosniaci ste k nemu mali blízko. Vraj je to polovičný Nemec, má dobré vystupovanie a rečnícky prejav. Ale nikto netuší, čo je to vlastne zač.“ Pozrie sa Damirovi priamo do očí: „Aký bol predtým a aký je teraz? Ako ste sa vlastne vy Bosniaci a Hans dali dokopy?“

Damir sa krátko, trpkco zasmee a povie: „Tajomnosť vzbudzuje predstavy a tie môžu byť veľakrát extravagantné a pritiahnuté za vlasy.“

Na chvíľu sa zamyslí, potom pokračuje: „Keď som spoznal Hansa... bol úplná troska. Celý život nič neznamenal, len sa trápil. A to nehovorím z nenávisti, že mi teraz postrieľal krajanov... hovorím to preto, že to tak proste bolo.“ Samuel sa potichu spýta: „Poznáš celý jeho život?“ Damir prikývne a odpovie: „Áno. Po nastolení Bavorskej islamskej republiky sa mi zdôveril.“ Krátko sa nadýchne.

„Dobre. Začnime od začiatku. Teraz má tridsaťdeväť rokov. Narodil sa v roku 2050. V Mníchove. Jeho matka bola Nemka, šestnásťročná sirota, ktorú znásilnila skupina

migrantov. Kvôli tomu otehotnela, ale nemala nikoho, kto by jej pomohol. Zo znásilnenia mala psychické problémy a na potrat nemala peniaze... keďže kvôli nízkej pôrodnosti to bolo dovolené len bohatým.“

Damir sa zamračí. „Myslela si, že porodí dieťa a potom ho predá nejakému neplodnému páru, aby mala aspoň peniaze na svoj mizerný život. Lenže keď Hansa porodila... rozhodla sa ponechať si ho. Skrátka, zafungoval materinský inštinkt.“

Na chvíľu stíchne, potom dodá: „Keď mi to Hans rozprával, opisoval to, akoby to bolo predurčenie. Ako osud, ktorý vraj Alah chcel, aby sa Hans stal tým, kým sa mal stať... Lenže jeho mama ho nemala ako uživiť. Mala len šesťnásť, nemala rodinu a nedokončila ani strednú školu... a k tomu všetkému mala ešte traumy zo znásilnenia.“

Damir sa trpkou úškrňou: „Nakoniec si založila profil na tých webových stránkach, ktoré boli v západnej Európe ešte prístupné... tie, ktoré sme my na Balkáne a vy vo Vyšehrade už dávno zakázali...“

Samuel sa spýta: „Jeho mama predávala svoje nahé fotky online?“ Damir smutne odpovie: „Áno. Nemala toho veľa a chcela sa čím skôr postarať o seba a svoje dieťa. Nakoniec Hansovi zabezpečila ako tak dôstojné bývanie.“

Po krátkej odmlke pokračuje: „To, čo robila jeho mama, však ako malý nevedel a ani o jej znásilnení. Nikdy nezistil, kto bol jeho otec, hoci ho to vždy zaujímalo. Matka mu

nehovorila pravdu... vraj od nich odišiel. Hans vyrastal ako ateistický Nemec, ale nikde nezapadol. Vzhľadom pôsobil, akoby pochádzal z Blízkeho východu, a tak ho nemecké deti považovali za cudzinca. Ale deti migrantov ho považovali za Nemca, pretože mal nemeckú matku a okrem nemčiny a Nemecka nič iné nepoznal. Bol roztrhnutý medzi dvoma svetmi a nevedel, kam patrí. Nikto ho okrem mamy nemal v láske.“

Damir sa zamyslí a pokračuje: „Keď mal Hans jedenásť rokov, v jeho triede na základnej škole sa rozšírili nahé fotky jeho mamy. Deti ho začali šikanovať. Zistil pravdu, ako jeho mama vlastne zarába peniaze. Odvtedy začal trochu sympatizovať s islamom. Nemal totiž rád, keď sa ženy odhaľujú, lebo mu to spôsobilo v škole problémy.“ Alexander prekvapene povie: „To kvôli tomu sa dal na islam?“

Damir sa mierne pousmeje a pokrúti hlavou: „Nie... to bol postupný vývoj jeho osobnosti. Keď mal pätnásť, nastúpil na strednú školu, kde ho nikto nepoznal. Myslel si, že môže začať odznova.“

Damir na chvíľu preruší rozprávanie, akoby premýšľal a potom pokračuje: „V prvom ročníku si našiel frajerku. Modrooké, blondávané dievča s poľskými rodičmi. Ale keď jeho poľská frajerka zistila, čím sa jeho mama živí, rozišla sa s ním... a po celej škole to rozhlásila. Hans ju začal skutočne nenávidieť. Zlomilo mu to srdce. Zradila ho. A odvtedy

neznáša zradu. Aj preto netoleroval, že som ho teraz zradil ja...”

Damir sa zamračí: „Hans ju nenávidel tak silno, že to prerástlo až do nenávisti voči Slovanom. Ani si neviete predstaviť, ako túži zničiť Vyšehrad... a dostať sa s armádou až ďaleko k Uralu.“ Alexander zhrozene povie: „Je už skoro ako Hitler... snaží sa zničiť všetko, čo leží východne od neho, ale neuvedomuje si, aká masa Slovania vlastne sú. To predsa nemôže vyhrať!“

Damir prikývne a dodá: „V každom prípade... kvôli tomu dievčaťu už prestal veriť na lásku. A kvôli tomu, čo robila jeho mama, sa na ženy začal pozeráť iba ako na sexuálne objekty. Prípadne ako na inkubátory pre deti.“ Samuel potichu povie: „To je hrozné... tá osoba má neskutočne zvrátený pohľad na svet.“

Damir prikývne a dodá: „Je to tak... a bol to veľký samotár, keďže ako miešanec nikde nezapadol a každý sa mu kvôli jeho mame vysmieval. Ale keď mal sedemnášť, začal vo voľnom čase trénovať prejavy, lebo chápal, že bez komunikácie sa ďaleko v živote nedostane.“

Damir pokračuje, hlas má tlmený, ale sústredený: „Keď mal osemnásť a konečne bol plnoletý, nechal si spraviť genetický test. Bol zvedavý, kto bol jeho otec. Vedel, že mu mama v niečom klame. Test mu ale neukázal nič konkrétne, iba to čo už vedel. Že je miešanec. Okrem Nemecka mu vyšiel pôvod aj z Arabského polostrova,

severnej Afriky, Iránu, Afganistanu, Pakistanu, dokonca aj zo subsaharského regiónu. Je možné, že aj jeho otec bol už miešanec... Ale musel to byť obyčajný chlap, ktorý proste s kamarátmi znásilnil jeho mamu... To Hans zatiaľ nevedel.“

Damir sa odmlčí, pozrie pred seba do tmy a až po chvíli pokračuje: „V každom prípade, z testu vyšlo, že jeho otec bol pravdepodobne moslim. Hans sa teda začal trochu viac zaujímať o islam.“

Damir si povzdychne, rukou si prejde po tvári, akoby si potreboval utrieť ťažké myšlienky. „Potom jeho mama zistila, že sa jej syn zaujíma o vieru ľudí, ktorí ju znásilnili... Zhrozila sa. A keď sa dozvedela o genetickom teste, rozhodla sa mu povedať pravdu. Dúfala, že si to Hans s tou vierou rozmyslí. Aj keď viera za to nemohla.“

Samuel si nervózne preloží ruky na hrudi. Alexander stisne pery, ale mlčí. „Povedala mu, že ju znásilnila skupina migrantov a bála sa ísť na políciu. Podľa nej by jej v rámci nemeckej progresívnej politiky o tolerancii aj tak veľmi nepomohli.“

Damir sa na chvíľu zahľadí do podlahy, hlas mu trochu stíchne: „Hans bol v šoku. Jeho svet bol zase obrátený na ruby. Vypytoval sa matky na okolnosti toho znásilnenia, ale ona si veľa nepamätala. Vraj ich bolo veľa, nesprávali sa k nej pekne... snažila sa na to celé zabudnúť.“

Alexander si prejde rukou po zátylku, Samuel len potichu pokýva hlavou. Damir hovorí ďalej, ale už pomalšie, unavenejšie: „Hans sa ale stále pýtal, bol zvedavý... až ju nakoniec dohnal do šialenstva. Spáchala samovraždu. Vtedy mal Hans devätnásť rokov.“ Na chvíľu sa medzi nimi rozhostí ticho.

Damir sa opäť nadýchne a pokračuje: „Krátko nato dokončil strednú školu. Bol ale v koncoch. Mal finančné problémy. Stal sa z neho obyčajný robotník na stavbách. Na stavbách pracovalo veľa moslimských utečencov, od ktorých preberal rôzne náboženské myšlienky.“

Alexander potichu povie, s nádychom úžasu: „Toto všetko... keby vedeli občania Bavorska... alebo aj ľudia mimo Bavorsko... hneď by inak pôsobil. Celý jeho imidž by stroskotal.“

Damir sa krátko uškrnie, ale v jeho pohľade nie je škodoradosť, len únava. „Ešte to ale neskončilo...“ Na chvíľu sa opiera chrbtom o stenu, akoby potreboval nabrat silu, a pokračuje: „Vo voľnom čase sa snažil naďalej zlepšovať svoj rečnícky prejav, s nádejou, že sa mu to raz zide a vymaní sa z chudoby. Celý čas ale aj tak pracoval na stavbách.“

Damir si prejde rukou po tvári, krátko zaváha, potom hovorí ďalej: „Ako dvadsaťšesťročný si konečne našetril na svoju prvú dovolenku v živote. Šiel sa pozrieť do Mekky... ten islam ho fakt fascinoval. Potom sa snažil v Mníchove

začleniť do rôznych moslimských komunít... ale bol samotár a nikde nezapadol. Totiž... jediný jazyk, ktorý vedel, bola nemčina. A práve v nemčine zdokonaľoval svoje vystupovanie a prejav... arabsky napríklad nevedel ani ceknúť.“

Damir sa pousmeje, trochu smutne. „Navyše, nemčinu mal rád... bola to jeho posledná spomienka na mamu. Jedinú osobu, ktorá ho kedy milovala a ktorá bola k nemu v živote dobrá.“ Alexander s napätím počúva, Samuel len tíško prikyvuje. Damir pokračuje:

„Keď mal Hans tridsaťjeden, teda v roku 2081, vypukla občianska vojna v Bosne a Európa začala upadať do nepokojov a ekonomických kríz. To bol moment, keď Hans pochopil, že nebude stačiť trénovať len prejav. Začal trénovať s nožom na figuríne a chodil na strelnicu. Taktiež si našetril na vojenský výcvik pre civilistov... To už mal tridsaťštyri rokov, bolo to v roku 2084... práve vtedy, keď sme my, bosnianski žoldnieri, emigrovali do Mníchova.“

Damir sa krátko zamyslí a dodá: „Ten výcvik, ktorého sa Hans zúčastnil, poskytovala jedna súkromná firma...“ Alexander sa usmeje, v očiach mu zasvieti iskrička zvedavosti: „To ste boli vy, že? Ten biznis, čo si predtým spomínal...“

Damir sa zasmeje, tentoraz takmer úprimne, prikývne: „Áno. Jediné, čo sme vedeli, bolo bojovať. Netušili sme, ako si v Nemecku zarobiť peniaze. Európa ale upadala do

chaosu a ľudia sa čoraz viac začali zaujímať o sebaobranu, podobne ako aj Hans.“ Na chvíľu sa zamyslí, potom pokračuje s náznakom pýchy v hlase: „Tak sme rozbehli biznis... firmu, ktorá trénovala civilistov na to najhoršie. Skrátka, využili sme svoje bojové schopnosti, dali ľuďom to, čo chceli, a slušne si zarobili.“

Alexander a Samuel ho pozorne počúvajú, trochu zaskočení, trochu fascinovaní. Damir pokrčí plecami: „A práve vďaka tomu sme spoznali Hansa, ktorý sa zaujímal o islam. My sme vedeli po nemecky a boli sme ochotní sa s ním rozprávať, takže konečne našiel niekoho, medzi koho mohol zapadnúť. Ja som v ňom videl veľký potenciál. Vedel veľmi dobre a príjemne vystupovať.“

Damir sa opiera o stenu, hovorí tichšie, akoby sa sám vracal v spomienkach: „Nakoniec Hans odišiel zo stavieb a ja som si ho zobral pod svoje krídlo. Zasvätil som ho do islamu a neskôr aj konvertoval. Stal sa jedným z nás...“

Krátko sa odmlčí, potom pokračuje: „Začal som ho ale nabádať, aby spájal rôzne moslimské bunky v Mníchove. Vedel skvelo rečniť, vedel som, že bude schopný s nimi viesť diskusie. Napríklad turecké a kurdske menšiny v Nemecku boli veľmi rozhádané, no vďaka zastrešeniu a podpore, ktorú mal Hans od nás Bosniakov, ich dokázal zjednotiť.“ Alexander zamyslene prikývne, Samuel zovrie pery, ale mlčí. Damir hovorí ďalej, v hlase mu zaznieva úžas aj trpkosť:

„A potom to inšpirovalo ďalších moslimov... ukázal im, že napriek rozdielom sa môžeme spojiť a vytvoriť silnú jednotnú entitu. Hans na seba nabalil ďalších a ďalších neuveriteľne rýchlo. Roky 2084 a 2085 boli v jeho osobnostnom živote kľúčové. Posunuli ho neskutočne ďaleko. Doslova raketový vzostup. Z obyčajného robotníka na stavbách na ideologického vodcu moslimských skupín.“

Damir sa trpkopously pousmeje: „Hans nakoniec získal dôveru a vernosť všetkých moslimov v Mníchove. A potom... vypukla občianska vojna v Nemecku. Moslimov bolo asi štyridsaťpäť percent, pôvodných Nemcov okolo tridsaťpäť. Zvyšok: Indovia, Aziati a všelijakí iní.“

Damir sa krátko zamyslí, potom dodá: „Áno, moslimov síce bolo okolo štyridsaťpäť percent, ale boli to rôzni moslimovia. Afganci, Kurdi, atď. Nebyť Hansa, boli by roztriešení... tak ako sú napríklad vo zvyšku západnej Európy. Práve vďaka nemu sa to všetko v Bavorsku zomlelo tak rýchlo.“

Alexander mlčky počúva, Samuel potichu vydýchne, akoby len teraz začal chápať skutočný rozsah príbehu. „Potom sme teda v Mníchove spoločne vyhlásili Bavorskú islamskú republiku,“ pokračuje Damir, „prepašovali sme zbrane z Balkánu – vďaka mojim kontaktom na albánskych partizánov – a prevzali sme úplnú vojenskú kontrolu nad Bavorskom. Všetky peniaze šli do Mníchova a do armády. Hans sa vyhlásil za sultána a demokraciu zrušil. Nariadil

tvrdú islamizáciu a premiešavanie etník. Chcel, aby bol každý ako on... aby bol každý miešanec, ktorý bude veriť v islam, ale hovoriť po nemecky.“

Damir sa na chvíľu odmlčí a ticho dodá: „Zvyšok už poznáte. O dva roky neskôr, teda teraz v roku 2089, Hans rozpútal vojnu s Rakúskom. A ja som ho chcel zosadiť, lebo nesúhlasím s tým, kam to až zašlo... Hans chce Európu zjednotiť a úplne vymazať všetky predchádzajúce národy. A plánuje vytvoriť nové náboženstvo. Chce byť prorok. To ja, ako hrdý moslimský Bosniak, nemôžem dopustiť...“

Alexander a Samuel sú očividne zaskočení tým, čo všetko sa práve dozvedeli. Po chvíli ticha Samuel potichu povie, s nádychom zamyslenia v hlase: „Wow... Je ale dôležité si uvedomiť, že Hans bol obyčajný človek... a podobní ľudia ako on, s podobným príbehom, môžu byť roztrúsení po celej západnej Európe. My ani nevieme, čo všetko sa vlastne práve teraz odohráva napríklad vo Francúzsku, Beneluxe, Taliansku a ďalej.“

Samuel si povzdychne a dodá, už vážnejšie: „Hans je pravdepodobne iba jeden z mnohých. Ten prvý... ale nie posledný. Občianske vojny stále prebiehajú a my netušíme, akí moslimskí vodcovia z nich vstúpia.“ Alexander prikývne, zamyslený, s napätým pohľadom upretým do tmy miestnosti.

Damir si preloží ruky na hrudi, chvíľu mlčí, potom potichu povie: „Je to možné... V Benátskej islamskej

republike je tiež nejaký šialenec. Hans je s ním v kontakte a rozdelili si Rakúsko. Ja ale toho benátskeho vodcu osobne nepoznám.“

Na okamih sa odmlčí, v očiach sa mu zaleskne trpkosť. „Čo sa týka Hansa... je to totálny narcis... Cíti sa predurčený na to, aby skonsolidoval všetok vojenský potenciál moslimov zo západnej Európy... a potom porazil aj východnú Európu.“

Damir sa krátko zasmieje, ale bez humoru, skôr unavene: „Tiež chce, aby sa jedného dňa mnoho ľudí volalo Hans. Podobne ako sa dnes mnoho moslimov volá Mohamed.“ Alexander sa narovná, v očiach sa mu zaleskne tvrdé odhodlanie. „O to viac ho treba zastaviť... aj keby sme pri tom všetci zomreli! Musíme sa odtiaľto dostať von!“ Otočí sa k Damirovi, jeho hlas je naliehavý, ale pevný:

„Damir... dávam ti ďalšiu šancu. Pomôž nám ho zničiť, inak on zničí Európu. A tvoja Bosna už nikdy existovať nebude. Rovnako ani naše Slovensko...“

Damir sa vážne pozrie na Alexandra a Samuela. Na chvíľu mlčí, akoby zvažoval, či to vôbec povedať. Nakoniec potichu prehovorí, s náznakom neistoty v hlase: „Bola by tu možnosť... než nás zatkli... prehltol som jeden malý USB kľúč.“

Alexander a Samuel stuhnú, upierajú na jeho oči. Damir sa nakloní trochu bližšie a potichu pokračuje: „Na tom kľúči je záznam z toho rakúskeho letiska... ako ste tankovali

ten kamión... a ako ste zastrelili toho rakúskeho vojaka.“ Krátko si odfrkne, trochu trpkó: „Ten USB kľúč... môžem počas veľkej potreby... dostať von.“ Alexander sa znechutene zamračí a povie: „To nám na čo bude dobré?“

Damir sa mierne pousmeje, ale v jeho očiach nie je veselosť, len chladná vypočítavosť. „Hans to ešte nevidel,“ povie pomaly. „Povieš, že si sem prišiel len po sestru a na Európanoch ti nezáležalo. O tvojej rodine v Bratislave nevie. Povieš, že nemáš čo stratiť a jediné, čo chceš, je, aby tvoja sestra bola zdravá a šťastná.“

Damir sa nakloní trochu bližšie, hlas stíši: „Povieš, že si ochotný konvertovať... a pracovať preňho, ak tvojej sestre vytvorí veľmi pekný život. Máš vojenské skúsenosti a on vie, že ty si ho nezradil. Tá nahrávka, kde si zastrelil Rakúšana, bude dôkaz, že si ochotný zabíjať aj Európanov.“

Krátko sa odmlčí, potom dodá, potichu, ale tvrdo: „Možno ťa vezme a dostaneš sa k nemu natoľko blízko... že ho potom zabiješ. Aj keby ste ty a tvoja sestra mali zomrieť.“ Alexander sa zamračí, ruky si preloží na hrudi a na chvíľu sklopí zrak. Jasne vidno, že sa mu ten plán vôbec nepáči. Ticho uvažuje, pery má stisnuté, čelo zvrátené. Samuel sa naňho pozrie, krátko sa nadýchne a pokojne povie: „Nuž... inak sa odtiaľto, bohužiaľ, nedostaneme. Je to posledná šanca, ako zachrániť civilizáciu.“

Pozrie sa raz na Alexandra, raz na Damira, jeho hlas je tichý, ale pevný: „Musíme zosadiť hlavu celého systému.“

Vyjsť to nemusí... ale za pokus to možno stojí. A možno to dokonca prežijeme..." Alexander si prejde rukou po tvári, krátko privrie oči a napokon zamrmle: „Ja neviem... ale zostať tu v koncentraku a nič nerobiť by bolo hlúpe... Ah... Aj keby..." Otočí sa k Damirovi a dodá: „Musíme to USB nejako dostať k Hansovi a odoslať mu správu.“

Damir sa uškrnie, trochu sebavedomo: „To už nejako zariadim. Nechaj to na mňa.“ Alexander však rázne pokrúti hlavou: „Nie... musím s tým prísť ja. Inak mu dôjde, že niečo naňho hráme všetci traja. Musí to vyzerieť, že som ti to USB zobral..." Damir sa zamyslí, na chvíľu je ticho, potom pomaly prikývne. V očiach sa mu mihne náznak rešpektu.

Na druhý deň ráno Damir vyjde zo záchodu, tvári sa pokojne, no v očiach mu svieti napätie. Hneď zamieri k ostatným otrokom, ktorí stoja v rade a čakajú na prerozdelenie, kto kde pôjde pracovať. Ticho sa zaradí medzi Alexandra a Samuela. Alexander sa k nemu mierne nakloní a potichu sa spýta: „Máš to?"

Damir nenápadne vytiahne z vrecka malý USB kľúč, na chvíľu ho zovrie v dlani a šepne: „Môžeme začať.“ Alexander okamžite zareaguje – prudko sotí do Damira a skríkne: „To čo máš?"

Damir sa otočí, zatvári sa nahnevane a zakričí: „Daj mi pokoj!“ Okolo stojaci otroci a strážne začínajú obracať pohľady, atmosféra v rade hustne.

Alexander náhle schmatne Damira, hodí ho na zem a začne sa s ním mlátiť. Ich päste sa mihajú vo vzduchu, Damir kričí, Alexander zúrivo nadáva. Okolo stojaci otroci cúvajú, niektorí len neveriacky sledujú, ako sa pred nimi odohráva prudká bitka. Samuel sa k nim pridá. Skočí do chaosu a začne „pomáhať“ Alexandrovi biť Damira. Celý tábor sa rozhýbe, hlavy sa obracajú, šepoty silnejú. Napätie rastie ako lavína.

Bavorskí vojaci okamžite zasahujú. Pribehnú, zakričia povely a s hrubou silou odtrhnú všetkých troch od seba. Jeden vojak vrazí Damira tvárou k stene, ďalší spútava Samuela a Alexander dostane úder pažbou do rebier. Jeden z bavorských vojakov, vysoký muž s tvrdým pohľadom, pristúpi k Alexandrovi a prísne zavrčí: „To čo malo znamenať? Chceš ísť na samotku?“

Alexander, ešte zadýchaný, vyprskne: „On niečo skrýva! Povedal, že to sultán Hans nesmie dostať!“ Vojak sa začudovane zamračí a kývne na mužov, ktorí držia Damira. Tí ho okamžite začnú prehľadávať a o chvíľu vytiahnu z vrecka USB kľúč. Veliteľ si ho vezme do ruky, skúmavo si ho prezrie a spýta sa: „Čo je to?“

Damir ostane ticho a bez varovania pľuvne vojakovi do tváre. Vojak sa naštvie, chytí ho pod krk, zrazí na zem, vytiahne zbraň a BUUM!

Jeden výstrel. Damir ostáva ležať nehybne na zemi. Je mŕtvy. Alexander a Samuel stuhnú, šokovaní, pretože toto v pláne vôbec nebolo. Veliteľ vojakov ukáže na USB kľúč a zavrčí: „Radšej to pošlite sultánovi Hansovi!“ Vojak, ktorý drží USB kľúč, okamžite odchádza.

Ostatní vojaci chytia Alexandra a Samuela a ťahajú ich von. Dovedú ich ku kľetke, ktorá stojí uprostred koncentráku, vyzlečú ich donaha a bez slova ich zavrú dnu. Vzápätí prichádzajú vojaci s hadicami. Silný a studený prúd vody sa vyleje na ich telá. Alexander a Samuel kričia, zvíjajú sa, snažia sa kryť, no nemajú kam ujsť.

Po chvíli vojaci prestanú, no nechajú ich v kľetke, trasúcich sa od zimy. Keď sa zima opiera do nahých tiel, Alexander potichu povie, zúfalý a zlomený: „Nečakal som, že ho zastrelia... ani že nás budú mučiť.“ Samuel, chvejúc sa, len potichu dodá: „Otázka je, či nás vôbec nechajú nažive.“

Onedlho v Mníchove Hansovi dorazí pošta. Sedí vo svojej pracovni, obklopený luxusom a symbolmi moci, keď mu sluha podá obálku. Hans ju otvorí, pomaly vytiahne USB kľúč a stručnú správu, ktorá popisuje, čo sa stalo v koncentračnom tábore. Bez slova si sadne k počítaču,

zasunie USB do portu a na obrazovke sa objaví starý záznam z kamery: Alexander zastrelí rakúskeho vojaka, zatiaľ čo Samuel tankuje kamión.

Hans sa chvíľu pozerá, sleduje detaily, potom si povzdychne a pokrúti hlavou, akoby mu tento obraz len potvrdil, čo si myslel. Jeho tvár zostáva kamenná, ale v očiach mu prebehne tiež zamyslenia.

V koncentračnom tábore sa zatiaľ bavorskí vojaci blížia ku kľetke. Alexander a Samuel, obaja trasúci sa od zimy, sú bledí a vyčerpaní. Vojaci bez slova otvorili kľetku, chytili ich za ramená a vytiahnu von.

Namiesto očakávaného väzenského odevu im však podajú obyčajné civilné oblečenie. Alexander, stále trasúci sa, zmätene pozrie na vojaka a potichu sa spýta: „Kde ideme? Čo sa deje?“ Vojak naňho okamžite zvrúkne, ostro a bez výrazu: „Buď ticho!“

Skôr než stihnú čokoľvek povedať, vojaci im cez hlavy hrubo stiahnu čierne kukly. Tma. Zvuky sa zrazu stávajú ostrejšími, každý krok, každé pritiažnutie púť je hlasnejšie. Alexander a Samuel cítia, ako ich pevne chytili za ramená a odvádzajú ich preč. Netušia kam. Len počujú ťažké topánky a vzdialené hlasy, ktoré sa postupne strácajú.

BAVORSKÁ ISLAMSKÁ REPUBLIKA,
MNÍCHOV – Alexandra a Samuela privedú bavorskí

vojaci do honosného paláca. Keď im z hláv strhnú kukly, obaja sa zmätene poobzerajú okolo seba. Mramorové steny, zlaté zdobenie, ťažké závesy... a okolo nich desiatky ozbrojených mužov. Nabité pušky im mieria rovno na hlavy. Obaja sú spútaní, potichu dýchajú, pohľad im blúdi po miestnosti – až sa zastaví na Hansovi. Sedí v mohutnom kresle, opretý laktom o opierku, bradu si podopiera rukou. Jeho pohľad je ostrý, chladný, bez emócií.

Hans pomaly prehovorí, každé slovo znie takmer unudene, no v očiach mu iskri nebezpečenstvo: „Chcem vysvetlenie. Prečo mal Damir ten USB kľúč?“ Alexander sa na okamih nadýchne, potlačí prirodzený strach a rozhodne sa klamať, aby to znelo uveriteľne: „Neviem.“ Hans sa jemne pousmeje, ale oči mu potemnejú: „Vieš, čo bolo na ňom?“ Alexander pokrúti hlavou, hlas sa mu chveje len minimálne: „Nie.“

Hans sa pomaly nakloní dopredu, tón mu sklzne do chladného šepotu: „Tak prečo si mu to chcel zobrať?“ Alexander si dáva načas s odpoveďou, potom povie: „Povedal, že sa vám to nesmie dostať do rúk. Bol som zvedavý. Myslel som si, že je to niečo dôležité.“

Hans sa mierne predkloní, hlas má pokojný, ale slová sú ostré ako britva: „Je tam záznam z kamery. Z jedného bývalého rakúskeho letiska. Tvoj starý otec na zázname tankuje kamión. A ty... v slovenskej uniforme... strieľaš na vojaka, ktorý má rakúsku uniformu.“

Alexander napäto prehltné, snaží sa udržať tvár pokojnou. „Áno... to sa stalo na ceste do Innsbrucku. Ale neviem, prečo taký záznam Damir uchovával.“

Hans sa pohodlne oprie, prejde si prstami po brade a s jemným úsmevom, v ktorom cítiť čosi temné, povie: „Na kľúči bolo viacero zostrihaných verzií. Keby sa niekde dostala tá verzia, kde je vynechané, ako si zabil rakúskeho vojaka... a zostalo by tam iba tankovanie vojenského kamióna... vyzeralo by to ako dôkaz, že vojaci Vyšehradu pomáhajú tým rakúskym.“

Hans sa nakloní o kúsok bližšie, oči mu chladne zažiaria: „Keby sa ale niekde dostala iba tá časť, ako si zabil Rakúšana... vyzeralo by to ako dezercia z tvojej strany.“ Krátko sa odmlčí, potom pomaly a zreteľne povie, akoby sám pre seba: „Je zaujímavé... ako sa dá manipulovať s realitou.“

Hans ostane ticho. Dlhú chvíľu sa nepohne, len zamyslene hľadá pred seba. Potom si potichu povzdychne a prehovorí hlbokým, pokojne chladným hlasom: „Vyšehrad musí padnúť... čaká ma preskupovanie síl... Čoskoro sa udejú veľké veci, ktoré nikto z vás nečaká! Osud je na mojej strane.“

Hans sa nakloní mierne dopredu, zrak mu padne priamo na Alexandra. „Avšak zaujíma ma... prečo si strieľal na rakúskeho vojaka?“ Jeho tón je užší, sústredenejší. „Na zázname to vyzerá tak, že chcel zastreliť tvojho starého

otca. Prečo? Čo sa tam vlastne stalo?“ Hans na chvíľu zúži oči, skúma Alexandrovu tvár, potom dodá: „Veď Rakúšania boli neoficiálni partneri Vyšehradu...“

Alexander sa nadýchne, na chvíľu sklopí pohľad, potom sa rozhodne prehovoriť pevným, hoci unaveným hlasom: „Som plukovník slovenskej armády. Pred začiatkom vojny medzi Bavorskom a Rakúskom som bol poverený, aby som dal dokopy novú železnú oponu na slovensko-rakúskej hranici.“ Krátko sa odmlčí, potom ticho dodá: „Problém bol, že vojna začala... a moja sestra Zuzana bola stále v Rakúsku. Tak som vzal svojho starého otca – bývalého policajta – aby šiel so mnou do Rakúska. Aby sme Zuzanu dostali späť na Slovensko.“

Hans ho mlčky sleduje, ruky prekrížené, pohľad ostrý ako nôž. „Lenže o mojom pláne nikto nevedel. Ani slovenské, ani rakúske armádne velenie. Nemal som to dovolené. Odišli sme zo Slovenska tajne... Ukryli sme sa v kamióne plnom zbraní, ktorý smeroval z Bratislavy do Innsbrucku.“

Alexander na okamih privrie oči, ako keby znovu videl ten moment. „Na letisku sme chceli kamión zobrať rakúskym vojakom, aby sme sa dostali do Innsbrucku rýchlejšie. Aby sme nemuseli čakať uprostred vojnového konfliktu... tam, kde sa mali stretnúť bavorské a benátske vojská.“

Jeho hlas sa mierne zlomí, ale rýchlo sa znova vzchopí. „Rakúsky vojak si nás ale všimol... a chcel nám v tom zabrániť. Tak som urobil len to, čo som musel...“ Alexander sa Hansovi pozrie priamo do očí a ticho povie poslednú vetu: „Pretože rodina je pre mňa dôležitá.“

Hans sa zamyslí, pohľad mu zmäkne len na okamih, potom sa znova vyostří. „Takže kvôli rodine si ochotný zabíjať aj vlastných?“ Alexander znervózne. Na chvíľu nevie, čo povedať, oči mu zabehnú do zeme. V hlave mu bežia spomienky, a aj vedomie, že už to dávno necíti tak, ako tvrdí. No nakoniec zdvihne pohľad, prinúti sa k odpovedi a klame presvedčivo, ako len vie: „Dá sa to tak povedať... viac-menej.“

Krátko sa odmlčí, potom dodá tichším, ale rozhodným hlasom: „Ale Rakúšania nie sú moji ľudia. To je len moja rodina.“ Vnútri sa mu však všetko búri. Vie, že sa zmenil, že mu už dávno ide o viac než len o rodinu. O budúcnosť, o civilizáciu. Ale teraz, pred Hansom, si to nesmie dovoliť priznať. Musí ho presvedčiť, a hrať úlohu, ktorú si sám vybral.

Hans sa opiera dozadu, prsty si prepletá pred bradou a s úškrnom hovorí: „Hmmm... Zišiel by si sa mi pri invázii do Vyšehradu.“ Jeho oči sa zalesknú, keď pokračuje pomalým, takmer medovým hlasom: „Poznáš zákulisie novej železnej opony... sám si ju budoval. Máš cenné

informácie. Vďaka tebe by sme mohli s vojskami ľahko preniknúť dovnútra.“

Hans sa mierne predkloní, hlas mu stvrdne: „Ak by si bol ochotný stať sa občanom Bavorskej islamskej republiky... spolu so svojím starým otcom... a ak konvertujete na islam, obaja prežijete. Budete mať nárok na byt, auto... a ženy.“ Krátko sa odmlčí, v očiach mu prebleskne hrozivá iskra. „A Zuzana bude moja výsostná manželka. Bude mať lepšie postavenie než ostatné ženy. Jej deti... môžu byť následníkmi trónu.“

Hans sa narovná, zrazu jeho hlas nabera na vážnosti: „Avšak! Musíš informovať mojich vojenských generálov, ako funguje železná opona! To je to najcennejšie, čo musíme vedieť! Pri nadchádzajúcej vojne bude dôležité ju preraziť!“ Jeho pohľad sa zabodne priamo do Alexandra. „Povieš mojím generálom, ako vaši vojaci operujú... aké sú plány Vyšehradu pri udržiavaní obrannej línie! S týmito informáciami... budem schopný preraziť až do Debrecína, Košíc či Krakova!“

Samuel sa vážne pozrie na Alexandra, jeho pohľad je tvrdý, napätý. Alexander na okamih pocíti v hrudi zvláštny tlak, prvý náznak strachu, ktorý mu presiakne pod kožu. Hans sa nakloní dopredu, oči mu chladne zažiaria: „To, ako si zabil rakúskeho vojaka, pošlem slovenskej vláde. Budú si myslieť, že si zradil. Že si dezertoval.“

Usmeje sa tenkým, ľadovým úsmevom. „Potom sa už nikdy nebudeš môcť vrátiť do Vyšehradu. Budem mať istotu, že ti neostane nič iné, než sa podriaďiť môjmu režimu. Lebo to... bude tvoja jediná a posledná šanca.“

Alexander sklamané skloní hlavu, pomaly, takmer nebadane prikývne. Cíti, ako sa mu v hrudi mieša hnev, smútok a bezmocnosť. Hans radostne tleskne rukami, široko sa usmeje a so smiechom zvolá: „Haha! To som ani nečakal, že preraziť železnú oponu bude také jednoduché!“

Otočí sa k svojim ochrankárom, oči mu horia nadšením a sebedomím. So širokým úsmevom zavelí: „Zvolajte všetkých generálov! Invázia do Vyšehradu môže nastať skôr, ako sme sa domnievali! Začneme s plánovaním a ešte tento rok sa uskutoční útok na Bratislavu! Haha!“

Alexander a Samuel stoja bok po boku, tváre bledé, srdcia im búšia ako o preteky. V očiach majú strach aj bezradnosť, netušia, čo majú robiť, kam sa pohnúť, čo povedať. Hans sa k nim otočí a s pobaveným, takmer blahosklonným úsmevom dodá: „Pripravte sa. Ešte dnes verejne konvertujete na islam.“

Alexander a Samuel sa prekvapene na seba pozerajú, ich pohľady sa stretnú v tichom zdesení. Skôr než stihnú čokoľvek povedať, priskočia k nim ochrankári a pevne ich chytia za ramená. Bez slova ich odvádzajú preč, ich kroky sa ozývajú kamennou chodbou paláca.

O pár hodín neskôr ochrankári privádzajú Alexandra a Samuela do vojenskej miestnosti ukrytej v srdci paláca. Miestnosť je plná generálov, poradcov a ozbrojených mužov. V čele, samozrejme, stojí Hans. Pokojný, sebavedomý, s rukami za chrbtom. Alexander a Samuel už nemajú spútané ruky. Ich telá teraz pokrývajú vojenské uniformy Bavorskej islamskej republiky. Stoja tam ako muži, ktorí sa pred chvíľou ešte báli o život – a teraz pripomínajú postavy vytrhnuté z nočnej mory alebo paralelného vesmíru.

Alexander sa nervózne obzerá okolo seba, oči mu blúdia po znakoch, ktoré kedysi predstavovali nepriateľa. Samuel má stuhnutú tvár, no v očiach mu hrá hnev, ktorý sa snaží potlačiť. Celá miestnosť stíchne, keď pohľady generálov padnú na dvoch cudzincov v ich vlastných radoch. Ochrankári rozvinú moslimský koberec, starostlivo ho uhladia a ustúpia dozadu. Alexander a Samuel na seba ešte raz letmo pozerú, pohľad plný nepokoja, zúfalstva aj nemého súhlasu, že musia hrať túto hru. Potom si pomaly klaknú, ako keby sa chystali na modlitbu.

Hans sa uškrnie a dá znak rukou: „Nahrávajte to.“ Jeden z ochrankárov vytiahne mobil, zapne kameru a namieri ju priamo na oboch mužov. Alexander a Samuel, s pohľadom sklopeným k zemi, začnú spoločne recitovať: „Niet iného Boha okrem Alaha a Mohamed je posol Alaha!“ Ich hlasy znejú rovnako, potichu, meravo,

mechanicky. Celá miestnosť stíchne, generáli sledujú scénu s výrazmi uspokojenia a triumfu.

Hans sa škodoradostne usmieva, spokojne sleduje, ako sa Alexander a Samuel pomaly postaví. Obaja sa ešte raz nervózne pozrú do kamery. Hans zamáva rukou: „Dobre, to stačí.“

Ochrankár vypne nahrávanie na mobile, prejde k Hansovi a podá mu zariadenie do rúk. Hans si ho s uspokojením prezerá, jemne poklepkáva po obrazovke a potom sa otočí k Alexandrovi: „Túto nahrávku,“ prehovorí sladko jedovatým tónom, „spolu s tou, ako si zastrelil rakúskeho vojaka, dnes odvysielame vo večerných správach. Celý svet uvidí, že aj keď si mi síce predtým držal zbraň pri hlave, nakoniec si sa predsa len podvolil! Všetci budú vidieť, že ja som ako boh!“

Hans sa k nemu nakloní o kúsok bližšie, oči mu zažiaria triumfom. „Po tomto... už pre teba nebude cesta späť!“ Alexander zatne čelist, ruky má zovreté v päst, tvár mu sťahuje hnev, ktorý sotva drží na uzde. Samuel si to všimne, jemne sa k nemu nakloní a potichu šepne: „Pokoj... nekonaj impulzívne. Teraz nám už nedokáže pomôcť nikto. Sme na ich strane.“

Hans dvihne prst, jeho pohľad je tvrdý a slová ostré ako nôž: „Budeš robiť to, čo ti poviem, inak tvoja sestra skončí veľmi zle!“

Hans sa obráti na generálov, jeho hlas je pevný a sebavedomý: „Toto je ten bývalý slovenský plukovník, o ktorom som vám hovoril. Zajtra ráno ho vezmete do Viedne a budete plánovať útočný postup na Bratislavu a Budapešť.“ Generáli ticho prikývnu, niektorí si Alexandra skúmavo premeriavajú pohľadom, iní medzi sebou tlmene šepkajú.

Hans sa potom otočí k ochrankárom a mávne rukou, akoby sa zbavoval niečoho nepohodlného: „Odvedte ich do hotela. V paláci ich už nechcem vidieť. Zajtra ráno ich generáli vezmú do Viedne.“

Ochrankári bez slova poslúchnu. Pevne uchopia Alexandra a Samuela za ramená, ťahajú ich chodbou preč. Alexander stihne ešte raz krátko pozrieť na Hansa, v očiach sa mu mihne zmes hnevu a odporu, no nepovie nič. Samuel kráča mlčky vedľa neho, ramená napäté, myseľ plná otázok, čo ich čaká zajtra.

Neskôr sa Alexander a Samuel ocitnú späť v hotelovej izbe. Presne tam, kde boli ubytovaní aj predtým. Dvere sa za nimi zavrú, na chvíľu nastane ticho, ktoré len zvýrazní napätie medzi nimi.

Alexander prechádza izbou ako lev v klietke, tvár napnutá hnevom, a cez zovreté zuby hovorí: „Ja už...“ Samuel rýchlo zdvihne ruku, aby ho zastavil, a pritom sa nenápadne poobzerá po izbe. Tlmeným hlasom povie: „Tu

nie. Pôjdeme zas do bazéna.“ No Alexander zrazu vybuchne, hlas plný napätia a frustrácie: „Ja už takto nemôžem žiť!“

Jeho výkrik ostro rozreže ticho miestnosti. Samuel stuhne, chvíľu naňho len mlčky hľadí, potom k nemu pomaly pristúpi a upokojujúco mu položí ruku na plece.

Po chvíli sa obaja prezlečú do plaviek a presunú sa do bazéna. Bez slova odplávajú priamo do stredu, čo najďalej od okrajov, aby mali aspoň trochu súkromia. Voda je chladná a tichá, len občasné šplechnutie naruší napäté mlčanie medzi nimi.

Alexander potichu, s hlasom plným zúfalstva, povie: „Zradili sme a konvertovali...“ Samuel sa naňho pozrie, v očiach mu na okamih prebleskne súcit, no hlas má pevný: „Vyzradil si nejaké vojenské obranné mechanizmy železnej opony? Zatiaľ nie. Takže si nezradil.“

Na chvíľu sa odmlčí, a potom dodá tichším hlasom: „Konvertoval si? Možno áno, ale iba oficiálne. To ešte neznamená, že v to veríš... Neboj sa... ešte nie je koniec.“ Alexander potichu, zlomeným hlasom povie: „Neviem, čo mám robiť... Neviem, ako sa mám dostať k sestre a zachrániť ju. A ani neviem, ako mám zabiť toho kreténa...“

Zdvihne hlavu, oči plné bezmocnosti. „Len čo niečo urobím, všetkých nás popraví a nedostaneme sa ani za hranice... A aj keby náhodou všetko zázrakom vyšlo podľa

plánu... čo potom? Doma na Slovensku budem za zradcu! Rovno ma dajú do väzenia alebo popravia!“

Alexander sa zhlboka nadýchne, no jeho hlas je slabý a plný ľútosti: „A čo moja rodina? Pokazili sme to na plnej čiare... ľutujem, že sme odišli zo Slovenska...“ Alexander je psychicky na dne, úplne zlomený, cíti len beznádej.

Samuel k nemu prudko pripláva, položí mu ruku na plece a naliehavo povie: „Nikdy sa nevzdávajme! Viem, že sme si prešli už všetkým, ale to isté aj Španieli a Portugalci v minulosti, keď sedemsto rokov vyhánali moslimov z Pyrenejského polostrova!“

Samuelov hlas mierne zosilnie, oči mu horia odhodlaním: „Ani po tristo, ani po štyristo rokoch si nepovedali, že je to nemožné a príliš ťažké! Nikdy sa nevzdali, a raz to dokázali! Podobne aj južní Slovania, keď skončili pod okupáciou Osmanskej ríše, sa nakoniec postavili na nohy!“ Samuel pevne zovrie Alexandrovo plece: „Musíme byť silní! A nikdy sa nevzdať!“

Alexander si zhlboka vzdychne, oči má skryté v dlaniach, hlas mu znie zúfalo a zlomeno: „Ja viem, starý otec... ale už na toto nemám dosť síl... neviem, čo budem vo Viedni robiť... Našich určite nezradím. Niečo si vymyslím, lenže keď raz začne vojna s Vyšehradom, príde sa na to, a všetkých náš popravia.“ Samuel sa k nemu nakloní, hovorí tlmeným, ale upokojujúcim hlasom: „Neboj sa, Bavorsko je stále príliš slabé na to, aby spustilo inváziu do Vyšehradu.“

Na okamih medzi nimi zavládne ticho, len tiché čľapkanie vody a ich unavené dýchanie. Samuel sa snaží dodať Alexandrovi nádej, hoci sám cíti, ako sa im čas nebezpečne kráti.

Onedlho sa Alexander so Samuelom vrátia z bazéna späť do izby. Obaja sú strhaní, každý pohyb je spomalený, tváre unavené. Alexander zapne televízor a hneď na nich vyskočia správy. Na obrazovke beží záznam, ako Alexander zastrelil rakúskeho vojaka. Alexander stuhne, Samuel sa nervózne pomrví na mieste. Hneď nato nasleduje nahrávka, kde obaja – Alexander aj Samuel – formálne konvertujú na islam v uniforme Bavorskej islamskej armády.

Alexander si trasúcou sa rukou prejde po tvári a s prázdnyim pohľadom zašepká: „Bože...“ Samuel znechutene odvráti zrak, zovrie päsť. Obom je zle zo samých seba. Ako keby sa pozerali na cudzincov, nie na vlastné odrazy.

V správach sa objaví záber z paláca. Hans stojí pred islamskými vodcami zo západnej Európy – z bývalého Nemecka, Luxemburska, Holandska, Belgicka a Francúzska. Pred kamerami začne hovoriť pevným hlasom:

„Drahí moslimskí vodcovia... Dnes som vám ukázal, že som porazil a podmanil si toho, kto sa ma pokúsil verejne

zabiť. Nielenže je teraz v mojej armáde, ale aj jeho sestra bude mojou ďalšou manželkou!“

Hans sa pousmeje a dodá: „Práve som vám dokázal, že ja som ten, kto dokáže poraziť celú Európu a konvertovať ju do našich radov! Ak som to dokázal s bývalým vojakom Vyšehradu, dokážem to s každým Európanom!“

Moslimskí vodcovia zo západnej Európy prikyvujú, medzi nimi je cítiť napäté očakávanie. Hans sa k nim otočí a s vážnym hlasom prehovorí:

„Prosím, ukončíte občianske vojny, ktoré medzi sebou vediete. Pod mojou vládou sa môžete všetci zjednotiť a zmeniť Európu na nepoznanie!“

Hans sa mierne usmeje a pokračuje: „Každý jeden z vás bude mať dôležité postavenie v našom budúcom superštáte! Budete moji kolegovia, s vlastnými samosprávami a autonómiami!“

Zdvihne ruku a zvolá: „Prosím... moslimovia západnej Európy... zjednotíme sa! V hre ide o viac ako o naše egá! Ide o osud Európy a Alahovu vôľu!“

Alexander vystrašene vyhrkne: „To čo má byť! O tomto nám Hans nepovedal! On to konvertovanie totálne zneužil!“ Samuel zhrozene odpovie, tichším a vážnym hlasom: „Asi ťa nechcel vytočiť... Už aj tak toho bolo na teba dosť. Práve sa píšu dejiny...“

Na obrazovke pokračuje priamy prenos. Moslimskí vodcovia pred kamerami podpisujú dokumenty, a potom

sa všetci poklonia Hansovi. Ten s chladnou samozrejmou zloží zo stola vlajku Bavorskej islamskej republiky a namiesto nej položí novú – vlajku čerstvo vyhlásenej Európskej islamskej republiky. Na jej látke svieti zelené pozadie s bielym polmesiacom a hviezdou.

Aktualizovaná mapa strednej Európy z roku 2089.

Na obrazovke v televízii sa objaví nová mapa Európy. Európska islamská republika a Benátky sú plne funkčné moslimské štáty v Európe. Švajčiarsko je obkľúčené. Zvyšok západnej Európy je stále uprostred občianskych vojen – Británia, Írsko, Taliansko, Škandinávia, Španielsko a Portugalsko.

Hans, s výrazom triumfu, hovorí do kamier: „Dáme dokopy všetky naše vojenské kapacity, ktoré máme k dispozícii... a čoskoro obsadíme celý Vyšehrad!“ Jeho hlas

silnie, tvár sa mu rozjasní dravým nadšením: „A potom... zjednotíme zvyšok západnej moslimskej Európy... až nakoniec potiahneme na Balkán a Ural!“ Hans rozpaží ruky a silným hlasom zvolá: „Celá Európa sa nám pokloní! Alah je veľký!“

V televízii sa spustí živý prenos osláv. Všetci moslimskí vodcovia sa radujú a objímajú, Hans stojí uprostred nich ako víťaz, dvíha ruky a usmieva sa do kamier. Médiá zachytávajú každú chvíľu triumfu.

Alexander a Samuel sedia v hotelovej izbe, obaja zúfalo a naštvane sledujú obrazovku. Alexander potichu, s horkosťou v hlase povie: „Tak a teraz je Vyšehrad v riti... Hans má presilu.“

Samuel si prejde rukou po tvári, mlčí, ale jeho výraz hovorí všetko. Aj on cíti, že sa Európa ocitla na pokraji katastrofy. Sadne si na okraj postele, rukami si opäť prejde po tvári a potichu povie: „Zašlo to príliš ďaleko... teraz je situácia úplne iná.“ Na chvíľu sa zamyslí, horko sa pousmeje a dodá: „Keď som bol mladý, nikdy by mi nenapadlo, že niečo také uvidím v televízii. Ach, bože... Alex... pokazili sme to. Veľmi...“

Alexander stuhne, zovrie päsť, no stále mlčí, oči upreté na obrazovku, kde sa oslavuje zrod novej veľmoci. Potom smutne povie, takmer šeptom: „Keby som bol vedel, čo naša výprava spôsobí... asi by som sa do Innsbrucku nikdy nevydal.“ Horko sa usmeje, pokrúti hlavou a dodá:

„Popravde... to sme už radšej mali zhniť v tom koncentráku nadobro...“

Jeho hlas sa chveje, oči sa mu naplnia úzkosťou:
„Čoskoro vypukne v celej Európe obrovská vojna a ja mám rodinu priamo na hraniciach... Dočerta! Čo si o mne pomyslí moja manželka? A čo moje deti? O všetko som prišiel! Nová ríša je len pár kilometrov od mojej rodiny!“

Samuel rýchlo zdvihne prst k ústam a naznačí Alexandrovi, nech je ticho. Alexander stuhne, oči mu rozšíri strach. Až teraz mu dôjde, že ich možno stále odpočúvajú a že práve prezradil niečo, čo mal radšej zamlčať. Hnev v ňom bubľe ako tlakový hrniec, cíti, ako sa mu zviera hrdlo, ale už radšej zostane ticho. Vie, že keby sa teraz rozohnil, nezvládol by sa zastaviť, a mohol by všetko len zhoršiť. Mlčky si sadne na posteľ, ruky zaťaté do pästí, pohľad uprený do prázdna.

Na druhý deň ráno prídu generáli spolu s vojakmi do hotela, kde už Alexander a Samuel čakajú pri recepcii. Všetci generáli aj vojaci majú na sebe nové uniformy Európskej islamskej republiky, lesknú sa čerstvými znakmi novej moci. Jeden z vojakov podá Alexandrovi a Samuelovi nové odznaky. Obaja si ich vezmú a mlčky pripnú na rameno.

Jeden z generálov sa otočí k nim a s nadšením povie:
„Máme dobré správy. Cez noc sme narástli. Máme o dva

milióny mužov viac! Sultán Hans chce ešte tento mesiac spustiť inváziu do Vyšehradu! Je čas, aby sme vyrazili do Viedne a pripravili útok na Bratislavu a Budapešť.“

Alexander si len potichu povzdychne, oči sa mu na okamih zavrú. Potom sa všetci spoločne vydajú z hotela na cestu.

EURÓPSKA ISLAMSKÁ REPUBLIKA,
VIEDENĽ, VOJENSKÉ VELITELSTVO – Generáli,
Alexander a Samuel – všetci v nových uniformách
Európskej islamskej republiky – dorazia do Viedne na
vojenské veliteľstvo. V miestnosti visia na stenách veľké
mapy slovenského pohraničia, stoly sú posiate
dokumentmi a poznámkami.

Jeden z generálov sa postaví pred nich, prejde pohľadom po prítomných a povie: „Máme jednu dobrú a jednu zlú správu. Obe sú zatiaľ prísne tajné,“ dodá dôležito. Na okamih sa odmlčí, potom vážne pokračuje: „Zlá správa – nemáme systémy, ktoré by dokázali zostreliť balistické rakety. To znamená, že v obrane budeme slabí.“

Generál sa mierne uškrnie a dodá: „Dobrá správa – máme dve nukleárne hlavice z bývalého Francúzska.“ Alexander a Samuel sa prekvapene na seba pozerú, oči im na okamih rozšíri úžas aj znepokojenie.

Generál pokračuje, tón hlasu mu stvrdne: „Mysleli sme si, že Francúzom už žiadne jadrové zbrane nezostali... Vo Francúzsku vypukla občianska vojna a Paríž sa preventívne

denuklearizoval. No, ako sa ukázalo, francúzski partizáni si predsa len niečo nechali a pokúsili sa to prepašovať do Švajčiarska!“

Generál sa mierne pousmeje, v hlase znie pýcha: „Našťastie, žoldnieri jedného z našich islamských vodcov vo Francúzsku boli rýchlejší. Podarilo sa im partizánov prepadať a ukradnúť posledné dve francúzske nukleárne hlavice. Do Švajčiarska sa nikdy nedostali. A teraz... máme ich tu, vo Viedni!“

Samuel si potichu vzdychne, ramená mu oťažejú, zatiaľ čo Alexander si zúfalo pretrie oči, akoby chcel vymazať obraz, ktorý sa mu pred nimi vynára. Generál medzičasom spustí na veľkej obrazovke simuláciu vojny. Celá miestnosť stíchne, keď sa na displeji rozsvieti mapa strednej Európy. Mapa zobrazuje prehľad hraníc, armádnych línií a strategických bodov.

V simulácii sa zrazu objavia červené trajektórie – výstrel jadrových hlavíc z Viedne smerom na Prahu a Varšavu. Alexander a Samuel ostanú stáť v nemom šoku, sledujú, ako sa na mape rysuje možná budúcnosť, ktorá môže zničiť celý región.

Generál sa postaví pred veľkú mapu, hlas má pevný a chladný: „Vojna sa začne okamžitým jadrovým útokom na Prahu a Varšavu. To bude prvý krok. Ochromíme tak Česko aj Poľsko, ktoré aj tak nemajú jadrové zbrane.“ Prejde pohľadom po miestnosti a dodá: „Dôležité je, aby si

mysleli, že máme tých zbraní viac. Ak budú presvedčení, že ich máme dosť, vzdajú sa a Moskva s Kyjevom im neprídu na pomoc. Ak by ale zistili, že už žiadne nukleárne hlavice nemáme... budeme v nevýhode. Moskva nás môže napadnúť... a dokonca nukleárne zasiahnuť. A bolo by veľmi nepeknné, keby sa nad Mníchovom objavil jadrový hriľb.“

Generál sa mierne pousmeje, potom zvažnie: „Čo sa týka Slovenska a Maďarska... máme za úlohu preraziť železnú oponu na slovenskej hranici a okamžite obsadiť Bratislavu. Odtiaľ sa s vojskami vydáme po Dunaji rovno na Budapešť. Kľúčovú úlohu zohrá nasadenie vojenských člnov na Dunaji.“

Nadvihne obočie, pozrie na zhromaždených: „V konečnom dôsledku nám stačí obsadiť Bratislavu a Budapešť, zatiaľ čo Praha a Varšava padnú pod jadrovým úderom. Tak ochromíme celý Vyšehrad naraz. Bude to blesková vojna, ktorá potrvá iba pár dní.“

Alexander mlčky prehodnocuje to, čo vidí a počuje. V hrudi mu pulzuje silný adrenalín, srdce mu búši, päť sa mu samovoľne zatahuje. Má chuť okamžite niečo podniknúť. Vtom však cíti na ramene Samuelovu ruku. Jemný, ale pevný stisk, ktorý ho zastaví.

Generál medzitým pokojne pokračuje, akoby hovoril o číslach na papieri, nie o ľudských životoch: „Odhadované straty na strane Vyšehradu sú približne šesť až sedem

miliónov mŕtvych... plus ďalšie tri milióny civilistov budú mať závažné zdravotné problémy, keďže budú neďaleko jadrového výbuchu.“

Na chvíľu sa odmlčí a potom bez mihnutia oka dodá: „Odhad strát na strane Európskej islamskej republiky je okolo desať až päťdesiat tisíc vojakov počas vojenského ťaženia na Bratislavu a Budapešť.“

Generál sa mierne nadýchne a uvoľnene dodá: „Takže...“ Zasmeje sa a dokončí: „Bude to stáť za to! Hneď ako sa všetky tieto krajiny vzdajú a naša mladá, no veľká a silná republika ich anektuje.... budeme musieť postaviť vojenské opevnenia na novej východnej hranici.“ Nakláňa sa nad mapu, ukazuje prstom na východ a vraví: „Od Rumunska môžeme očakávať pokus obsadiť východnú časť Maďarska... Nesmieme im ale nechať ani centimeter územia, lebo všetko musí patriť Alahovi!“

Generál sa pozrie na Alexandra a povie: „Opevňovanie železnej opony sa zintenzívňuje hlavne kvôli všetkým udalostiam v poslednom období. Chcem, aby ste vy dvaja šli k slovenským hraniciam a pozreli sa na situáciu v teréne, či sa tam niečo radikálne zmenilo od doby, čo ste opustili Slovensko.... Až obzriete terén, vrátite sa hneď sem na vojenské veliteľstvo a budete ma o tom informovať o tom, ako môžeme preraziť železnú oponu... a rýchlo a efektívne obsadiť Bratislavu!“

Na sekundu sa odmlčí, potom s varovným tónom dodá: „Neskúšajte ale zdrhnúť za hranice! Aj tak sú prísne strážené a to video, ako ste konvertovali, videl celý svet, vrátane Vyšehradu!“ Alexander oduto kývne na generála a spolu so Samuelom odchádza z vojenského veliteľstva.

O chvíľu už obaja uháňajú na vojenských motorkách preč z Viedne. Cestou idú popri Dunaji, po čase dorazia k slovenským hraniciam. Zastavia, zosadnú a z diaľky sa mlčky pozerajú na slovenský plot, na ktorého výstavbe sa Alexander predtým podieľal. Oproti plotu sú moslimskí vojaci, strážia svoje stanovištia, hranica je zo všetkých strán pod prísny dohľadom.

Samuel sa potichu nadýchne a prehovorí: „Sme vonku. Teraz nás už asi nikto nepočuje. A poviem ti... musíme zabrániť tomu jadrovému útoku.“

Alexander sa zamyslene pozerá na plot a povie: „Tie rakety sa vystrelia z Viedne, lebo to nikto nebude čakať... Teoreticky tomu môžeme zabrániť, ale je to prísne strážené. Sme len dvaja a nevieme, kde tie rakety majú... Dostať sa k nim by bolo takmer nemožné. Musíme vymyslieť niečo iné.“

Samuel sa prudko nadýchne, oči mu zažiaria odhodlaním: „A čo? Všetko je v koncoch! Vojna čoskoro vypukne a v Európe sa spustí proti pôvodnému

obyvateľstvu jadrový holokaust. Musíme tomu zabrániť, aj keby nás všetkých troch zabili... vrátane Zuzany!“

Alexander zovrie päsť, potichu vydýchne a povie: „Áno, chápem... ide o veľa. Ide tu o záchranu toho, čo z Európy ešte ostalo...“ Na chvíľu stíchnu, pohľadom blúdi po hranici a potom dodá ticho, s ťažkým hlasom: „Ale, bohužiaľ, nevidím to optimisticky. Jediné, čo môžeme urobiť, je oklamať generálov ohľadom informácií, ktoré mám o železnej opone. To možno zbrzdí útok na Bratislavu a Budapešť... ale nezastaví to jadrový útok na Prahu a Varšavu.“

Samuel sa nakloní k Alexandrovi, oči mu svietia nádejou zmiešanou s hnevom: „Ešte by sme mohli skúsiť varovať slovenských vojakov, nech odovzdajú informácie vládam Vyšehradu. Keby vedeli, že Hans má iba dve jadrové zbrane a plánuje ich použiť... Praha a Varšava by sa mohli pripraviť na jadrový útok. A Moskva by možno zasiahla do vojny a zlikvidovala Mníchov, Paríž, Brusel a Amsterdam.“

Alexander si prejde rukou po tvári, zhlboka sa nadýchne a potichu povie: „Nemám ako kontaktovať kohokoľvek z Vyšehradu... Všetko je monitorované a signály sú blokové. A prekročiť hranicu nemôžem, tá je prísne strážená.“

Na chvíľu sa odmlčí, potom zdvihne pohľad a dodá s trpkým úsmevom: „Jedine, že by som to riskol tak, ako to riskovali naši predkovia počas socializmu... a skúsím prejsť

hranicu...“ Samuel sa zamyslí, potom potichu povie: „Je to dosť riskantné... Skúsme najskôr nájsť tie jadrové zbrane vo Viedni.“

Alexander prikývne a s nádychom nádeje odpovie: „Dobrý nápad! Za pokus nič nedáme.“ Obaja ešte raz mlčky pozrú na hranicu, potom naskočia na motorky a vyraďajú späť do Viedne, vietor im sviští okolo tváří, myslí im pracuje na plné obrátky.

Neskôr sa Alexander a Samuel dostanú naspäť do Viedne. Pozerajú sa na zničené mesto. Budovy s dierami po guľkách, ošarpané múry, rozbité okná. Napriek tomu je v uliciach rušno: vojenská technika duní po cestách, vojaci v nových uniformách Európskej islamskej republiky sa rýchlo presúvajú, všade panuje napäté očakávanie blížiacej sa invázie do Vyšehradu.

Samuel sa nakloní k Alexandrovi a potichu povie: „Jadrové zbrane nebudú mať len tak niekde vystavené. Mali by sme sa na to spýtať tých generálov.“ Alexander si povzdychne a odvetí: „Nemyslím, že nám to povedia... ale skúsiť to môžeme.“

VIEDEŇ, VOJENSKÉ VELITELSTVO –

Alexander a Samuel sa vrátia do veliteľskej miestnosti. Generáli sú rozostavení okolo veľkého stola, na ktorom ležia mapy a makety vojenských divízií. Rukami presúvajú

figúrky, hádajú sa a plánujú inváziu. Keď si ich najvyšší generál všimne, okamžite k nim pristúpi.

Priamo sa spýta: „Pozreli ste terén na hranici? Ako to vyzerá? Všetko je približne rovnaké, alebo ste zaznamenali nejaké zmeny od doby, čo ste opustili Vyšehrad?“

Alexander si zachová pokojný tón a odpovie: „Videli sme to, čo vidí každý... železnú oponu. Ťažko sa z toho usudzuje, že čo sa vlastne deje za ňou a aké plány a postupy by mohli byť použité, keď konflikt začne.“

Generál sa pousmeje a povie: „Ale iste, vojenské opatrenia Vyšehradu, ktoré platili predtým, keď si tam bol... platia aj teraz. Takéto veci sa nedejú zmeniť zo dňa na deň. Vojenské postupy a obranné plány sa nedajú zmeniť ako ženská nálada.“

Samuel sa ticho zasmieje, zatiaľ čo Alexander vážne prikývne a odpovie: „Súhlasím... určite si Vyšehrad zachoval aspoň kostru pôvodných vojenských plánov. Avšak... nedávna zmena na politickej mape Európy, po tom, čo sa zjednotila vojenská masa moslimov z bývalého Nemecka, Beneluxu a Francúzska... mohla spôsobiť reorganizáciu. Vyšehrad mohol prijať drastické, možno až nemysliteľné opatrenia, ktoré vôbec nemusia byť podobné tým pôvodným.“

Generál sa zvedavo nakloní dopredu a povie: „Ako napríklad?“ Alexander sa nadýchne a pokojne odpovie: „Myslím, že určite už došlo k stretnutiu ministrov obrany

všetkých východoeurópskych štátov. V tomto konflikte nebudete podľa všetkého čeliť len Vyšehradu. V prípade vojny bude mať Vyšehrad plnú podporu balkánskych krajín... a možno aj Kyjeva a Moskvy.“

Alexander sa na chvíľu odmlčí, potom dodá: „Situácia je dosť vážna. A ak chcete hneď teraz vojnu s celou východnou Európou, pokojne si poslúžte... Ale ja vám poviem, že by som to neriskoval.“

Generál sa zatvári neústupčivo a povie: „Máme určité rozkazy a naším cieľom je transformácia Európy. Otázka nezní, či vojna bude alebo nie... otázkou je, ako bude prebiehať. Preto vám slušne nariaďujem, aby ste sa nestarali o to, čo chceme dokázať, ale radšej nám pomohli to dokázať!“

Alexander sa krátko pozrie na Samuela, potom otočí hlavu späť k generálovi a pokojne odpovie: „Nuž... v tom prípade by bolo dôležité, aby jadrové zbrane boli na bezpečnom mieste. Nevie, kde ich máte uložené... ale ak budú obidve na jednom mieste, bude to veľmi slabá diverzifikácia a celý váš plán môže byť ohrozený.“

Generál pokrúti hlavou a s vážnym výrazom povie: „To, bohužiaľ, nebude možné. Viete... situácia je napätá a tie jadrové zbrane sú najtajnejšia vec, akú máme. Akýkoľvek ďalší presun by mohol prezradiť ich lokalitu cez satelitné snímky.“

Alexander mierne nadvihne obočie a zamyslene odpovie: „Čiže ste ich ukryli? Rakúsko je dobytá krajina a nemalo jadrové zbrane, preto predpokladám, že v zemi ich nemáte. A keďže sme vo Viedni... v ponorkách tiež nebudú. Máte ich teda niekde na vojenských vozidlách?“

Generál sa trochu uškrnie a chladne odvetí: „Nebojte sa. Je to strážené a zakryté. To nie je vaša starosť.“ Samuel sa nakloní dopredu a s vážnym tónom sa opýta: „A čo biologické a chemické zbrane? Tie neplánujete použiť?“

Generál odpovie pevným hlasom: „Biologické určite nie. To je dvojsečná zbraň. Nikdy neviete, ako sa obráti proti vám. Chemické... nemáme to v pláne. Minimálne nie v Európe.“

Samuel sa zamračí a spýta sa: „Prečo chcete potom vôbec použiť nukleárne hlavice?“ Generál pokrčí plecami a s chladnou istotou povie: „To už predsa bolo vysvetlené. Použijeme ich kvôli nečakanému prekvapeniu a ochromeniu. Bude to blesková vojna. Navyše, keď hlavné mesta ľahnú popolom, vymaže sa veľký kus histórie. A to bude pre Hansov režim výhodné.“

Potom sa generál vážne otočí k Alexandrovi a dodá: „V každom prípade... naozaj od vás potrebujem presné plány a postupy, ktoré vojaci používajú pri udržiavaní železnej opony.“

Alexander nechce vyzradiť plány Vyšehradu. Celé to chce odložiť, a tak trochu nervózne generálovi odpovie:

„Najskôr sa ale potrebujem popozerať tu vo Viedni, akú vojenskú techniku vlastne máte... Sú systémy, ktoré radar a umelá inteligencia na železnej opone dokáže zachytiť, a iné, ktoré zas nemusia byť rozpoznané. Okrem toho chcem vidieť, čo všetko tu máte k dispozícii, aby som vám mohol navrhnúť, čo sa najlepšie hodí na prerazenie toho technologického plota...“ Generál sa usmeje a povie: „Dobre. Spravím vám prehliadku! Dnes! Za desať minút sa stretneme vonku pred budovou. Teším sa!“

Alexander cíti, že je v úzkych. Vie, že to už dlho ťahať nemôže a skôr či neskôr od neho budú chcieť konkrétne informácie. Napokon spolu so Samuelom len mlčky kývnu generálovi. Generál sa otočí a odchádza späť k ostatným dôstojníkom. Alexander so Samuelom zamieria von z vojenského veliteľstva.

Cestou sa Samuel nakloní k Alexandrovi a potichu povie: „Nepovedal nám, kde sú tie jadrové zbrane.“ Alexander rovnako potichu odpovie: „Nie celkom... ale prezradil viac, než chcel. Vraj sú zakryté... Tipujem, že ich vezú na vozidlách, ktoré dokážu niesť balistické rakety. Také, aké bývajú každý rok v Moskve na prehliadke ako symbol víťazstva v germánsko-slovanskom konflikte.“ Samuel prikývne: „Hej, viem ktoré vozidla myslíš.“

Alexander potichu povie: „Ak sú zakryté, znamená to, že budú na nich plachty. Stačí nám nájsť niečo, čo sa tým vozidlám bude podobáť.“ Na chvíľu sa zamyslí, potom

dodá: „Mám plán. Nech je to akokoľvek... generál nám povedal, že tie jadrové rakety sú najtajnejšia vec. Vraj sú prísne strážené... Ak sú prísne strážené, bude tam okolo nich veľa vojakov.“

Alexander sa nakloní k Samuelovi a šepne: „Lenže generál nám teraz ukáže prehliadku vojenskej techniky. Ukáže nám všetko... okrem jadrových zbraní. Číže logicky, miesto, ktoré nám neukáže a kde bude zhromaždených veľa vojakov... tam budú tie rakety.“

Samuel sa usmeje a povie: „Číže tam, kde bude vysoká vojenská koncentrácia a žiadna generálova prednáška, znamená... že ide o jadrové zbrane.“

Alexander prikývne: „Presne tak! Problém je, že my dvaja nedokážeme tie jadrové zbrane odstaviť. Nemáme na to kvalifikáciu. Jediné, čo by sme teoreticky zvládli, je, že by sme tie vozidlá ukradli a pokúsili sa s nimi zdrhnúť k hraniciam.“

Alexander a Samuel, kým sa rozprávajú, vyjdú von pred budovu vojenského veliteľstva, kde čakajú na generála.

Samuel medzitým povie: „Ukradnúť ich? To nebude možné. Sme len dvaja a všetko je prísne strážené.“

Alexander prikývne a odpovie: „Áno. Máš pravdu. Preto to musíme spraviť inak... aj keď tým možno pochováam šancu, že ešte niekedy uvidíme Zuzanu... Najprv musíme zistiť, kde sa tie jadrové zbrane vo Viedni vôbec nachádzajú.

Potom sa pokúsime utiecť za hranice a informovať našich

vojakov. Povieme im o lokalite jadrových zbraní aj o plánovanom útoku.“

Alexander sa na chvíľu zamyslí, potom dodá nekompromisne: „Rozhodne tu nebudem strácať čas a určite moslimským generálom nepoviem, aké obranné postupy plánuje slovenská armáda. Takže jediná a posledná možnosť je zistiť presné miesto, kde sú ukryté jadrové zbrane, a potom sa pokúsiť ujsť za hranice a informovať našu armádu. Samuel sa zamračí a povie: „Zdrhnúť za hranice? Počúvaš sa vôbec? Veď sú strážené z oboch strán. Zastavia nás. Rovno nás zastrelia.“

Alexander sa na chvíľu zamyslí, potom odpovie: „U nás doma si možno myslia, že sme zradili... ale keď uvidia, že sme to práve my, čo sa pokúšame prekročiť hranicu, zo zvedavosti a kvôli informáciám nás možno nechajú prejsť. Určite nás zadržia, ale to je v poriadku. Potom im vysvetlíme, čo sa stalo.“

Samuel si povzdychne a povie: „Aj keby to so slovenskými vojakmi vyšlo, ako hovoríš... stále musíme najprv utiecť moslimom.“

Alexander prikývne a odpovie: „Preto skúsime preplávať cez Dunaj! Slovenská umelá inteligencia nás síce zachytí aj vo vode, ale to nebude náš hlavný problém. Najväčšie riziko budú moslimovia. Lenže vo vode máme menšiu výhodu. Nemajú tu tie najmodernejšie systémy, moderný je len Mníchov. Spravíme to tak, že sa ponoríme

a budeme plávať, pokojne aj niekoľko kilometrov. Zoženieme si aj potápačský výstroj... Viem, že to je veľmi optimistické, ale...”

Samuel si všimne, že generál vychádza z vojenského veliteľstva a mieri priamo k nim. Jemne kývne na Alexandra, aby stíchol. Generál pristúpi k nim s pevným krokom a povie: „Môžeme začať s prehliadkou.“

Spoločne sa vydajú na prechádzku ulicami Viedne. Generál im s hrdosťou ukazuje vojenské zariadenia moslimskej armády: rady motocyklov, obrnené vozidlá, tanky, stíhačky, helikoptéry, roj dronov pripravených na štart, delostrelecké batérie a napokon aj vojenské člny zakotvené na brehu Dunaja. Vojenská exkurzia im trvá približne dve hodiny. Prechádzajú mestom aj vojenskými základňami, až napokon prídu k dvom mohutným vojenským vozidlám s balistickými raketami, zakrytými veľkými plachtami. Okolo nich sa hemží neobvykle veľa vojakov, ktorí držia strážu.

Alexander na to nenápadne ukáže prstom a spýta sa generála: „A toto je čo?“ Generál bez zaváhania mávne rukou a sucho odpovie: „To nesúvisí so železnou oponou. Poďme radšej ďalej.“ Alexander a Samuel si vymenia rýchly, vážny pohľad. Obom im je jasné, že práve našli, čo hľadali — miesto, kde sú ukryté jadrové zbrane.

Alexander konečne získal informáciu, ktorú potreboval, a v hlave mu už víri plán, ako sa čo najskôr dostať za hranice. Krátko nato mu skrsne nápad a okamžite sa obráti na generála: „Môžete nám ukázať nejaké vojenské vozidlo z vnútra?“ General sa prekvapene zamračí a spýta sa: „Prečo?“

Alexander na chvíľu nervózne zaváha, potom rýchlo povie: „Chcem si pozrieť, čím všetkým sú vybavené. Zatiaľ sa mi zdá, že vojenské vozidlá by mohli lepšie fungovať pri útoku na železnú oponu v porovnaní s tankami a iným pozemným vybavením... len potrebujem vidieť nejaké technické špecifiká zvnútra.“

Generál kývne a vedie Alexandra a Samuela k vozidlu s tmavými sklami. Bez slova im otvorí dvere, pričom si oboch mužov ešte raz skúmavo prezerá. Alexander s nenúteným úsmevom povie: „Môžete, prosím, ukázať a vysvetliť všetky vlastnosti vozidla?“

Generál si nahlas povzdychne, sadne si za volant a s rutinou človeka, ktorý to už robil stokrát, naštartuje motor. Na palubnej doske sa rozsvietia displeje a kontrolky, obrazovka sa prepne do taktického režimu.

Alexander sa opatrne nahne k Samuelovi, pritom sa tvári, že sleduje displej, a potichu mu v slovenčine zašepká: „Sadni si vedľa neho.“ Samuel na okamih zaváha, potom prikývne a bez slova sa presunie na miesto spolujazdca vedľa generála.

Alexander zatiaľ prejde k dverám vzadu a sadne si do vozidla za generála s mierne nervóznym výrazom, ale udržiava si pokojný tón. V hlave mu už víria myšlienky. Musí rýchlo odhadnúť, ako a kedy udrieť. General pokračuje vo výklade: „Potom tu sú...”

BUUM! Zrazu, úplne nečakane, Alexander prudko zozadu kopne do sedadla, na ktorom generál sedí, a okamžite ho chytí zozadu za krk. Pevne mu zvierá hrdlo a škrtí ho so zúrivou rozhodnosťou. „Vypni motor a chyt' mu ruky!” naliehavo šepne Alexander.

Samuel zareaguje bleskovo. Vypne motor, natiahne sa cez sedadlo a pevne generálovi stisne zápästia, aby mu znemožnil akýkoľvek pohyb. Generál sa chvíľu zmieta, no Alexander stláča čoraz silnejšie... až kým generál s posledným zachrčaním bezvládne ochabne. Na chvíľu nastane ticho. Samuel sa zhlboka nadýchne, obráti sa k Alexandrovi a ironicky povie: „Prečo máš v povahe vždy robiť nečakané a vážne veci?”

Alexander sa potichu usmeje a odpovie: „Lebo to väčšinou funguje. Ide sa domov. Už vieme, kde sú jadrové zbrane. Musíme o tom informovať našich. Pomôž mi s telom. Dáme ho dozadu a odvezieme sa preč.”

Spolu so Samuelom vytiahnu generála zo sedadla. Samuel chvíľu bojzливо pozerá okolo, či ich niekto nevidí, a potom spoločne presunú bezvládne telo do kufru vozidla.

Alexander si sadne za volant, zhlboka sa nadýchne a potichu povie: „Drž sa.“

Samuel si sadne vedľa neho a obaja odídu z miesta činu, snažiac sa nepútať na seba pozornosť. Motory vozidla ticho hučia, zatiaľ čo im srdcia bijú ako o preteky.

Samuel si unavene povzdychne a povie: „Čo si od tohto celého vlastne sľubuješ? Že slovenská armáda napochoduje do Viedne a deaktivuje jadrové zbrane?“ Alexander sa na neho vážne pozrie a odvetí: „Máš lepší nápad?“

Samuel sa len bezmocne usmeje a pokrúti hlavou: „Toho generála budú moslimovia hľadať a nás už bez okolkov popraví. Musíme čo najskôr prekročiť hranice a informovať našich o situácii!“

Alexander sa krátko zasmieje, no v hlase mu zaznieva napätie: „Konečne sa ide domov! Ale ešte potrebujeme ten potápačský výstroj.“ Šoféruje vojenské vozidlo rýchlo, ale opatrne, a so Samuelom dorazia k brehu Dunaja, kde sú zaparkované vojenské člny. Vojaci sa tam pohybujú, ale zatiaľ si ich nikto nevšíma. Alexander sa sústredene pozerá na okolie a v duchu plánuje ďalší krok.

Zamyslene sa poškrabe na brade a povie: „Ten výstroj je na člne... zoberieme rovno celý čln a pôjdeme po Dunaji. Neskôr sa ponoríme.“ Samuel naňho hodí skeptický pohľad: „Nebude to príliš nápadné?“

Alexander sa krátko uškrnie: „Či vozidlo alebo čln... budú nás hľadať tak či tak. Musíme sa ponáhľať. A možno

im ani nenapadne, že sme zmizli na vode. To by nám mohlo dať menšiu výhodu.“

Bez ďalších slov sa obaja presunú z vozidla do pripraveného vojenského člna. Rýchlo si oblečú potápačský výstroj a zakryjú tváre maskami, ktoré tam našli. Alexander sa chytí riadenia, Samuel skontroluje, či je všetko pripravené, a napokon spoločne odplávajú po Dunaji, dúfajúc, že práve začali svoju najdôležitejšiu únikovú misiu.

Samuel sa nakloní k Alexandrovi a povie: „Viem, že sa teraz najviac bojíš o Zuzanu... a že cítiš, akoby už nebolo cesty späť. Ale ja verím, že raz sa aj ona dostane domov. Musíme veriť, že to zvládneme. Teraz je toho oveľa viac na vážkach. Buď budeme bojovať iba za našu rodinu... alebo nás všetkých pohltí jadrový holokaust.“

Alexander sa zhlboka nadýchne, stisne ruky na riadení člna a odpovie: „Som si toho plne vedomý. Ale Zuzanu... nejako domov privediem. Neskôr. Dúfam...“ Samuel mu položí ruku na plece, a čln s nimi ticho mizne po temnej hladine Dunaja, smerom k neistej budúcnosti.

Alexander a Samuel práve člnom opúšťajú Viedeň, keď zrazu zaznejú vojenské signály. Samuel sa obzrie cez plece a zamrmle: „Asi nás už hľadajú. Celkom skoro.“ Alexander pevne drží kormidlo a sústredene odpovie: „Máme ešte trochu času... určite ešte nevedia, že sme na vode. Musíme to stihnúť.“ Samuel sa trochu uvoľní a

poznámená: „Vieš, v čom máme výhodu? Keď ľudia kedysi utekali z východu na západ, museli plávať proti prúdu Dunaja. Ale dnes... utekáme zo západu na východ... a môžeme plávať s prúdom.“ Alexander sa popod maskou pousmeje, aj keď len na okamih: „Dobrý postreh... to mi nenapadlo.“

Alexander a Samuel pokračujú na člne ďalej po Dunaji. Približne po hodine sa pred nimi v diaľke objaví železná opona, mohutná línia, ktorá delí svet. Alexander potichu povie: „Je čas sa ponoriť a preplávať hranice.“

Lenže v tom momente sa zo západnej strany vynoria ďalšie dva vojenské člny. Rýchlo sa k nim približujú, sirény hučia a reflektory kmitajú po hladine.

Alexander ich zbadá, srdce mu stisne a zvolá: „Dočerta! Máme spoločnosť!“ Samuel okamžite chytí Alexandrovu ruku a naliehavo povie: „Ja ich zdržím! Ty chod!“ Alexander vykrikuje, v hlase mu znie zúfalstvo: „Čo? Nie, starý otec! Prišli sme spolu! A spolu aj odídeme!“ Samuel však pevne chytí Alexandrovu ruku a s pokojom v hlase povie:

„Ak pôjdeme ďalej na člne, zostrelia nás. Ak sa obaja pokúsime pod vodou plávať, čoskoro nás dobehnú. Obaja sa odtiaľto nedostaneme... Je mi to ľúto, synak. Ale ty musíš preplávať! Ty máš ešte šancu niečo zmeniť.“ Alexander skrz masku hľadá na Samuela, ktorého oči sú pokojné a rozhodnuté. Samuel kývne hlavou, jemne ho

potľapká po ramene a dodá: „Zachráň to, čo z Európy ešte ostalo. Mal som ťa rád, synak.“

Alexander rýchlo objíma Samuela, ale ten ho pevne chytí a nečakane sotí do vody. „Nie!“ vykrikuje Alexander, ale už letí cez okraj člna a s hlasitým šplechnutím zmizne pod hladinou. Samuel sa zhlboka nadýchne, sadne za riadenie a otočí čln späť smerom na západ – rovno oproti dvom blížiacim sa nepriateľským člnom.

Alexander, už pod vodou, si upraví potápačskú masku a energicky začne plávať na opačnú stranu, smerom k slovenským hraniciam a k železnej opone.

Samuel medzitým so zovretými perami zapína na čln guľomety. Hlaveň sa roztočí, Samuel sa mierne usmeje a šepne si pre seba: „Tak poďte, bastardi...“

Prvé dávky guľometnej palby rozčesávajú Dunaj a Samuel sa rúti vpred, aby získal svojmu vnukovi drahocenné sekundy.

Nepriateľské člny okamžite opätujú palbu. Guľky zasiahnu Samuelov čln a trup sa trasie pod údermi ocele. Samuel sa ešte stihne vrhnúť cez bok do vody tesne predtým, než explózia pretrhne trup na kusy.

Strelba a výbuch Samuelovho člnu upúta pozornosť nielen moslimských vojakov, ale aj slovenských pohraničných jednotiek.

Zo slovenskej strany sa o chvíľu rýchlo priblíži slovenský vojenský čln. Veliteľ na palube kričí do vysielacky: „Zaznamenali sme pohyb pod vodou!“

Medzitým dva nepriateľské člny priplávajú bližšie k troskám Samuelovho plavidla. Štyria moslimskí vojaci sa napäto rozhliadajú okolo, zbraňami mieria do vody. Jeden z nich sa zamračí a nespokojne povie: „Kde je?“

Voda je pokojná, len občasné bublinky prezrádzajú, že niekde tam v hĺbke sa Samuel pokúša skryť a získať ešte pár posledných sekúnd času.

BUUM! Zrazu Samuel prudko vyrazí z vody, vyšplhá sa na jeden z nepriateľských člnov a bez zaváhania chytí pištoľ. Dvomi presnými výstrelmi zneškodní dvoch moslimských vojakov na vedľajšom člne.

No tí dvaja vojaci, ktorí sú s ním na člne, reagujú okamžite. Surovo mu vykopnú pištoľ z ruky, až zbraň letí k palube. Samuel sa nevzdáva. V pohybe vytiahne nôž a pustí sa s nimi do prudkého, surového boja.

Medzitým slovenský čln radarom zachytí pohyb pod hladinou. Vojaci si okamžite nabijú pušky. Alexander konečne prelomí hladinu, vytrhne si masku z tváre a s námahou zakričí: „Som Slovak! Nestrieľajte!“

Na rakúskej strane pohraniční moslimskí vojaci spozorujú ruch a začnú s puškami bežať k brehu. Zo slovenského člna sa rozľahne silný hlas cez megafón: „Už

ani krok! Stojte, inak zahájime paľbu!“ Moslimskí vojaci sa zastavia.

Alexander pripláva k slovenskému člnu, kde ho už čakajú vojaci s pripravenými zbraňami. Dvaja ho rýchlo vytiahnu z vody, mokré telo mu dopadne na palubu. Lapajúc po dychu si strhne potápačské okuliare a dýchacie zariadenie z tváre. Jeden zo slovenských vojakov na neho namieri a prekvapene zvolá: „To je plukovník! Zradca!“

Vojaci nezaváhajú ani sekundu. Okamžite mu skrútia ruky za chrbtom, spútajú ho a zhodia na kolená. Čln sa okamžite otočí a začne sa vracat' po Dunaji na slovenskú stranu.

Na opačnom brehu, na moslimskej strane, stoja vojaci so zbraňami v rukách, no už len bezmocne sledujú, ako sa Alexander vzdáva do bezpečia.

Medzitým na člne Samuel zúfalo pokračuje v boji. Podreže jedného z moslimských vojakov, ktorý sa s výkrikom zrúti do vody. No druhý vojak je rýchly, vrazí nôž priamo do Samuelovho stehna a následne mu ho brutálne zatlačí hlbšie. Samuel vykrikne od bolesti, klesne na kolená a zovretou čelustou potláča ďalší výkrik.

Na slovenskej strane si Alexander, spútaný na člne, v diaľke všimne chaos a zúfalo vykrikne: „Musíme sa vrátiť! Mám tam starého otca!“ Slovenský vojak mu surovo vrazí facku, až mu hlavou mykne nabok, a chladne zakričí: „Bud' ticho! Pôjdeš pred vojenský súd!“

Medzitým na člne moslimský vojak surovo vytrhne nôž zo Samuelovho stehna. Samuel zasyčí od bolesti a zakolíše sa. Vojak mu okamžite pritisne nôž pod krk a pevne ho chytí zozadu. Alexander, zviazaný na slovenskom člne, z diaľky zúfalo zakričí: „NIE!“

Skôr než stihne čokoľvek urobiť, slovenský vojak mu treskne pažbou pušky do hlavy. Alexander cíti, ako sa mu zatmie pred očami, stratí rovnováhu a zrúti sa na palubu.

S posledným výdychom pred tým, než upadne do bezvedomia, ešte matne počuje zvuky kriku a špliechania z druhej strany Dunaja.

 VYŠEHRAĐ, SLOVENSKO, BRATISLAVA,
VOJENSKÁ ZÁKLADŇA – Alexander sa pomaly preberá, hlava mu trpne, ústa má suché a na jazyku cíti pachuť krvi. Otvorí oči a chvíľu nechápe, kde je – až kým mu známe steny vojenského skladu a výstroje naokolo nepripomenú, že je späť na Slovensku. Presne tam, kde to celé začalo. Je presne tam, kde predtým nakladal zbrane pre Rakúšanov. Okolo neho postávajú ozbrojení slovenskí vojaci, generáli s tvrdými tvármi a dokonca aj niekoľko ministrov z vlády. Atmosféra je hustá, napätie takmer hmatateľné.

Slovenský generál pred neho pristúpi, tvár mu strhá zlosťou. „Situácia je dosť vážna, plukovník!“ zasyčí a dá mu tvrdú facku, až Alexander pocíti, ako sa mu hlava mykne

nabok. „Bez povolenia ste zdrhli za hranice. Ste zradca! Hajzel!“ Alexander zafučí, lapá po dychu, keď mu generál ešte raz silno stlačí rameno a dodá: „Čo všetko si narozprával moslimom o našej obrane? Prečo si sa snažil prekročiť hranicu?“

Alexander sedí na studenej podlahe, spútané ruky mu trpnu, oči má podliate krvou a tvár opuchnutú od úderov. Dezorientovaný a vyčerpaný sa nadýchne, potom chrapľavo prehovorí: „Chcel som iba zachrániť svoju sestru... Zajali ju. Celý svet videl, ako som počas zásnub držal pištoľ sultánovi pri hlave... Ja som nezradil. Vždy som bojoval za nás... Nič o obrane som im nepovedal.“

V miestnosti zavládne napäté ticho. Kroky k nemu pomaly pristúpia. Postava v čiernom obleku, elegantná, chladná, s výrazom, ktorý prezrádza len minimum emócií – vodca slovenskej vlády, hlava štátu. Jeho prítomnosť pôsobí ako závan studeného vzduchu. Tichým, pokojne zafarbeným hlasom sa skloní k Alexandrovi a spýta sa: „Prečo ste potom boli v moslimskej uniforme? Prečo ste konvertovali?“

Alexander ťažko prehltnie, pozrie hore do jeho očí a povie: „Snažil som sa infiltrovať a získať nejaký čas... Ale druhýkrát sa mi už nepodarilo dostať tak blízko k sultánovi... Situácia sa trochu skomplikovala.“

Generál prísne skríkne: „Tak prečo si sa snažil prekročiť hranice, ak je ten moslimský diktátor stále nažive?!“

Alexander, zadýchaný, naliehavo odpovie: „Lebo som so svojím starým otcom zistil veľmi dôležité informácie, ktoré sme vám museli odovzdať. Nemali sme sa s vami ako spojiť, útek cez hranice bola posledná možnosť...“

Na chvíľu sa zarazí, pozrie sa okolo a dodá: „Keď už je o tom reč... Kde je môj starý otec? Čo sa mu stalo?“ Všetci mlčia, atmosféra v miestnosti je napätá. Generál sa úsečne spýta: „Aké informácie?“

Alexander, so sklonenou hlavou a vyčerpaným hlasom, odpovie: „Moslimovia ukradli Francúzom dve jadrové hlavice, ktoré chceli Francúzi prepašovať do Švajčiarska. Zbrane sú teraz vo Viedni a chcú ich odpáliť na Prahu a Varšavu. A navyše... chystajú bleskovú inváziu po Dunaji, aby obsadili Bratislavu a Budapešť.“

Generál si ho chladne premeria, potom skepticky povie: „Kľudne tá moslimovia mohli poslať, aby si nám podsunul falošné informácie a zmiatol nás.“

Alexander sa otočí k členom vlády a naliehavo povie ministrovi zahraničných vecí: „Pane... skontaktujte sa, prosím, s českým ministerstvom zahraničných vecí.“

V Mníchove je český veľvyslanec, ktorého som stretol v horách pri Innsbrucku. On vám potvrdí, že som mal normálne úmysly.“

Vodcu vlády táto informácia zaujme. Bez slova kývne na ministra obrany a ministra zahraničných vecí a oboch ich

odvedie nabok. Začnú sa potichu rozprávať a miestnosť na chvíľu stíchne.

Generál sa na Alexandra prísne pozrie a pokračuje vo vyšetrovaní: „A kde je tá tvoja sestra?“ Alexander sťažka preglgne a odpovie: „Stále v Mníchove... Sultán ju drží ako zajatkyňu. Chce si ju vziať za ženu, aby vyslal politický odkaz celej východnej Európe. A tiež... chce, aby mu rodila deti...“

Generál prižmúri oči a podozrievavo povie: „To je dosť možný motív, prečo si tu! Určite sa ti vyhrážali, že ju zabijú, a poslali ťa sem, aby si nám klamal!“ Bez varovania dá Alexandrovi facku, až mu hlava odskočí nabok. Potom na neho znovu skríkne: „Začni už konečne hovoriť pravdu, inak ti odrežem vajcia!“

Alexander, zadýchaný, naliehavo povie: „Musíte mi veriť! Čoskoro bude vojna a dôjde k jadrovému útoku!“ V tej chvíli k nemu pristúpi minister obrany a skúmavo sa ho spýta: „Majú iba dve jadrové zbrane?“ Alexander bez váhania prikývne: „Áno. Sú zraniteľní. Všetko ostatné majú konvenčné zbrane. Chemické a biologické použitie nechcú.“

Vodca vlády odtiahne ministrov nabok a potichu generálovi povie: „Nezabíjajte ho. Spojíme sa s vládami Vyšehradu, Balkánu a ostatných východoeurópskych krajín. Ak budú akékoľvek nové informácie, okamžite mi dajte vedieť.“ Generál vážne prikývne a vodca vlády spolu s

ministrami odchádzajú. Pri Alexandrovi zostanú len vojaci a niekoľko generálov.

Alexander sa zhlboka nadýchne a naliehavo povie: „Prosím vás... dajte mi k dispozícii malú skupinu ozbrojených mužov, špeciálne komando. Zabezpečte mi odvoz do Prahy a po tom vládny let pod českým krytím priamo do Mníchova na ambasádu. Bol som v sultánovom paláci, poznám to tam! S jednotkou sa tam prepašujem a podnikneme atentát. Vy zatiaľ zaistite Viedeň a zneškodnite jadrové zbrane. Viem presne, kde sa nachádzajú. Odovzdám vám podrobné súradnice.“

Generál sa zarehoce a s posmeškom povie: „Ty si fakt myslíš, že tu ešte môžeš o niečom rozhodovať? Tú právomoc si mal, kým si strážil hranicu a budoval železnú oponu. Teraz si len obyčajný nikto.“

Alexander zúfalo vykrikuje: „Chcem vidieť svoju rodinu!“ Generál sa nekompromisne otočí k vojakom a rozkáže: „Uspite ho a nespustite z neho oči!“

Alexander sa ešte pokúsi protestovať: „Počkajte...“ No v tom momente ho vojaci rýchlo spacifikujú a podajú mu injekciu. Alexander opäť upadne do bezvedomia.

BRATISLAVA, VLÁDNA LIMUZÍNA –

Alexander sa preberie z omámenia a zmätene sa rozhliadne. Uvedomí si, že sedí vo vládnej limuzíne spolu s vodcom vlády, ministrom obrany a ministrom zahraničných vecí.

Putá už na seba nemá a vyzerá otrasene. Neisto sa spýta: „Čo sa to deje?“

Vodca vlády sa naňho pokojne pozrie a povie: „Kým ste boli v bezvedomí, kontaktovali sme českú stranu. Český veľvyslanec Filip nám potvrdil, že ste konali len v záujme svojej rodiny a vlasti. Občianstvo Slovenskej republiky aj hodnosť plukovníka vám zostávajú.“

Alexander si zhlboka vydýchne a vodca pokračuje: „Spustíme preventívnu inváziu na západ. Celá východná Európa sa zhodla, že prišiel čas ukončiť toto šialenstvo. Plánujeme sa prebojovať až k Atlantiku. Spustíme operáciu *Reconquista Nova* a oslobodíme Európu.“

Alexander prekvapene zdvihne obočie a vodca dodá: „Najprv vás však vyložíme doma, aby ste po dlhom čase pozdravili rodinu. Potom sa vrátite a pôjdete s nami na úrad vlády. Očakávame, že odčinite všetko, čo ste nepriamo spôsobili. Čaká vás dôležitá úloha.“

Alexander sa vážne pozrie a spýta sa: „Aká úloha?“ Vodca odpovie: „Poskytnete nám všetky informácie, ktoré ste získali o sultánovi a jeho vláde. No predovšetkým... budete nasadený vo vojne proti Európskej islamskej republike. Už ste tam boli, takže pôjdete ako prvý a povediete útok. Otázka je len jedna. Či pôjdete obsadiť Viedeň a zneškodníte jadrové zbrane, alebo zaútočíte na Mníchov a vyhodíte sultánov palác do vzduchu.“

Rozhodnutie bude na vás. Obe misie sú kľúčové, ale zvládneme len jednu.“

Alexander sa zamračí a namietne: „Ale to je šialené! Prečo všetko stavať na jednu kartu? Mohli by sme to rozložiť, poslať dve rôzne skupiny. Jednu do Viedne a druhú do Mníchova. Ja vám dodám všetky detaily a vojaci budú vedieť, čo majú robiť.“

Minister obrany pokrúti hlavou a pevne odpovie: „To nepripadá do úvahy. Je to príliš riskantné. Operáciu takéhoto rozsahu musí viesť niekto, kto *pozná* terén a prešiel si tým na vlastnej koži. Vy ste jediný, kto má tieto skúsenosti. Informácie sú jedna vec, ale osobná skúsenosť je úplne iný level. Bude len jedná misia. Buď Viedeň alebo Mníchov.“

Minister zahraničných vecí povie: „Ak sa rozhodnete ísť zabiť sultána do Mníchova, hrozí, že moslimovia medzitým odpália jadrové hlavice z Viedne. Naopak, ak sa zameriate na zneškodnenie tých zbraní vo Viedni, riskujeme, že Hans utečie z Mníchova na neznáme miesto a vojna sa tým výrazne predĺži.“

Minister obrany si povzdychne a dodá: „To, ktorú operáciu uskutočníme, necháme na vás. Vy ste situáciu zažili na vlastnej koži. Zhodnoťte všetky riziká a povedzte, čo má väčšiu šancu na úspech. Či sa skôr dostanete k jadrovým zbraniam... alebo k sultánovi Hansovi.“

Alexander skleslo povie: „Viete, že mám v Mníchove sestru... chcem ju dostať späť domov. Ale ak sa rozhodnem viesť jednotku do Viedne a pokúsime sa zneškodniť jadrové zbrane, Hans medzitým môže Zuzanu odviesť na neznáme miesto a už ju nikdy neuvidím. Na druhej strane, ak si zvolím operáciu v Mníchove a pokúsim sa eliminovať Hansa, je tu riziko, že odpália tie jadrové hlavice z Viedne a zomrie obrovské množstvo ľudí. Stojím pred rozhodnutím: buď moja sestra... alebo milióny neznámych krajanov.“

Vodca vlády pokojne povie: „Uvedomujeme si, že váš úsudok môže byť ovplyvnený osobnými väzbami. Aj preto vás teraz vezieme domov, aby ste si pripomenuli, že hoci máte niekoho blízkeho za hranicami, tu doma máte ďalších, ktorí na vás čakajú. Chceme, aby ste sa na situáciu pozreli triezvo a zvolili tú operáciu, ktorá má najväčšiu šancu na úspech.“

Alexander sa na chvíľu odmlčí, potom sa zamyslene spýta: „Máte nejaké informácie o mojom starom otcovi?“ Vodca zavrtí hlavou: „Žiaľ, nie. Vojaci na Dunaji zachránili iba vás. O vašom starom otcovi nemáme žiadne správy.“ Alexander skloní hlavu a stisne pery, cíti, ako mu srdce zviera bolesť. V duchu si uvedomí, že je možné, že Samuela už nikdy neuvidí.

Vládna limuzína dorazí pred bytovku, kde býva Alexandrova rodina. Vodca sa naňho vážne pozrie a povie:

„Vybavte si to s rodinou rýchlo, ale o invázii na západ ani slovo! Nepotrebuje zbytočne vyvolávať paniku...”

Alexander horlivo prikývne a okamžite vystúpi z auta.

Plný očakávania vybehne do bytovky a zastaví sa pred dverami svojho bytu. S úsmevom a napätím zaklope a z vnútra počuje hlas svojej manželky Barbory: „Chlapci, choďte sa pozrieť, kto je pri dverách!”

Dvere sa rozletia a objavia sa jeho dvaja synovia. Keď zistia, kto stojí pred nimi, radostne vykriknú a vrhnú sa otcovi do náručia. Alexander ich pevne objíma a so slzami v očiach povie: „Bože môj, tak ste mi chýbali! Som šťastný, že vás vidím! Pomáhali ste mamine so sestričkou?”

Jeden zo synov nadšene zahlási: „Tatino, už sa narodila aj druhá sestrička! Máme doma ďalšie bábätko!” Alexander sa rozžiari šťastím, pohladí synov po hlavách a okamžite vstúpi do bytu, dychtivý vidieť svoju manželku a dcéry.

Vojde do obývačky s úsmevom na tvári, no ten mu v okamihu zmrzne. V miestnosti síce vidí dve detské postielky – v jednej jeho malú dcérku a v druhej novorodenca – no jeho pohľad okamžite sklízne na gauč, kde sedí jeho manželka Barbora... a vedľa nej neznámy muž, ktorého objíma.

Barbora a ten muž stuhnú, keď si uvedomia, že Alexander stojí vo dverách. V izbe nastane ťaživé ticho, ktoré akoby všetkým vzalo dych. Alexander ostane stáť ako prikovaný, s kamenným výrazom na tvári, úplne bez slov.

Barbora sa váhavo postaví z gauča a trasľavým hlasom povie: „Nie je to... nie je to tak, ako si myslíš...“ Alexander, roztrasený od hnevu, zrazu vybuchne: „Kto je ten chlap?!“ Neznámy muž sa tiež postaví, očividne nervózny, a pomaly povie: „Myslím... že by som mal ísť.“

Alexander mu prudko uštedrí úder pästou rovno do tváre a zrazí ho späť na gauč. Obe dcéry sa okamžite rozplačú a cudziemu mužovi začne tiecť krv z nosa. Obaja synovia sa zarazene a mlčky pozerajú na otca, ktorý úplne stratil nervy.

Alexander namieri prst na cudzieho muža a rázne skríkne: „Nikto nikam nejde!“ Barbora sa pokúsi upokojiť situáciu a zúfalo hovorí: „Upokoj sa, prosím! Zoznámili sme sa len nedávno, bol pri pôrode tvojho štvrtého dieťaťa. Pomáhal mi!“

Alexander rozčúlene vykrikuje: „Pomáhal?! A preto sa s ním objímaš, ako s milencom? A čo robí v mojom byte, pri mojich deťoch?!“

Barbora so slzami v očiach hovorí: „Videla som správy... nemala som s tebou žiadny kontakt. Myslela som... že si zomrel. Potom sa objavili ďalšie správy, keď si pred kamerami konvertoval na islam. Myslela som si, že si nás zradil a opustil.“

Alexander zúfalo kričí: „Ja som sa chcel len infiltrovať!“ Barbora sa rozplače a vraví: „To som netušila... bola som presvedčená, že sme ťa stratili navždy.“ Po chvíli pokračuje:

„Nie je to tak, ako si myslíš! Bola som vystrašená, sama s deťmi... nevedela som, čo mám robiť!“

Alexander sa nahnevane spýta: „Ako dlho som bol preč? Pár dní? Týždeň? A ty si si stihla nájsť nového?! A vôbec... prečo sa dcéra narodila skôr? Nechceš mi povedať, že si sa nechala ním vyprášiť a niečo sa pokazilo, čo?!“

Barbora zakričí cez slzy: „Nie! Nespali sme spolu, iba sme sa zoznamovali. Nechcela som ti ublížiť... keby som vedela, aká je pravda, nič z toho by sa nikdy nestalo! Stále chcem byť len s tebou!“

Alexander sa zúrivo nadýchne: „Keď som bol šesť rokov v Bosne, z toho pol roka v zajateckom tábore, nemala si o mne ani správu... koľko chlapov sa vtedy stihlo otočiť v tomto byte?“

Barbora znervózne, zahanbene skloní hlavu a mlčí. Alexander sa trpkو zasmieje, zatrasie hlavou a povie potichu: „Toto nemôže byť pravda... zlý sen. O všetko som prišiel. O rodičov, o ideály, o sestru, o starého otca... a teraz aj o rodinu...“

Barbora sa roztrasene hodí Alexandrovi okolo krku a so slzami v očiach mu nežne zašepká: „Stále máš nás... spolu to zvládneme.“ Alexander ju však s tvrdým pohľadom odstrčí a surovo povie: „Sú tie deti vôbec moje?“ Barbora sa rozplače a rýchlo zakričí: „Áno!“

Alexander sa len trpkو zasmieje, na chvíľu sa zamyslí a chladne povie: „Na ničom už nezáleží... minimálne nie na

mne. Som len nikto, čo už nič nemá...” Potom sa prudko otočí a vykročí ku dverám. Barbora za ním uteká so slzami v očiach a kričí: „Alexander, prosím, počkaj!”

Alexander sa ešte raz otočí a zlostne vykrikuje: „Nechod' za mnou! Skončili sme! Začnem nový život... bez teba! Niekde v hĺbinách západnej Európy... prebijem sa až do Paríža! Oslobodím to čo sa bude dať. K tebe sa už ale nikdy nevrátim!”

Alexander rýchlo odíde a s hlasným treskom zabuchne dvere. Vnútri bytovky zbehne pár schodov dole, no zrazu spomalí. Sťažka si sadne na studené schody, hlavu skloní do dlaní a zhlboka dýcha. Oči sa mu rýchlo zalejú slzami. Ticho, trasúcim sa hlasom, zašepká: „Bože... toto som si nezaslúžil... Prečo ja? Prečo?! Prečo nemôžem mať to, čo chcem?!”

Slzy mu stekajú po tvári, trasie sa od zúfalstva. Dlho tak sedí, bezmocný, so zvieravým pocitom v hrudi. Potom sa postupne upokojí. Dych sa mu vyrovná a jeho pohľad stvrdne. Pomaly zdvihne hlavu a chladným pohľadom sa zahľadí pred seba. Potichu si začne opakovať:

„Alexander... Si silný. Prežil si už veci, ktoré by zlomili iných. Každý, kto dokázal niečo veľké, si musel prejsť peklom. Možno toto všetko má zmysel. Možno je to Boží plán.” Hlboko sa nadýchne, oči mu zablysknú tvrdým odhodlaním. „Máš len 29 rokov... celý život pred sebou. Teraz vstaneš, nasadneš späť do limuzíny... a už sa nikdy

neobzrieš. Čakajú ťa boje... odtiaľto až po Atlantik. Naprieč celou tou skazenou ríšou. A kto iný, ak nie ty? Ty si pripravený. Tvoja bolesť je tvoj oheň. A ten oheň ťa teraz povedie. Alexander... si silný!“ Krátko zavrie oči, pevne zovrie ruky v päst. Alexander sa chladne a rozhodne postaví zo schodov, rozhodnutý pokračovať. Odíde z bytovky a nasadne späť do limuzíny.

Vodca vlády si všimne, že Alexander pôsobí úplne inak než predtým. Bez emócií, bez náznaku mimiky, len tvrdý, nelútostný výraz. Opatrne sa spýta: „Niečo sa stalo?“

Alexander bez zaváhania odpovie hlbokým, chladným hlasom: „Uvedomil som si... čo všetko som stratil. A je to veľmi silná, temná emócia... Nechcem, aby ďalšie milióny ľudí stratili to, čo ešte majú.“

Krátko sa odmlčí, pozrie von oknom a dodá: „Rozhodol som sa. Pôjdem do Viedne a oslobodím ju od moslimskej nadvlády. Tie jadrové zbrane musia byť zneškodnené. A ešte niečo... som pripravený ísť so slovenskou armádou ďalej na západ. Až pokiaľ to bude možné. Kludne aj do Paríža. Budem koordinovať vojenský postup spolu s Českom a Poľskom. Musíme oslobodiť celú Európu.“

V limuzíne nastane ticho. Ťažké a nabitú odhodlaním. Vodca vlády kývne hlavou a spokojne povie: „To rád počujem. S Čechmi, Poliakmi, Ukrajincami a Rusmi sme už rozdelili budúce územia, ktoré v západnej Európe spoločne dobyjeme. Slovanov je momentálne v Európe

štvornásobne viac ako pôvodných Západoeurópanov. Cudzincov pošleme preč a znovu zaľudníme oslobodené územia našimi ľuďmi.“

Na chvíľu sa odmlčí a potom dodá s dôrazom: „Nám Slovákom pripadne bývalé Rakúsko. Ak sa vo vojne osvedčíte, plukovník, stanete sa vodcom budúcej Alpskej republiky, ktorá bude mať slovenský pôvod. Niečo ako Austrália... s britskými koreňmi, založená kolonizáciou. Alpská republika bude náš vazalský štát, pod priamym vedením Slovenska. Obyvateľstvo bude Slovenské. A vy budete spadať priamo pod moju autoritu.“ Vodca sa pousmeje a dodá s rozhodnosťou: „Čakajú nás veľké časy! Rakúšanov už aj tak zostalo len málo.“

Alexander sa nadchne. V očiach mu prvýkrát po dlhej dobe zaiskrí nový oheň. Dostal impulz, ktorý mu vracia zmysel: šanca začať odznova, niečo znamenať, niečo získať... a možno konečne zabudnúť na všetko, čo ho doteraz ničilo. Hoci ho to poháňa vpred, hlboko vo vnútri vie, že je zlomený. Príliš veľa strát, príliš veľa bolesti. Jeho srdce už „opraviť“ nepôjde. Napriek tomu sa stáva chladným bojovníkom s jediným cieľom: využiť túto poslednú šancu naplno.

SLOVENSKÁ ZÁPADNÁ HRANICA, NOVÁ
ŽELEZNÁ OPONA – Alexander je opäť tam, kde to
všetko začalo. Stojí pevne pri plote, zatiaľ čo sa práve otvára

brána. Pred ním sa valí mohutná sila: vojenské člny, tanky, autá, motorky, stíhačky a helikoptéry sa presúvajú k západnej hranici.

Alexander velí celej armáde. Jeho úloha je jasná: oslobodiť Viedeň spod Hansovej okupácie a získať kontrolu nad dvoma jadrovými hlavicami skôr, než ich moslimovia odpália.

Ako stojí na hranici a sleduje tento veľkolepý presun, vytiahne z vrečka dve fotografie. Na jednej je on so Zuzanou a Samuelom, na druhej je so svojou rodinou. Alexander si dlho a zamyslene prehráva spomienky, ktoré už nikdy nebudú také ako predtým. Poriadne sa nadýchne, oči mu na chvíľu zvlhnú, no napokon sa odhodlane narovná... a obidve fotografie hodí do Dunaja. Bez slova, s chladnou rozhodnosťou, sa otočí späť k armáde, pripravený viesť ju vpred.

Mentálne je Alexander úplne zlomený, aj keď to navonok len málokto spozná. Vnútorne je už úplne iným človekom, než bol na začiatku príbehu. Kedysi bojoval pre svoju rodinu, no teraz sa od všetkého osobného úplne odstrihol. Celú svoju energiu a zvyšky vôle nasmeroval na jediný cieľ: zabezpečiť znovuzrodenie európskej civilizácie. Seba a svoju rodinu odsunul na vedľajšiu koľaj. Vie, že keby nemal tento jasný cieľ a misiu, dávno by sa psychicky zrútil po tom všetkom, čím si prešiel. Vnútorne je na tom horšie

než mnohí pacienti na psychiatrii, no práve táto vojenská úloha ho ešte drží nad vodou.

Alexander sa mlčky pozerá do diaľky na postupujúcu slovenskú armádu a spolu s vojakmi prekračuje hranicu novej železnej opony. V jeho očiach je vidieť tvrdé odhodlanie. Je pripravený oslobodiť bývalé Rakúsko za každú cenu.

A nie je v tom sám. Armády všetkých východoeurópskych štátov sa dávajú do pohybu, pripravené spoločne čeliť Európskej islamskej republike. Pred nimi sa otvára nová kapitola vojny, a zostáva len otázka, či táto masívna oslobodzovacia operácia bude úspešná, alebo sa Európa ponorí do ešte väčšej temnoty...

AUTOROVE POSOLSTVO

Možno si kladiete otázku, prečo príbeh skončil tak, ako skončil. Prečo som ho nechal otvorený a nedoprial mu šťastný koniec.

Pravdou je, že tento príbeh nikdy nebol o ružových koncoch a šťastných ilúziách. Nešlo mi o kliše ani o zázračné obraty v poslednej chvíli.

Tento príbeh mal ukázať realitu boja, obetí a vnútorného rozpadu človeka, ktorý je donútený čeliť veciam, na ktoré nikto nie je pripravený. Chcel som poukázať na to, ako funguje svet a ako sa vyvíja „história“. Vždy pri tom niekto trpí a nikdy to naozaj nekončí. Mier je v skutočnosti len prestávka medzi vojnami.

Opakujem – príbeh nemal byť o happy ende, ale náhľadom do možnej a krutej budúcnosti, ktorá sa možno odohráva bližšie, než si myslíme.

Príbehom som chcel ukázať, ako môžu politické udalosti zásadne ovplyvniť život jednotlivcov. Postavy ako Alexander, Samuel, Zuzana, Elizabeth, Damir, Hans a mnohí ďalší sú metaforou nás všetkých. Niekto ako Alexander či Samuel môže byť vaše dieťa, vnuk alebo pravnuk. Práve oni sa možno raz budú musieť vysporiadať s dramatickým vývojom udalostí v Európe, podobne ako postavy tohto príbehu.

Tento príbeh slúži ako varovanie pred tým, čo môže nastať, ale nemusí. Je výstrahou pred temným scenárom, ktorý môže byť dôsledkom masívnej migrácie a nepremyslených politických rozhodnutí.

V správach môžeme takmer denne vidieť nepeknné udalosti, ktoré by sa bez masovej migrácie pravdepodobne nediali. Od znásilnení cez vraždy až po lúpeže. Z desaťročia na desaťročie je pôvodných Európanov percentuálne čoraz menej. Keď náš počet klesne pod päťdesiat percent, môže sa situácia dramaticky zhoršiť, podobne ako v tomto príbehu.

Zároveň je možné, že budúci diktátori, ako napríklad Hans, budú pochádzať z bežného ľudu. Budú to ľudia, ktorí si prešli osobným peklom, čo ich zocelí a časom dostane až na vrchol moci. Hans je metaforou Hitlera, ktorý takisto nemal šťastný život. A človek podobný Hansovi sa možno v Európe už narodil... alebo sa ešte len narodí.

Čo sa týka nápadu pre tento príbeh – s konceptom som prišiel 31. júla 2024 počas mojej dovolenky v rakúskom Innsbrucku. V tom čase médiá obleteli správy o tom, ako muž z Nigérie znásilnil dve mladé slovenské dievčatá. Ja som bol práve vtedy v Innsbrucku a pri prechádzke v lese mi napadlo, že ak by v Európe časom došlo k najhoršiemu, alpské hory by mohli byť útočiskom, kde by Európania viedli partizánsku vojnu.

Tento prvotný nápad sa stal odrazovým mostíkom a v októbri 2024 som na základe tejto myšlienky začal vytvárať postavy a príbeh, ktorý ste práve dočítali.

Kniha je možno len fiktívnym príbehom, no zároveň aj varovaním. Musíme si uvedomiť, že budúcnosť máme v rukách my. Práve tu a teraz.

Keby si ľudia 31. júla 2024... alebo hocikedy predtým či potom povedali: *Stačilo, musíme konať inak, pretože to, čo sme robili doteraz, očividne nefunguje...* Alexander by v roku 2089 nemusel čeliť tomu, čomu čelil... a možno by sa nedostal na pokraj psychického zrútenia.

Budúcnosť však stále máme vo svojich rukách. Ešte je čas. Stále je šanca vytvoriť lepší a bezpečnejší svet pre naše deti, vnukov a pravnukov.

Ďakujem vám za prečítanie a veľmi ocením, ak do komentárov pod najnovším videom na YouTube kanáli Svet v Pohybe napíšete recenziu a vaše dojmy z tohto príbehu. Rád si vaše názory prečítam a zareagujem na spätnú verziu.

Je možné, že v budúcnosti vydám ďalšie knihy. Už teraz mám v hlave mnoho nápadov na pokračovanie. A nie len jedno!

Ešte raz ďakujem za kúpu a prečítanie.